

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

◆ A DARK BOARDING SCHOOL ROMANCE ◆

SECRETS
AND
SEDUCTION

BIANCA MOV

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SIRLAR VE BAŞTAN ÇIKARMA

PRESTON AKADEMİSİ KİTAP 1

BIANCA MOV

1. baskı Ciltsiz
Aralık 2022 www.bianca-
movileanu.com
Waagner-Biro-StraÙe 47
8020, Graz
Österreich
Kapak: MiblArt

Copyright © 2022 by Bianca Movileanu

Tüm hakları saklıdır.

Bu edebi eser kurgudur.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

*ÖĞRETMENLERİ HAKKINDA FANTEZİ KURAN TÜM İYİ KIZLARIM VE BUNU
GERÇEKLEŞTİREN TÜM KÖTÜ KIZLARIM İÇİN*

PROLOGUE

I Polis beni arabasına doğru iterken irkildim, soğuk kelepçeler bileklerime batıyordu ve bu da parmaklarımın kontrolsüzce seğirmesine neden oluyordu. Kapüşonumdaki yanık odun kokusunu hâlâ alabiliyordum, bu da beni

Kendimi bu durumda bulmamın nedenini düşündüğümde ürperdim.

"Babanla irtibata geçtik. Her an burada olabilir. Sana bir şey söylememeni tavsiye ederim," diye mırıldandı arkamdan. Başımı salladım, zaten onlara bu geceyle ilgili herhangi bir ayrıntı anlatmayı planlamıyordum.

Bugün kaderimi mühürlemiştim. Sonumun büyük ihtimalle çocuk hapishanesi olacağını biliyordum. Yirmi yaşına geldiğinde hala çocuk hapishanesine gidiyor muydun? Hayır, sanmıyorum. Babam bile beni bundan kurtaramadı.

Gözlerimi açtığımda komşumuzun ambulansta yattığını gördüm, derisi tamamen yanmıştı. Bilincinin yerinde olduğunu sanmıyordum, en azından gözleri kapalıydı. Yoksa ölmüş müydü? Onu ben mi öldürmüştüm?

Hayır, göğsü düzensiz hareket ediyordu ama yine de inip kalkıyordu. Küçük kızı yanında oturuyordu. Sakin görünüyordu, neredeyse huzurluydu. Güzeldi.

Hafif bir gümbürtüyle ambulansın kapısı kapandı ve nihayet bakışlarımı kaçırabildim. Tam etrafımdaki her şey sessizleştiğinde, iki parlak ışığın bize doğru geldiğini fark ettim - babam. Motor durdu ve bana doğru koşmaya başladı.

"Ne haltlar dönüyor?" Yanıma doğru itmeye çalıştı ama ikinci polis onu son anda durdurdu.

"Liste uzun; kundaklama, ağırlaştırılmış darp, hırsızlık, memurlara görevlerini yerine getirirken direnme ve engelleme ve

küçükler." Babam delici gözlerini bana dikmiş, olmayan yaralar arıyordu.

"Avery asla. Bırak onu," dedi neredeyse dişlerini göstererek. Öfkeyle yanımdaki iri yarı subayı iterek uzaklaştırmak istedi, ama nafile.

Ama meslektaşları haklıydı. O bendim, hepsi. Ve pişman olmadım. O binanın çöküşünü, o canavarın neredeyse canlı canlı yanışını görmek çok eğlenceliydi. Her saniyenin tadını çıkardım.

Sinirle savcının ofisinin önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüm, avukatımı ve babamı bekledim. Elbette bu işten kolayca sıyrılmayı beklemiyordum. O evi yıkmıştım ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Tek umudum hücre arkadaşımın beni uykumda öldürmemesiydi.

Kapıyı çekip açtıklarında sarsıldım ve refakatçilerim gergin bir ifadeyle odadan çıktılar.

Babam bana haber vermeden yanımdan geçti. O geceden sonra benimle konuşmayı reddetti. Bunu anladım. Ben de kendimle konuşmak istemezdim.

"İyi ve kötü haberlerim var," dedi avukatım. Kel adamla birlikte adım atmaya devam ettim, göz ucuyla onu izliyordum. "İyi haber, çocuk hapisanesine gitmek zorunda değilsin."

Sesi beni ölüm cezasına çarptıracakmış gibi çıkarken rahatlamaya cesaret edemedim. "Kötü haber şu ki, sorunlu gençler için özel bir programa katılmak zorundasın. Yatılı okul da diyebiliriz."

Yatılı okul mu? Liseyi çoktan bitirdim, hatta okulu bırakmadan önce bir yıl üniversiteye gittim. Kim bilir neler yapmış çocuklarla dolu bir yatılı okulda ne işim var?

"Yani, suçla mücadele etmek için matematik yapıyorsun, sanırım?" Şaka yaptım. Avukatım zar zor duyulacak şekilde kıkırdadı.

"Evet, onun gibi bir şey. Uslu durursan bir yıl içinde çıkarsın. Seni hapisten uzak tutmak babana bir servete mal oldu. Bunu asla unutma."

Onun neler hissetmiş olabileceğini düşündükçe suçluluk duygusu kalbime yayıldı. Keşke yaptığım şeyin gerçek nedenini bilseydi...

İçimi çektim. "Yatılı okul o zaman." Sadece bir yıl, ne olabilirdi ki?

Iyatılı okulun kampüsünden çıkarken bana son bir kez bakmadan babamın arkasından baktı.

Ekim ayının başı olduğu için hava hala oldukça güzeldi. Hafif. Tek tük güneş ışınları bulut örtüsünün arasından sızıp yüzümü ısıtıyordu. Yeni biçilmiş çimenlerin ve ortalıkta görünmeyen çiçeklerin kokusu geliyordu.

Dışarıdan ne kadar huzurlu görünse de ana bina ürkütücü görünüyordu. Taş cephe karanlıktı ve yosunlarla kaplıydı, her köşede korkutucu görünümlü heykeller sıralanmıştı. Bu yerden karanlık bir aura yayılıyordu. Beni büyülüyor muydu yoksa tiksindiriyor muydu bilemiyordum.

Ceketimin cebinden bir paket sigara çıkardım ve bir tane yaktım. Eşyalarımı alıp almayacaklarını kim bilebilirdi ki? Yeni *projeleri* için kobay olmadan önce son boş dakikalarımın tadını çıkarmak istedim.

Yanmış tütünün tanıdık tadı ağzıma yayıldı ve onların arazisinde durmamın, süslü ahşap unsurlarla süslü girişe bakmamın nedenini düşünürken neredeyse gülümsedim. Buradaki herkesin beni yargılaması, acımasız bir suçlu olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Zaten hiç arkadaşım olmamasına alışmıştım, bu yüzden bir yıl boyunca huzur bulma fikrini benimsedim.

İç çekerek izmariti bıraktım ve valizimi de yanıma alarak girişe doğru sürüklendim. Uzun boylu, solgun yüzlü ve sert ifadeli bir kadın kapıyı açmadan önce eklemlerim hantal kapıya dokunacak zaman bulamadı. Bir adım geri çekildim ve onu tepeden tırnağa inceledim, belli ki bu onu rahatsız etmişti.

"Avery James?" diye sordu kuru bir sesle.

"Evet. Siz müdür olmalısınız, değil mi?" İçeri girebilmem için kapıyı daha geniş açmadan önce bana kısa bir baş sallamadan fazlasını yapmadı.

Manzara karşısında neredeyse nutkum tutulacaktı. Tüm mobilyalar koyu ahşap tonlarında tutulmuştu. Döndüğünüz her yer tarih ve kültürle doluydu. Tablolar, kitaplar... Önce nereye bakacağımı bilemedim.

Birkaç adım ilerlediğimde, kanepeler ve masalarla dolu kocaman bir ortak salon önümde uzanıyordu. Gerçek bir şömine ve açık alana loş ışık saçan pahalı görünümlü bir avize bile vardı. Aynı anda hem rahat hem de ürkütücü görünüyordu.

"Doğru adreste olduğuma emin misin? Burası asi çocuklar için gizli bir hapishaneye hiç benzemiyor."

Müdür durup etrafımı keşfetmem için bana zaman tanımadan yürümeye devam etti.

"Bu yatılı okulu gençlere hayata dair yeni bir bakış açısı kazandırmak için kurduk, onları hapsedmek için değil. Ancak kurallarımıza uymayan, personele saygısızlık eden ya da diğer öğrencilere zarar veren kişiler cezalandırılacak ya da bir kez daha mahkeme karşısına çıkabilecekleri evlerine geri gönderilecektir."

Daha geniş ve daha iyi aydınlatılmış bir koridora dönüp ofisinde kaybolana kadar bir süre onu takip ettim. Ağır bavulları taşımaktan parmaklarım titredi ve ellerimi paltomun cebine soktum.

Bana oturmamı işaret etti ve ben de minnetle çağrısına uydu. Yalnızca bu kısa mesafe bile bacaklarımı ağrıttıyordu.

"Burada geçireceğiniz süre boyunca ihtiyaç duyacağınız tüm bilgileri içeren bir dosya var. Ev kurallarını burada bulabilirsiniz." En üstteki sayfayı işaret etti.

Sayfayı okudum. *Alkol yok, uyuşturucu yok, belli ki.* Ama telefon ya da televizyon yok?

"Babama nasıl ulaşabilirim?" Neredeyse çılgılık atacaktım. Panik içimde kabardı, kalbim küt küt atmaya başladı.

Çekmecelerinden birinden büyük bir cep telefonuna ya da küçük bir tablete benzeyen bir cihaz çıkardı.

"Bu senin yedeğin. Haftada bir kez evini arayabilmen için programlandı. Size bir yatılı okul sosyal platformu bile sağlayacağız. Her öğrencinin diğer öğrencilerle ve gerekirse öğretim üyeleriyle iletişim kurmak için kullanabileceği bir profili var. Ancak iyi niyetimiz suiistimal edilirse bu ayrıcalık kaybolacaktır."

Başımı salladım, bir gün onunla konuşabilme ihtimalim olduğu için şükrediyordum. "Burada, bilgi birikiminize ve ihtiyaçlarınıza göre hazırlanmış bir program bulacaksınız. Zaten bir ayı kaçırdığınız için, haftada birkaç kez görüşeceğiniz bir öğretmen atanacak."

Özel öğretmen mi? Bu kötü bir şaka olmalı. Bu güzel hapishanede bir yıl geçirmek zorunda olmam yeterli değildi. Hayır, hâlâ sahip olduğum azıcık boş zamanı başka bir profesörle geçirmeliydim.

"Teşekkür ederim," diyebilirdim sadece. Kısa bir süre başını salladı, küçük bir gülümsemeyi bile zorlayamadı.

Prensibin, kışkırtılmaması gereken bir ayı olduğunu fark ettim. Sadece onun katı yüzünün arkasında ne olabileceğini merak ettim.

"Pekâlâ. Bu konuları açıklığa kavuşturduğumuza göre, sizi sağlık kontrolünden geçirmesi ve bazı kan testleri yapması için hemşireye göndereceğim. Bu standart bir prosedür. Ondan sonra batı kanadındaki odana gidebilirsin. Kızların kaldığı yer orası. Oda arkadaşınız size geri kalanını gösterecek."

Kat planına baktım. Tüm bu kıvrımlar ve dönüşlerle, kesinlikle on kez kaybolurum, diye düşündüm kendi kendime.

Müdür ayağa kalktı ve veda etmek için bana elini uzattı. Jestine karşılık , soğuk doğasının beni korkutmadığını bilmesini sağlayacak kadar baskı uyguladım.

"Son bir not, Bayan James: En iyi şekilde davranmanızı bekliyorum. Gözlerim ve kulaklarım her yerde."

Ona gözlerime ulaşmayan bir gülümseme verdim.

"Eminim öyledir." Telefonumu ve sigara paketimi ona uzattım ve ahşap kapıdan geçerek gözden kayboldum.

TERLEMİŞ VE NEFES ALAMIYORDUM, sonunda odama ulaşmıştım. Korktuğum gibi, batı kanadını bulana kadar birkaç kez daireler çizmiştim.

Buranın zarafetini hâlâ aklımdan çıkaramamıştım. Karanlığına rağmen, saf baştan çıkarıcılığın tadı her köşede gizleniyordu. Sadece ne yapacağımı bilemiyordum.

Sırtım dik bir şekilde, önümüzdeki 365 gün boyunca evim olacak odaya girdim. Oda arkadaşı istemiyordum, tek başıma olmayı tercih ediyordum. için kalbime çok fazla hayal kırıklığı yapışmıştı.

Belki de açılmak *istemedim*. Muhtemelen onlar için bir ucubeydim. Ama hepimiz burada değil miydik?

Etrafa bakınırken valizimi boş yatağın yanına bıraktım.

Odamız geniş değildi ama rustik bir cazibesi vardı. Goblenin renkleri çoktan solmuş, üzerinde sadece belli belirsiz bir çiçek hatırası kalmıştı.

Karşılıklı iki tarafta oldukça küçük iki yatak vardı ve bol güneş ışığı alan büyük bir pencereyle ayrılmışlardı. Görünüşe göre dolabı oda arkadaşımın paylaşmam gerekiyordu ama yatağın üzerindeki özenle katlanmış üniformaya bakılırsa zaten fazla alana ihtiyacımız yoktu.

Derin bir iç çekerek yatağa düştüm. Bir yıl. Derimi canlı canlı yüzemezlerdi. Ben de onlar gibi bir suçluydum.

Komşu odanın -banyo- kapısı açıldığında sıçradım. O kadar sessizdi ki birinin geldiğini duymamıştım.

"Merhaba Anakin Skywalker," dedi kısa siyah saçlı ve keskin yüz hatlarına sahip bir kız.

İçgüdüsel olarak yara izine uzanmak istedim ama son anda kendimi durdurdum.

"Avery." Bana doğru uzandı ve mükemmel dişlerini gösteren büyüleyici bir gülümseme verdi.

"Leilah," diye göz kırparak karşılık verdi. "Umarım bu kadar solgun olduğun için şu anda soğuk hindi yemiyorsundur."

Başımı salladım. "Demek burası sorunlu gençler için yatılı bir okul." "Çılgınca, değil mi? Yine de ergen gibi görünmüyorsun. Ne kadar Burada yatman için baban para ödedi mi?" diye sordu.

"Yirmi yaşımdayım," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. "Ve çok. On beş yaşında gibi de görünmüyorsun."

"Benim de kendi yöntemlerim var." Dolabı açtı ve boş yarısını bana sundu. "Bunu sırf senin için yaptım. Genelde oda arkadaşlarından nefret ederim ama dosyanı okuyunca merak ettim. Oldukça uzun bir liste, sabıka fotoğrafından bahsetmiyorum bile. Gülümsemen paha biçilemezdi."

O gecenin düşüncesi, *kokusu* ruh halimi aydınlattı.

Bu anıların bana verdiği heyecan, bir önceki açıklamasıyla çok çabuk gölgelendi.

Benimle ilgili her şeyi, her ayrıntıyı biliyordu. "Burada birbirinizin dosyalarını okuyabiliyor musunuz?" Şaşkınlıkla sordum.

Leilah bana bilmiş bir bakış attı. "Tabii ki hayır. Ama bu onları ele geçiremeyeceğim anlamına gelmiyor. Merak etme, hiçbir şey söylemem. Ayrıca, sınıf arkadaşlarıyla geçmişleri hakkında konuşma zaten. Dikkat çekmesen iyi olur."

Çizgiyi aşmış olsa da tavsiyesi için minnettarım. Elbette, burada kimseye bulaşmak istemiyordum. Hele ki Tanrı bilir ne yapmışlarsa.

"Ne bekliyorsun? Giyin, sana kampüsü ve tüm önemli sınıfları göstereceğim," dedi ve beni üniformamla birlikte banyoya doğru itti.

Tereddütle emrini yerine getirdim ve gıcırdayan kapının ardında kayboldum.

Çiçekleri çoktan kış uykusuna yatmış bir kır bahçesinde yürüdük. Aramızdaki sessizliği sadece ayakkabılarımızın altındaki yaprakların hışırtısı bozuyordu.

Bu manzarada ham, bozulmamış bir şeyler vardı ve yine de girdiğiniz her köşede sessiz bir uyarı gizleniyordu. Cılız ağaçlar ve seyrek yüksek çitler bile insanı sessizce davranmaya, hata yapmamaya çağırıyordu.

Gündelik üniforma normal üniformadan pek farklı değildi. Her ikisi de benim zevkime göre çok uzun bir etek, tayt, bir bluz veya kazak ve diz altında biten bir çift çirkin siyah bot içeriyordu. Buna ek olarak, bize daha çok patates çuvalını andıran bir palto verdiler.

Ancak, daha kötü olmasını bekliyordum. Gerçek hapishanede kıyafetim çok daha kötü olurdu.

"Bazı sınıfları birlikte alıyoruz, bundan emin oldum. Merak etme, buradaki çoğu insan iyi. Yine de şimdilik benimle kalsan iyi olur," dedi Leilah, sanki ufukta bir şey görmüş gibi uzaklara bakarak.

İçten içe, başlangıçta onun gibi biriyle tanıştığım için mutluydum. Ama asla arkadaş olabileceğimize inanmıyordum. Nasıl olsa çok yakında yollarımız ayrılacaktı ve vedalaşmanın vereceği kalp ağrısını kendime saklamak için derin dostluklar kurmak istemiyordum.

"Kampüsten çıkıp şehre gitmemize izin var mı?" Ben sordum.

En yakın şehir tam olarak yürüme mesafesinde değildi, ancak serbestçe dolaşmama izin verilmesi benim için yeterince iyiydi.

Başını iki yana salladı. "Her iki haftada bir, birkaç saatliğine dışarı çıkmamıza izin veriliyor. Eğer geç kalırsanız, hemen kovulursunuz." Oldukça radikaldi, hakkını vermeliyim. Gecelerimi üzüntümü alkolle boğarak geçirmeyi planladığımdan değil. O zamanlar geride kalmıştı.

Bu düşünceyle parmaklarım istemsizce ceketimin cebinde kıpırdandı. Onu fırçaladım ve yürümeye devam ettim.

Buz gibi esinti beni ürpertti. Yoksa bu izleniyor olma hissi miydi? Muhtemelen sadece paranoyaklaşıyordum ama birinin gözlerinin üzerimde olduğunu, birinin her hareketimi analiz ettiğini hissedebiliyordum.

Oda arkadaşım, "Gidelim, hava ," diye ısrar edince rahat bir nefes aldım. Bu dondurucu dağ havası bana göre değildi.

Sadece birkaç dakika sonra, yine bu okulun gizemli güzelliğiyle çevrili olarak içeri adım attık.

"Yarın ilk gününüz. Öğleden sonraya kadar derslerimiz var. Ondan sonra öğretmenle buluşacaksınız. O sana kaçırdığın bazı şeyleri öğretecek." Doğru, öğretmen. Bunu tamamen unutmuştum.

"O nasıl? Yani öğretmen," diye sordum, ahşap galeri korkuluğuna yaslanıp ortak salona bakarken.

Leilah eğlenerek homurdandı.

"Oh, yakında öğreneceksin." Tepkisine bir anlam veremeyerek kaşlarımı kaldırdım.

Ama kesin olan bir şey vardı ki o da merakımı uyandırmıştı.

I Leilah beni kolumdan sertçe sarstığında çok hafif olan uykumdan sıçradım. "kalk. Geç kalıyoruz," diye haykırdı.

Gece yarısını çoktan geçmiştik ve zar zor temiz bir nefes alabildim. sabahın köründe düşündüm. Yatak çok sertti ve görünüşe göre ısıtıcı düzgün çalışmıyordu çünkü kalın pijamalarım ve kuştüyü yorganımla bile donuyordum.

"İlk regl döneminin başlamasına daha iki saat var," diye sinirli bir şekilde karşılık verdim ve tam tekrar uzanmak üzereydim ki örtüyü üzerimden çekti.

"Her sabah kısa bir kilise ayinimiz var. Sonra herkes kafeteryada toplanıyor. Fazla uyuyanlara fazladan ev işi veriyorlar. Boş zamanımı yerleri silerek geçirmek istemiyorum."

Sinirli bir homurtu ile kendimi toparladım ve onun yanından geçerek banyoya doğru yürüdüm. Kilise ayini mi? Din benim yetiştirilmemde hiçbir zaman büyük bir rol oynamamıştı ve onların tarikatıyla da ilgilenmiyordum. Her neyse, rekor bir sürede hazırlandım ve biraz somurtkan bir şekilde yatak odamıza geri döndüm.

"Etek çok uzun. İğrenç görünüyor," dedim Leilah'ninkine bakarken. Onunki daha kısaydı ve uzun bacaklarını vurguluyordu.

Bir elini kalçasına koydu ve bana yukarıdan aşağıya baktı.

"Dersten sonra düzeltirim. Saçını tara, berbat görünüyorsun." Aynaya döndüm ve elimi yüzümde gezdirdim. Oda arkadaşım abartmamıştı. Solgundum, gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve eski buklelerim daha çok bir kuş yuvasını andırıyordu.

Kendimi daha şık hale getirecek zamanım yoktu, bu yüzden en azını yaptım ve saçımı açtım. Birkaç dakika sonra çantalarımızla birlikte törenin yapılacağı salona doğru koşmaya başladık.

Uzun yolu hafife almıştım. Kazağım çizildi ve botlarım ayak parmaklarıma rahatsız edici bir şekilde sürtündü. Tüm çabamla kaşlarımı çatmamaya çalıştım. İlk izlenim köşeye sıkışmış bir köpek yavrusu olmamalıydı. Neyse ki koridordaki birkaç sınıf arkadaşı bize aldırış etmedi. Güzeldi.

Tam zil çaldığı sırada büyük salona ulaştık. Zemin mermerdendi ve tavandan devasa avizeler sarkıyordu. İkonlar ve mumlarla süslenmiş sunağın önünde uzun sıralar dizilmişti. Müzisyenler daha önce hiç duymadığım, ensemdeki tüyleri diken diken eden uğursuz şarkılar çalıyordu.

Bu odanın her köşesinde, insanı kendi acımasız uçurumuna çekmekle tehdit eden tuhaf bir karanlık gizleniyordu. Bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kalabalıktan uzakta bir yere oturduk ve çantalarımızı cilalı zemine bıraktık.

"Tam zamanında," diye nefes nefese kaldım. Leilah başıyla onayladı.

Tam bir şey eklemek üzereyken, sunakta hoş bir ses duyuldu; genç bir kadın, koyu sarışın ve mükemmel bir görüntü.

Dizlerine kadar inen dar siyah balıkçı yaka bir elbise giymişti. Saçları yarıya kadar açıktı ve bu da yüzüne aristokrat bir dokunuş katıyordu.

Arkama yaslanıp duayı takip ediyormuş gibi yapmadan önce onun vücuduna son bir kez bakmama izin verdim. Birden fazla kez uyuklamamak için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Org'un müziği ve onun sesi beni gittikçe daha fazla unutkanlığın tatlı kucağına sürükledi.

Leilah bana dirsek attığında irkildim. Heyecanlı fısıltılar koptu, öğrenciler sıralarından kalktı ve kafeteryaya doğru koşuşturdu.

Tam zamanında, midem yüksek bir hırıltıyla karşılık verdi.

"Neyse ki Bayan Arden omzuma salyalarını akıttığını görmedi. Hadi, acele edelim yoksa en güzel yiyecekler çoktan bitmiş olacak," dedi huysuzca, ağır el çantasını yerden kaldırarak. Abartılı sözleri karşısında gözlerimi devirdim ama sonunda ayağa kalktım ve ilerledim.

Tüm fakültelerin Bayan Arden kadar iyi görünüp görünmediğini merak ettim.

Tam sıraya girmiştik ki iki adam yanımıza yaklaştı. Fena görünmüyorlardı, özellikle de uzun boylu olanın saçları ışıktaki neredeyse gümüş gibi görünüyordu.

Diğeri daha kaslıydı ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Koyu teni bal rengi gözlerini ortaya çıkarıyordu ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Avery, Caleb ve Noah ile tanış. Caleb kardeşimin en iyi arkadaşı ve Noah da bizimle aynı sınıfta."

Caleb esmer arkadaşından biraz daha yaşlı görünüyordu ve kendime neden buraya geldiklerini sormadan edemedim.

"Sizinle tanışmak benim için bir zevk," dedi Noah ve elimin arkasını öptü. Ona izin verdim, flört mü ediyordu yoksa sadece aptallık mı yapıyordu emin değildim.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim, bir yandan da Caleb'e küçük kız kardeşlerin erkek kardeşlerinin en iyi arkadaşına atmaması gereken bir bakış atan Leilah'ya bakarak.

İkisi arasında neler olduğunu ve toplum içinde sadece arkadaşmış gibi mi davrandıklarını merak ettim. Her iki durumda da, bu beni ilgilendirmezdi.

"Bay Preston'ın öğretmeniniz olacağını duydum. Sana iyi şanslar." Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. Başımı eğdim, şifreli sözlerine anlam veremiyordum. Tam ağzımı açacakken sıra hareket etti ve sıra bize geldi.

"Preston Akademisi'ndeki Preston gibi mi?" Başını salladı.

"Noah'yı dinleme. Bay Preston çok... ilgi çekici biri," diye araya girdi Leilah ve ben başımı salladım.

"Seri katiller de ilgi çekicidir, yine de onların yolundan uzak dursanız iyi olur." Caleb eğlenerek homurdandı. Belli ki daha sessiz olan oydu. İyi seçim, Leilah, diye düşündüm kendi kendime.

Eski lisemdeki kafeterya çöplüğüne hiç benzemeyen yiyeceklerle dolu olarak, sohbet eden öğrencilerin yanından geçtik. Yüzüme çok açık bir şekilde bakan bir avuç öğrenci dışında kimse bana dikkat etmiyordu.

Küçük grubumuz, çatal bıçak ve peçetelerin çoktan yerleştirildiği yuvarlak ahşap bir masanın etrafında toplandı. Kahvemden bir yudum aldım ve neredeyse dudaklarım yanıyordu.

Leilah küçük tabletinde gezinirken çocuklar bir sohbete dalmışlardı. Görünüşe göre sosyal platform öğrenciler için popülerdi çünkü düzinelerce gönderi ve fotoğrafa göz atıyordu.

"İlginç bir şey var mı?" Ağzım doluyken sordum. Omuz silkti.

"Her zamanki gibi seksi resimler, dedikodular ve ödevi kopyalayıp kopyalayamayacağını sormak." Sırıttım.

"İnsanlar gerçekten de öğretmenlerin erişebildiği bir platformda birinin ödevini kopyalayıp kopyalayamayacaklarını soruyorlar mı?" Oda arkadaşım cihazı masanın üzerine bıraktı.

"Bu saçmalıkları okumazlar. Özellikle de boş zamanlarında. Hiçbir öğretmen bunu gönüllü olarak yapmaz."

Benimkini çıkardım ve okulun armasının olduğu uygulamaya bastım.

Kaygısız öğrencilerle dolu bir resmin önünde zarif bir yazıyla *Preston Akademi'ye hoş geldiniz* yazıyordu.

Erişim bilgilerinizi girebileceğiniz bir kutu açıldı.

Leilah, "Giriş bilgileri ilk gün aldığın kâğıtlarda var," dedi. Onları çantamdan çıkardım ve gerekli bilgileri doldurdum.

Güzel bir melodi duyulmadan ve herkes sınıflarına koşmak için ayağa kalkmadan önce ancak bir avuç yazıyı okuyabildim.

Aceleyle uzun koridorlar boyunca ilerledik, loş ışıktaki bir şekilde ürkütücü görünen tabloların ve büstlerin yanından geçtik ve sonunda vardık. Sınıf çok büyük değildi ama zarafeti hâlâ devam ediyordu.

Eski deri ve toz kokuyordu, muhtemelen bunun nedeni iki duvarı kaplayan çok sayıda eski kitaptı.

Üçümüz arka sırada yan yana yerlerimizi aldık. Bir not defteri ve birkaç kalem çıkardım. Kriminal öğrencilere psikoloji ve manipülasyon öğretmek fakültenin yaptığı ürkütücü bir şaka olmalıydı, yoksa müfredat seçimini açıklayamazdım.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, etrafımdaki her şey sessizleşti, hararetli konuşmalar çoktan sona erdi.

Kalemim yere düştü ve onu almak için eğildim. Tam o sırada profesör koşarak içeri girdi.

Önce sadece ayakkabılarının uçlarını gördüm, sonra bakışlarım daha da yukarıya kayd ve sonunda yüzünde sabit kaldı.

Mürekkep siyah saçlarının uçları biraz kıvrıktı, yüzü yontulmuştu ama yine de melek gibi bir yanı vardı.

Evet, iyi yapılıydı ama spor salonunda çok fazla zaman geçiren bir adamın geniş çerçevesine sahip değildi. Beyaz düğmeli gömleği kollarının üst kısmını hafifçe sarıyordu ve koyu gri şık pantolonu kalçalarına tam oturuyordu.

Bana baktı ve gözleri buz gibi karanlığına geri dönmeden önce yüz ifadesindeki bir şeyin en azından bir anlığına değiştiğine yemin edebilirdim.

Profesör bize sırtını döndü ve tahtaya tırtıklı harflerle bir şeyler yazdı. Onun bu dikkatsiz anını değerlendirdim ve Leilah'ya döndüm.

"Bu adam tam olarak kaç yaşında?" Mümkün olduğunca sessiz konuşmaya çalıştım ama nafile.

"Ayağa kalk," diye tısladı Bay Preston. Kulaklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. Daha önce hiçbir profesörden böyle buyurgan bir ses tonu duymamıştım.

Bir kaşımı kaldırdım. Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Sana ayağa kalkmanı söyledim. Kulakların mı ağır işitiyor yoksa bu kadar duman aklını mı köreltti?"

Ağzım açık kaldı ve yumruklarımı sıktım. Öfke göğsümde ateş gibi yayıldı ve neredeyse ona saldıracaktım. Yorum yapmaktan zorlukla kaçındım. Daha ilk günden profesöre düşman olmak hayra alamet değildi, bu yüzden istemeye istemeye talebini yerine getirdim.

"Devam et, ona ne söyledin? Hepimiz bilmek istiyoruz," dedi alaycı bir tavırla. Cevap vermeyince, kollarını göğsünde kavuşturarak bana doğru bir adım attı.

Bu tavrının moralimi bozmasına, kendimi aşağılık hissetmeme neden olmasına izin vermedim ve ona en sevimli gülümsememi takınarak, "Ben de kaç yaşında olduğunuzu merak ediyordum," diye cevap verdim. Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı.

"Profesörün olacak kadar yaşlı. Oturun." Başka bir şey söylemeden dikkatini tekrar tahtaya verdi.

Gerçekten, çok *ilgi çekici*.

A Ögle yemeğinden sonra, iğrenç öğretmenimle bir randevum vardı. Görünüşü güzeldi, evet, ama boktan karakteri güzelliğini mahvediyordu. Kapıyı iki kez çaldım. Aptalca, bulmadan önce iki kez kaybolmuştum.

Bu oda, bu yüzden oldukça geç kaldım.

Cevap beklemeden kapıyı açtım ve içeri girdim. Güzel viski ve sigara dumanı kokuyordu. İçime çektim, dilimde yanmış tütünün tadını özledim.

Bay Preston sıkıntıyla kâğıt yığınının başını kaldırdı, birkaç dakika beni inceledi ve tekrar yere baktı.

"Oturmamı ister misin?" Küçük ofiste etrafıma bakınırken sordum.

Görünüşe göre düzene önem vermiyordu, çünkü eşyaları her yerdeydi. Kitap rafları üç duvarı kaplıyordu. O kadar doluydular ki her an çökebileceklerinden korktum. Ama beni en çok şaşırtan köşedeki piyanoydu. Koyu renk cilasının üzerinde çoktan toz birikmişti, bu da burada kimsenin müziğe değer vermediği gerçeğinin üzücü bir yansımasıydı.

"Ağzını kapalı tuttuğun sürece ne istersen yap," dedi bana ikinci kez bakmadan.

"Ama ben senin bana ders verdiğini sanıyordum." Homurdandı.

"Sana özel ders vererek zamanımı boşa harcadığımı mı düşünüyorsun?"

Sorusuna cevap vermedim ve tekrar konuşmaya başladığında dönüp gitmek üzereydim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bana özel ders vermeyeceğini söylemiştin. Bunun kovulduğum anlamına geldiğini düşünmüştüm."

"Yanlış varsayımda bulundun. Otur ve ödevini ya da her neyse onu yap." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde masasına doğru yürüdüm ve karşısına oturdum.

"Ev ödevim yok," diye karşılık verdim. Bu buluşmanın amacı neydi? Belli ki bana bir şey öğretmek gibi bir niyeti yoktu ve benim de boş zamanımı onunla geçirmek gibi bir niyetim yoktu.

Yavaşça nefes verdi. Sanki varlığım bile onu rahatsız ediyor gibiydi. Sonra çekmecelerinden birinden beyaz bir ip çıkardı -kulaklık, fark ettim.

Bütün bunlar ne içindi?

"Sadece müzik dinle." Tabletime takıp açtım, gözlerim hep onun yüzüne sabitlenmişti.

Sonunda göz temasımızı kesti, ben de deri koltukta arkama yaslandım, en sevdiğim şarkıyı seçtim ve tavana bakarak zihnimdeki tablonun izini sürdürdüm.

Yüksek sesli müzik bana etrafımı unutturdu. Bu şarkıyı uykumda bile çalabildiğim, parmaklarımın bana ihanet etmediği zamanları hatırladım.

Alay edercesine işaret parmağım seğirdi ve eski anılara daldığım için kendimden nefret ettim. Bana kalp ağrısı ve kederden başka bir şey getirmiyorlardı.

Garip bir sıcaklık göğsüme yayıldı, boynum ve kollarım boyunca kıvrıldı. Profesörümün beni izlediğini biliyordum, gözlerini tenimde hissettim ve istediğini yapmasına izin verdim.

Orada ne kadar oturduğumu, uyuyup kaldığımı ya da müziğin zihnimi bulandırdığını bilmiyordum ama birden Bay Preston üzerimde yükselmeye başladı. Gözlerimi kıstım ve bir kulaklığı kulağımdan çıkardım.

"Ders bitti. Odana geri dön," dedi kuru bir sesle.

Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim ve çantamı aldım. Ama gitmeden önce son bir kez parlak mavi gözlerine baktım. Bu renk dünyadaki tüm plajlara meydan okuyabilirdi, kendime itiraf etmek zorundaydım.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim. Ufkum genişledi. Bir sonraki buluşmamız için sabırsızlanıyorum profesör."

Bu sözlerle birlikte oradan ayrıldım.

Şaşkın bir halde, ne kadar zaman geçtiğinden emin olamadığım rüyasız bir uykudan uyandım. Özel dersimden sonra kısa süreliğine uzandığımda dışarısı hâlâ aydınlıktı. Pencereden baktığımda ayın şu anda en tepede olduğunu tahmin edebiliyordum.

Leyla'nın horlamasına bakılırsa mışıl mışıl uyuyordu. Yarı açık gözlerle tabletimi çıkardım ve saate baktım; gece yarısını biraz geçiyordu. Son birkaç günün yorgunluğuna rağmen kendimi tamamen uyanık hissediyordum. Uyumak söz konusu bile değildi, bu yüzden çok aptalca bir karar verdim ve gizlice dışarı çıktım.

Kapı gıcırdadı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Neredeyse oda arkadaşımı uyandırdığımdan korkacaktım ama kulağım soğuk tahtaya çarptığında hiçbir şey duymadım.

Böyle durumlar için ona bazen uyurgezer olduğumu ve uyandırılmamam gerektiğini söylemiştim. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir.

Koridorlar bu saatte daha da ürkütücü görünüyordu. Soğuk hava akımı beni dondurdu ve daha kalın bir şeyler giymediğim için kendime lanet ettim.

Sessizliği sadece benim ayak seslerim bozuyordu. Ara sıra yanan mumlar bana akademinin kalbinin derinliklerine giden yolu gösteriyordu. Parmak uçlarım eski duvar halısı boyunca ilerledi, taş sütunların pürüzlü yüzeyini izledi. Huzurluydu; bütün geceyi böyle geçirebilirdim.

Güzel bir genç kadının portresine hayranlıkla bakıyordum ki birden uzaktan bir ses duydum - neredeyse sessiz ama hızlı ayak sesleri. *Hay sikeyim*. Belli ki bu gece bana kalmayacaktı.

Kalbim çılgınca çarparken, mumların oluşturduğu gölgelerde ilerlemeye çalışarak ters yöne doğru süründüm.

Av olma hissi, gürültünün kaynağından ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım azalmıyordu. Sanki bu garip aura tüm insani içgüdülerimi alarma geçirmişti. Sola döndüm ve orada....

Gözlerimin önünde demir süslemeli dar bir ahşap kapı belirdi. Düşünecek zamanım yoktu ama yakalanma korkusunun beni sürüklemesine izin verdim ve zifiri karanlık dolabın içinde kayboldum.

Adrenalin nefesimi kesmişti. Taş duvara yaslandım ve zihnimde yüzden geriye doğru saydım. Bir noktada, o kişi ortadan kaybolacak, diye düşündüm.

O kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi, ama ben gizlice kaçamadan biri kapının kolunu itti ve ben donakaldım.

"Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun?" diye derin, hırıltılı bir ses . Davetsiz misafiri hemen tanıdım - Bay Preston.

"Uyuyamadım." Bir mumu yüzünün önüne kaldırdı, böylece alev küçük alanı aydınlattı.

Profesörüm bir kaşını kaldırdı ve beni tepeden inceledi. Bir şey onu üzdü. İfadesinin değişmesinden bunu anlayabiliyordum.

Bir adım daha yaklaştı ve kapının arkasındaki menteşeye düşmesine izin verdi. Ondan anlamadığım, belki de hiçbir zaman anlayamayacağım bir tehlike yayılıyordu. Saçları dağınıktı ve profesör kıyafetini daha rahat bir şeyle değiştirmişti. Derin derin içime çektim, hava onun eşsiz kokusuyla ağırlaşmıştı.

"Gecenin bu saatinde kampüste ne *işin* var?" Odadaki gerginliği azaltmak için sordum.

Yüzündeki o ifadeyle son derece kibirli görünerek homurdandı. "Öğretim üyelerinin nerede uyuduğunu sanıyorsun? Biz de burada yaşıyoruz, senin kanatlarından biraz uzakta. Ayrıca, istediğim gibi dolaşmakta özgürüm."

Yanımdan geçmeye çalıştım ama üzerime çıkarak yolumu kesti. "Bir uyarı, daha doğrusu bir emir; bir daha asla geceleri etrafta dolaşma." Bay Preston bir adım daha yaklaştı, öyle ki göğsümüz neredeyse birbirine değecekti.

Vücudundan bir tür elektrik yayılıyordu ve bu hoşuma mı gitti yoksa beni korkuttu mu bilemiyordum.

"Ne olacak ki? Kayıp ruhlarla karşılaşmam pek olası değil." Durumu hafifletme çabama karşılık olarak hiçbir şey söylemedi.

"Uyumaya devam et," diye sertçe emretti profesörüm ve kenara çekildi, ama ben daha dolaptan çıkamadan beni üst kolumdan tuttu. Tenimi sıkıca kavramıştı ama yine de dokunuşunda nazik bir şeyler vardı. Sanki beni incitmemek için kendini zorluyordu, sanki yapabileceği tek şey buydu ama bunu yapmak istemiyordu.

Eğildi, dudakları neredeyse kulağıma değecekti. Onunla böyle dar bir alanda yalnız kalmak yanlış geliyordu. Yine de beni geri çeken bir yasak heyecanı vardı. "Doğrudan." Bakışlarımı ona çok yakın olan yüzüne sabitledim ve başımı salladım.

Gözlerindeki sertlik ve ona eziyet ediyor gibi görünen nefret kaybolmuştu. Onun yerine sadece kabuğu bana bakıyordu ve sönmeden önce içinde bir ateş kıvılcımı olduğuna yemin edebilirdim.

"Beni müdüre ispiyonlayacak mısınız?" diye sordum, birinin bizi burada bulup yanlış sonuçlara varmasından korktuğum için neredeyse fısıldayarak.

Bir an düşündü, vereceği cevabı tarttı.

"Teyzemin gece yarısı karşılaşmamızı bilmesine gerek yok." Rahatlamış bir şekilde nefes verdim, sırtımmı bastıramadım. "Teşekkür ederim profesör."

Son bir bakışla yanından ayrıldım ve odama döndüm. Hava akımı artık o kadar da soğuk gelmiyordu.

SONSUZ DAKİKALIK YÜRÜYÜŞÜN ARDINDAN nihayet yatağıma uzanabildim. Leilah hala kütük gibi uyuyordu, bu gece neler olduğunu uzaktan bile fark etmemişti.

Tam gözlerimi kapatmak üzereyken tabletimin ekranı aydınlandı. O kadar insan arasından kim bana mesaj atar ki? Özellikle de bu saatte?

Bir an için mesajı okunmadan silmeyi düşündüm - belki sadece iğrenç bir penis resmiydi. İç çekerek gözlerimi devirdim.

Merakıma yenik düştüm ve yarı doğrulup mesajı okudum.

BİLİNMIYO

R:

-ekleri-

İşte bir dahaki sefere uykuya dalmanıza yardımcı olacak bazı ev ödevleri.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dosyalara baktım. Düzinelerce görev gözlerimin önüne serildi ve bu odadan dışarı adımımı attığım için kendime lanet ettim.

AVERY JAMES:

Kim bu?

Bu cevabın onu kızdıracağını biliyordum. Bugünden itibaren bu benim en sevdiğim eğlence olacaktı - onu sinirlendirmek.

BİLİNMIYO

R:

Buluştığımız zamana kadar ilk 10 sayfayı bitirmeni istiyorum.

Pislik. Dün ofisinde buluşmadan önce bir şeyler atıştıracak vaktim bile olmamıştı.

İstifa ederek iç çektim ve tableti yerine geri koydum. Bir yıl, bir yıl, bir yıl.
Özgürlüğü düşünerek uykuya daldım.

N İlk ders için zil çalmadan önce mümkün olduğunca çok ödevi bitirmeye çalışırken kruvasanımdan bir ısırık aldım.

Kilise ayinlerinden hiç şimdiki kadar nefret etmemiştim. O kadar da değil.

Çok dikkat etmişim ama o soğuk salonda oturup fazlasıyla mükemmel Penelope Arden'ı dinlemek bile benim için yeterli bir ıstıraptı. Ya da belki biraz kıskanmışım, kim bilir?

"Bay Preston sana bu kadar çok ödev verdiği için tam bir pislik. Pek bir şey kaçırmış sayılmazsın," dedi Leilah yanımda.

Sadece omuz silktim, neredeyse konuşmalarını tamamen engelledim.

"İnsanlara işkence etmek gibi bir huyu var," diye araya girdi Noah ve Caleb ona pis bir bakış attı. Bununla ne demek istemişti? İlk kez başımı defterimden kaldırdım.

"Kapa çeneni Noah, yoksa Avery Bay Preston'ın soğukkanlı bir katil olduğunu düşünecek." Adam gülüp konuyu kapatmadan önce bir an birbirlerine baktılar.

Uygunsuz şakalarıyla ne demek istediklerini soracaktım ama o sırada zil çaldı ve sınıfa gitmek için eşyalarımı topladım.

Birlikte daha çok dersimiz olacağını umuyordum ama o kadar şanslı değildim. Üçü hep bir aradayken, ben benden iki-üç yaş küçüklerle vakit öldürmek zorunda kaldım.

Dün tanıştığım, solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar olan sınıf arkadaşım Olivia yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Zavallı şey oldukça hasta görünüyordu.

"Sizinle hemşireye kadar yürümemi ister misiniz?" Endişeyle sordum.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Hayır, sorun yok, ben iyiyim. Sadece biraz hastayım." Uzun atkısı ve kalın kazağı oldukça üşüdüğünü gösteriyordu. Hafif bir grip nöbeti gibi görünmüyordu.

"Benim için fark etmez. , gidelim."

Omzuna dokunduğum anda içimi bir ürperti kapladı. Tüm vücudum beni kaçmaya, ona sırtımı dönmeye zorluyordu. Sanki zihnim var olmayan bir tehlide karşı alarma geçmiş gibiydi.

"Hayır, sorun yok, ben iyiyim. Sadece biraz hastayım," diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Kendimi sandalyeye geri bıraktım ve olabildiğince fazla boşluk yarattım. Hasta olduğun için bile seni cezalandırıyorlar mı? Onun tepkisini başka türlü açıklayamazdım.

Arkamı dönüp sessizce profesörü beklemeden önce gözlerim son bir kez ona kaydı.

Canım sıkkın bir şekilde profesörün odasına doğru ilerledim. Kısa molamı kalan gereksiz ödevleri yaparak geçirmiştım ve yemek yiyemediğim için huysuzlanıyordum.

Aç olduğumda ya da yemek yerken biri beni rahatsız ettiğinde çekilmez bir insan oluyordum. Belki de bu hepimizin içindeki yırtıcıydı.

Kapıyı bir kez çaldım ve yanıt beklemeden doğruca havasız odaya girdim.

Yine viski ve sigara dumanı kokusu karşıladı beni. Belki bu sefer bana bir tane verirdi, özellikle de benden istediği her şeyi yaptığım için.

." Bana koltuğu işaret etti. Bugün de geçen seferkine benzer bir kıyafet giymişti ama bu kez pantolonu siyahtı ve düğmeli gömleğini bir kazakla değiştirmişti.

Çantamdan ödevimi çıkardım ve bir ödül gibi ona sundum ama bakmadı bile.

Dişlerimi sıkarak, "O egzersizleri yaparak değerli zamanımı boşa harcamadım, sen onları not bile almadın," dedim.

Sinirlenerek kağıdı elimden aldı, birkaç cümle okudu ve hepsini çöpe attı.
"Mutlu musun?" Ellerimi yumruk yapıp sıktım ve bunun için kafasını koparmak isterdim.

"Ben mutlu değilim." otururken homurdandı.

"Senin sorunun gibi görünüyor." Profesörüm arkasına yaslandı ve neredeyse kendimi garip hissetmeme neden olacak kadar beni izledi.

Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Burada oturup yine tavana mı bakmam gerekiyor?" Sinirli bir şekilde sordum.

"Ne yaptığın gerçekten umurumda değil." Bir kaşımı kaldırdım.

"Dün gece öyle görünmüyordu."

Dirseklerini kiraz ağacından masaya dayayıp bana doğru eğildi. "Söyleyin bana Bayan James, dün gece nasıl geçti?" Yüzünde ve sesinde neredeyse hipnotize edici bir şey vardı.

"Ben daha o dolaptan dışarı adımımı atmadan beni özlemiş gibiydin."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdim, özellikle de işine geldiği zaman beni bu akademiden atabilecek bir profesöre? Tanrım, Avery, çeneni kapalı tutmayı öğrenmelisin, diye azarladım kendimi.

Bu varsayımından dolayı beni aşağılamak yerine -ki bunu neden söylediğimi de bilmiyorum- güldü. *Güldü*. Neredeyse doğal değildi, sanki yüzü böyle bir şey için yaratılmamıştı.

"Cesur. Belki de o donuk kabuğun içinde biraz omurga vardır," diye karşılık verdi.

O çok güzel yüzünüzü okşayan yumrukların ne kadar donuk olduğunu görmek üzeresiniz. "Piyanoda bir şeyler çal," dedi .

Tüm hayat yüzümden çekildi. "Yapamam." Lütfen, beni zorlama, diye sessizce yalvardım.

"Belgelerim tam tersini söylüyor." Zarif piyanoya bakmaya cesaret ettim ve başımı salladım.

"Aptal gazeteleriniz benim hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor," diye tısladım.

Sanki onaylarcasına parmaklarım kıpırdadı - Bay Preston'ın kaçmadı. Bakışları ellerimde kaldı ve ben de kendime lanet ettim.

onlar üzerindeki kontrolünü kaybetti.

"Piyanoda bir şeyler çal, dedim." Bu sefer sesi daha baskındı, üzerimde otoritesini kullanıyordu, bunu yapmak istemediğimi çok iyi biliyordu.

"Yapamam," diye haykırdım, kanıt olarak ellerimi havaya kaldırdım. "Kırıldılar, artık işe yaramıyorlar. Neden biliyor musunuz? Çünkü küçük bir hata yaptım ve sanatsız hayatımın geri kalanında bunun bedelini ödeyeceğim." Acımın kaynağını düşünürken nefes almakta çok zorlanıyordum. Panik atak mı geçiriyordum? Hayır, lütfen onun önünde olmasın...

Şeytan gözlerini kıstı.

"Kendine acımak sana yakışmıyor." İnledim. Duygularım onun için sadece bir oyundu. Muhtemelen şu anda bu sahneden zevk bile alıyordu.

"Bu kendime acımakla ilgili değil. Bu benim hayallerim, isteklerim ve arzularımla ilgili. Sahip olabileceğim ama kendimden uzaklaştırdığım gelecekle ilgili." Çenesini sıktı, üzüntümü kabul etme zahmetine girmedi. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Eminim hiç hayaliniz yoktur profesör, bu yüzden benim acımı anlayamazsınız. Acı ve yalnızsınız, acınası varlığınızı paylaşacak kimse yok. Belki de düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız vardır."

Bunu söylememem gerektiğini, sözlerimin sonuçları olacağını biliyordum. Ama hassas bir noktadan vurmuştu.

Kendimi onun kötü sözlerine karşı hazırladım.

"Oyna." Hiç düşünmeden yumruğum masasına çarptı ve üstündeki bardağın şingirdamasına neden oldu.

Öfke patlamamdan etkilenmedi, nefret dolu bakışlarımı üzerinde tuttu.

Gözlerinden sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordum, hafif bir eğlence belirtisi olsa bile. Bay Preston beni teyzesine ispiyonlarken kesinlikle gözünü kırpmazdı. Ve parmaklarımin fildişi üzerinde olduğu düşüncesinin ruhumda yarattığı acı da kesinlikle umurunda değildi.

Derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve eteğimi düzelttim. Piyano bir cellat gibi beni bekliyor, her adımda benimle alay ediyordu.

Ellerim titreyerek sıraya yerleştim ve profesörümün gözlerinin sırtıma dikildiğini hissettim. "Devam et," diye buyurdu.

Tozlu tuşların üzerinde , kaçınılmaz olarak sanatıma hayran insanların önünde çaldığım zamanları düşündüm. *Sanattan* geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerim kapalıyken ilk notalara başladım ve sefil bir şekilde başarısız oldum. Sanki parmaklarım o anda beni utandırmak istiyor gibiydi.

Bütün gün yapmalarını istediğim şeyi yaptılar ama iş o noktaya , titreyen bir düşman gibi bana ihanet ettiler.

"Tekrar," diye emretti profesörüm ve ben dişlerimi sıktım.

İstemeyerek de olsa dediğini yaptım... ve yine başarısız oldum. Sanki bir çocuk çalışıyor gibiydi.

Sanki beni yakmış gibi ellerimi piyanodan çektim.

"Cuma gecesi," diye mırıldandım. "Yağmur yağıyordu. Yolda neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Ama *arkadaşlarım* atıştırmalık almak için benzin istasyonuna gitmek istiyorlardı, ben de onları götürdüm," diye başladım. Muhtemelen hikâyem umurunda bile değildi ama yine de ona anlatmak istedim. Belki beni daha iyi anlayabilirdi. "Dönüş yolunda, içlerinden biri bir partiye gelmemiz gerektiğini söyleyen bir telefon aldı. Zaten geç olmuştu ve ertesi sabah konser için önemli bir provam vardı, bu yüzden eve gitmek istedim."

Gözlerimi kapattım ve o geceyi sanki dünmüş gibi hayal ettim. "Cevabımdan memnun olmadılar. Aslında ilk etapta beni o kadar sevdiklerini bile sanmıyorum. Tartışmaya başladık ve sonra yolcum direksiyonu çekti."

Duman ve kan kokusunu hatırladım ve neredeyse öğürecektim. "Yoldan çıktım. Arabam takla attı ve hendeğe düştük. Ondan sonra ne olduğunu sadece parça parça hatırlayabiliyorum. Ama beni ölüme terk ettiklerini biliyorum. Üçü de. Hiçbiri beni arabadan çıkarmaya çalışmadı."

Ona döndüm, gözlerim ıslaktı. "Aynaya her baktığımda, asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlıyorum."

Tırnakları sandalyenin derisini kazıyor, gözleri nefret ve aşağılama dolu bir uçuşuma bakıyordu. Ama bu sefer bana yönelik değildi.

"Şöhret mi?" diye sordu, sesi saf tehdidin timsaliydi.

Dudaklarımdan zayıf bir gülümseme geçti.

"Mutluluk."

Bana bakışındaki bir şey değişti, tarif edemediğim bir şey.

Profesörüm boğazını temizledi ve tekrar önüne işaret etti.

"Ödevinin geri kalanını yap. O zaman bugünlük işimiz biter."

Rahatlayarak başımı salladım. Bu eziyetin bir turunu daha kaldıramazdım. Yenilginin acı hissi hala kalbimin son köşesinde gizleniyordu; son cümleyi bitirirken bile işe yaramazlığın kokusu duyularımı sarmıştı.

Tam arkama yaslanmıştım ki biri kapıyı çaldı ve sığramama neden oldu. Bay Preston misafiri içeri davet etti ve ben gözlerimi kısıtım. *Noah*.

"Avery'yi almaya geldim. Bildiğim kadarıyla özel ders bitti," dedi en çekici gülümsemesini göstererek.

Profesörüm aramızda bir ileri bir geri baktı. Bir şey onu rahatsız ediyordu ama çabucak kendine geldi.

"Gidin." Bu sözlerle birlikte kovulduk.

Ama gitmeden önce son bir kez ona döndüm.

"Bana piyano çaldırıldığını asla unutmayacağım." Kelimeler, o anda hissettiğim nefretin bir kanıtı olarak görünmez zehirli oklar gibi içimden fırladı.

"Yapmaman konusunda ısrar ediyorum." Çarpık gülümsemesi bu sahneden keyif aldığını gösteriyordu.

Noah bir centilmen gibi konuşmamıza dikkat etmiyormuş gibi davrandı ama her şeye kulak misafiri olduğunu çok iyi biliyordum.

Çantamı omzuma atmak üzereydim ki Noah araya girdi ve çantamı benim için taşıdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve devam ettim.

Ofisten ayrıldıktan sonra sessizliği bozmadan önce birkaç dakika bekledim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" diye şaka yaptı. "Seninle vakit geçirmek istiyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Çekiciydi, hatta çok çekiciydi ama umutlanmasını istemiyordum. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı ve bu yıl da bir ilişkiye girmeyi planlamıyordum. Başarısızlığa mahkum olurdu.

Belki de sadece aşırı tepki veriyordum ya da hareketini çok fazla yorumluyordum.

Evet, kesinlikle .

Loş koridorlarda yürüdük, sıradan şeyler hakkında konuştuk ve karnım ağrıyana kadar güldük. Noah'ın neden bu kadar popüler olduğunu anlamıştım. Herkesi içine çeken bir havası vardı. Sanki herkesi parmağında oynatmak için yaratılmış gibiydi.

"Çok güzel kokuyorsun, biliyor musun?"

"Öyle mi? Ne gibi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, şaşırmıştım çünkü bugün parfüm sürmeyi unutmuştum.

"Tarif edemem. Herkes kendine göre güzel kokar ama benim için sen öne çıkıyorsun." Omuz silkti ve ben de sırtımdan kendimi alamadım.

"Belki de *Perfume*'u çok fazla izlemiştir," dedim şakacı bir tavırla.

Noah bana okuyamadığım bir bakış attı.

"Belki."

Nihayet odamın önüne geldiğimizde ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim, güneş neredeyse batmak üzereydi. Güneşin altın ışınları koyu kırmızı goblenleri ve ahşap süslemeleri parlatıyor, üstümüzdeki avizeyi milyonlarca elmaştan yapılmış gibi ışıltıyordu.

"Artık gitmeliyim. Uzun bir gün oldu. Yardım ettiğin için teşekkürler," dedim çantayı bana uzattıktan sonra.

Arkamı dönmeme fırsat vermeden elini omzuma koydu ve uzaklaşmamı engelledi. Onun dokunuşu bana bugün diğer sınıf arkadaşımın yaşadığım hissin aynısını yaşattı. Tuhaftı. Neyim vardı benim? Bana dokunduğu kadar hızlı bir şekilde geri çekildi.

Aramıza yeterince mesafe koymak için bir adım geri attım.

"İki hafta sonra gidiyoruz. Şehir merkezine gidelim, belki bir bara," diye teklif etti geniş bir sırıtışla.

Noah o kadar kendinden emin, o kadar çekici ve tüketici görünüyordu ki, az önceki endişelerimi tamamen unuttum.

"Evet," diye nefes aldım. Ne dedin? Hayır. İstemedim. Bunu neden söyledim ki? Başımı daha fazla belaya sokmaktan korkarak sonunda odama girdim ve sınıf arkadaşımı koridorda bıraktım.

Çantamın yere düşmesine izin verdim ve gözlerimi ovuşturarak kendimi yatağa attım.

Az önce ne olmuştu öyle? Noah ile vakit geçirmekten hoşlanmadığımdan değil ama cevabın ağzımdan dünyanın en doğal şeyiymiş gibi çıkması tüylerimi diken diken etti.

Dürüst olmak gerekirse, internet erişimi olan lüks bir şatoya benzeyen bu yatılı okulla ilgili her şey beni ürkütüyordu. İnsanlar çok tuhaftı ve öğretim üyeleri...

Başımı salladım. Sadece sinirler, yeni bir yer ve yeni insanlar; bunların hiçbir anlamı yoktu.

Yine de, burada bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum.

RÜZGÂR saçlarımı dalgalandırdı ve beni titretti. Bahçeler boyunca yürürken hava benim zevkime göre çok soğuktu. Ay yüzünü yeni göstermişti ama henüz yatma vakti gelmemiştir, bu yüzden zamanı zihnimi boşaltmak için kullandım.

Toprak kokusunu içime çektim ve araziye çevreleyen ormana baktım. Çok sessizdi. Neredeyse hayvanların bile buraya gelmeye cesaret edemediğini düşünebilirdiniz.

Sıcağı, denizi, yelkeni nasıl da özlemişim.... Babamla birlikte yelken açmaya giderdik, sadece ikimiz. Yaşadığım en güzel anılar mavi ve turkuazla çevrili bir teknedeydi. *Babam...*

Beni hiç affedecek mi? İçimi çektim ve kendimi başka bir şey düşünmeye zorladım. Düşüncelerim kaçınılmaz olarak profesörüme ve bugünkü özel ders seansına kaydılar. Yıllar sonra ilk kez bir piyanonun başına oturmuştum ve bu canımı çok acıtmıştı. Kalbimdeki yaralar böyle anlarda daha da derinleşiyordu.

Melankoliye gömülmüş bir halde, okulun ışıkları uzaklara gidene kadar ağaçların ve çalılıarın yanından geçtim. Aniden yumuşak bir şeye takılıp tökezlediğimde önümdeki patikaya dikkat etmemiştim.

Sinirli ve ağrıyan , düşmeme neyin sebep olduğunu görmek için arkama baktım.

Olivia'nın cansız gözlerine bakarken uyuşmuş dudaklarımdan dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Sonra cesedinin yanına kustum.

I Ne kadar zamandır onun yanında diz çöktüğümü bilmiyordum. Biri beni omzumdan tutana kadar saatler geçmiş gibi geldi ve sıçradım.

Bay Preston tepemde dikiliyordu, saçları darmadağınktı. buraya koştu.

"O- o öldü. Buralarda dolanıyordum ve o oradaydı," diye kekeledim, sağlıklı düşünemiyordum.

O daha bir şey söyleyemeden, bize doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Heyecanlı mırıltılar yükseldi.

"Kimse yaklaşmasın," diye bağırdı yanımdaki müdür kalabalığa. "Ne oldu kızım?" diye tısladı sanki benim suçummuş gibi.

"Bilmiyorum, bunu ben yapmadım. Bana inanmak zorundasınız." O kadar şiddetli titriyordum ki dişlerim takırdıyordu. Uzuvarım uyuşmuştu, şoktan mı yoksa soğuktan mı, bilmiyordum.

Dilini şaklattı ve beni geçip hocama baktı. "Onu hemşireye götürün. Kendine geldiğinde onunla konuşacağım."

Başka bir şey söylemeden beni yukarı çekti ama bacaklarım ağırlığının altında ezildi.

"Tanrı aşkına, topla kendini," diye hırladı. Sözlerine zorlukla odaklanabildim. Sanki çok uzaklardan benimle konuşuyormuş gibiydi.

"Daha önce hiç ceset görmemiştim," diye mırıldandım dalgınca, gözlerim istemsizce sınıf arkadaşımın üzerindeydi.

Sinirlenerek yavaşça nefes verdi, beni tekrar yakaladı ve omzuna attı. Çaba sarf ederek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kollarından biri

kalçalarımı göğsüne bastırdım.

"Beni yere bırak, sakınım, bak, sakınım." Çelik gibi tutuşu daha da sıkılaştı.

"Kapa çeneni ve hareket etmeyi kes." Sesi amaya izin vermiyordu.

Eteğimi daha fazla yukarı kaymaması için düzeltmeye çalıştım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve kendisi yaptı. O anda, Leilah'dan benim için kısaltmasını istediğim için kendime lanet ettim.

Omzu karnıma neredeyse acıtacak kadar bastırdı ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. O anda ondan yayılan tehlike ölümcüldü ve onun gazabını üzerime çekmek istemiyordum - zaten çektiğimden daha fazlasını değil.

Beni yatılı okula kadar taşıdı ve engebeli zemin ve onun hızlı adımları yüzünden neredeyse kusuyordum. Buzhava yerini rahatlatıcı bir sıcaklığa bıraktı.

En baştan çıkarıcı kokular etrafıma yayıldı ve nefes almakta zorlandım. Bay Preston'dan mı yoksa şoktan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama yine de hiçbirini ziyan etmek istemeyerek aromayı içime çektim.

Hızını artırdı ve eteğimi düzeltmek için tehlikeli bir şekilde yukarı kayan elinin farkına vardım. Teni benimkinin aksine sıcaktı ve kalbim daha hızlı atmaya başladığı için kendimden nefret ettim.

Aptalca bir şey yapamadan durduk.

"Geldik," dedi beni yere bırakırken. Önümüzde beyaz bir çift kapı vardı, zarif ve kesinlikle tüm bu bina kadar eskiydi. Buraya ilk günümde gelmişim.

Bay Preston kapıyı çaldı, cevap beklemedi ve içeri girdi. Onu takip ettim ama uyuşmuş bacaklarım yüzünden ayağım takıldı ve sırtına çarptım. "Adımına dikkat et," diye tısladı ve ben de gözlerimi devirdim.

Yaşlı bir kadın yanımıza geldi. Gri saçlarını topuz yapmıştı ve beyaz hemşire elbisesi ona biraz büyük gelmişti.

"Oh, Alexander, mesajı şimdi aldım. Buraya gel canım, eminim çok korkmuş olmalısın." Elimden tuttu ve beni muayene koltuğuna götürdü. Buradaki her şey oldukça seyrek bir şekilde bir araya getirilmişti. Dolaplar farklı renklerde sıvı ve ilaç kavanozlarıyla doluydu.

Görünüşe göre, paralarını tıbbi ekipmanı güncel tutmak yerine resimlere ve baskınlara yatırmayı tercih ettiler. Her neyse, biz sadece bir avuç suçluyduk.

"Artık gidebilirsin. Avery ve ben iyi olacağız." Bay Preston hemşireye baktı, gözleri kısılmıştı. Hemşire ellerini kalçalarına dayadı ve onun delici bakışları altında boyun eğmedi.

"Ben burada kalıp Bayan James'i muayene etmenizi bekleyeceğim." Kendini sandalyelerden birine bıraktı ve ben bile rahatsız olana kadar onun her hareketini izledi.

Bundan sonrası sadece bir dizi standart sorudan ibaretti. Tansiyonumu ve ateşimi ölçtü ve beni cızırtılı bir battaniyeye sardı.

Sonunda zonklayan baş ağrım için bana bir şeyler verdi ve odadan çıktı.

"Beni beklemek zorunda değilsin. Eminim yorgunsundur. Uzun bir gün oldu," diye onu rahatlattım.

Bay Preston dilini şaklattı.

"Sadece çeneni kapalı tut ve . Yakında gidebiliriz."

Onunla tartışacak gücüm yoktu. Şu anda aklımda binlerce soru dolaşıyordu ve bir tanesine bile makul bir cevap bulabileceğimden şüpheliydim.

Tanrım, muhtemelen o cesedin görüntüsünü hafızamdan asla silemeyecektim. Daha bugün sınıfta çok hasta görüldüğünde onunla konuşmuştum ve şimdi ölmüştü. Bunu kim yapmış olabilirdi? Serbest dolaşan bir katil mi vardı? Yani, bu okulda, o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

Kararlı bir şekilde battaniyeyi üzerimden sıyırdım ve ayağa kalktım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum -en azından fiziksel olarak- ve bu odada bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam çıldıracaktım.

"Şimdi gidiyoruz," dedim ve Bay Preston'ın yanından geçerek koridora çıktım. Arkamda onun ayak seslerini duydum ve odama yalnız dönmek zorunda kalmadığım için içten içe sevindim.

"Ne tür bir canavar genç, savunmasız bir kızı öldürür?" Kollarımı merkezime sararken daha çok kendi kendime mırıldandım.

Titremem durmuştu ama kalbimdeki soğukluk devam ediyordu.
Olivia.

Benden birkaç yaş küçüktü, yaşamamıştı bile, asla aşık olamazdı, yaşlanamazdı. Ailesi perişan olurdu, tabii varsa. Sevdiğim bir insanın cesedini görmek, bununla yaşayamazdım.

Gizlice yanaklarımı sildim.

"Bazen canavarlar size sandığınızdan daha yakındır."

Bakışlarım ona kaydı, yüzündeki ürkütücü ifade karşısında şaşırmıştım.

"Burada mutlu bir çiftlikte yaşadığımızı ve bütün gün midillileri sevdiğimizi mi sanıyorsunuz? Her köşede gizlenen bir tehlike var. Bunu asla unutmayın. Boğazınıza mal olabilir."

Onun şifreli sözleriyle ne yapacağımı bilemedim. Elbette suçlu çocuklar için bir enstitüydük, ama burada insanların öldürüldüğünü düşünmek?

"Gerçekten öğrencilerden biri olduğuna inanıyor musun?" Omuz silkti ama ben bu kayıtsızlık görüntüsünün ardını görebiliyor, bunu sadece benim akıl sağlığım için yaptığını hissedebiliyordum.

"Suçlamalarda bulunacak durumda değilim. Teyzem bununla ilgilenecektir."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve başımı salladım.

"Başımın belaya gireceğini mi düşünüyorsun?" Profesörüm başını salladı ve ben neredeyse rahat bir nefes aldım.

"Bugünkü aptal yürüyüşünün bedelini zaten ödedin. Kimse seni hiçbir şey için suçlamayacak. Bundan emin olacağım."

Elimde olmadan ona biraz fazla uzun süre baktım, gerçekten baktım. Mum ışığında yüzü daha da çarpıcı görünüyordu, elmacık kemikleri ve çenesi daha da belirginleşmişti. Bakışlarını bana çevirip bir kaşını kaldırdığında gözlerimi kaçırdım.

Neyse ki odamın kapısı çoktan görünmüştü. Üzerimdeki kiri ve iğrenç hissi temizlemek ve ardından uykuya dalıp her şeyi unutmak için sabırsızlanıyordum - en azından birkaç saatliğine.

Ama ne kadar uyursam uyuyayım, burada bir şeylerin yolunda gitmediğine dair garip hissi uzaklaştıramıyordum.

"Ne?" diye sordu, sinirlenerek. "İfaden seni veriyor." İçimi çektim.

"Burada garip bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyorum."

"Ne gibi?" Oraya varmıştık ve sağa sola bakarak meraklı kulakların bizi dinlemediğinden emin oldum. Muhtemelen hepsi hâlâ aşağıdaydı ve Olivia'nın cansız bedenine aval aval bakıyorlardı.

"Hiç insanlardan gelen bir tür tehlike hissettin mi? Bugün ona dokunduğumda yanlış bir şey hissettim. Tüm vücudum kaçmam için bana bağıırıyordu."

Bunun mümkün olduğuna inanamıyordum, ama olduğundan daha da solgunlaştı.

"Ne diyorsun sen?" Bir adım daha yaklaştı.

"Sanırım beni ilk seferinde gayet iyi duydunuz. Beni deli biri gibi göstermeye mi çalışıyorsun?"

Bay Preston sadece başını salladı ve şakaklarına masaj yaptı. Belki de bu kadar açık konuşmamalıydım.

"Sadece uyu. Teyzem yarın seninle konuşacak. Ama teorini onun önünde açıklamayı tavsiye etmem. İnan bana, böylesi daha iyi." Bu ne anlama geliyordu?

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni iki kolumdan yakaladı ve ona bakmaya zorladı. Yüzü bana o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum.

"Ve artık gece yürüyüşleri yok. Beni duyuyor musun?" Başımı salladım, ani yakınlığı karşısında şaşırmıştım.

Bu güvenceyle beni bıraktı ve başka bir şey söylemeden karanlığın içinde kayboldu.

Sırılsıklam saçlarım ve üzerime sardığım havluyla yatak odasına geri döndüm. Leilah her zamanki gibi orada değildi ve şu anda bacaklarının Caleb'in beline sarılmış olması için var olmayan tüm paramı harcayabilirdim.

Onun adına sevindim. En azından birimiz eğlendi.

Tabletim titredi ve herhangi bir mesaj beklemeden merakla ekrana baktım.

BİLİNMIYO
R:

İyi misiniz? A. P.

Bu soru beni gerçekten hazırlıksız yakalamıştı ve bir an kendimi toparlamam gerekti.

AVERY JAMES:

İyi olacağım. Sadece bugün çok fazlaydı.

Bir sonraki mesajını bekledim, başka neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordum.

BİLİNMIYO

R:

Yarın izin alabilirsin. Diğer profesörlerinle konuşacağım.

Kaşlarımı kaldırdım, kesinlikle ondan böyle güzel bir jest beklemezdim.

AVERY JAMES:

Benden mı?

Tamam, bu mesaj biraz riskliydi ama boş ver. Önce o mesaj atmıştı ve cevap vermek zorunda değildi.

Birkaç dakika geçti ve tabletim tekrar titrediğinde yeni bir mesaj için umudumu kaybetmiştim.

BİLİNMIYO

R:

Henüz değil.

Göğsümde bilinmeyen bir his yayıldı. Ne nereden geldiğini ne de ne anlama geldiğini biliyordum.

AVERY JAMES:

O zaman yarın aynı saatte görüşürüz.

Neden bu kadar aptaldım ve bir günlük izni geri çevirdim? Bu akşam beni kabul etmek istediğimden daha fazla mı sarsmıştı?

BİLİNMIYO
R:

İyi geceler, Avery.

Ve artık bir önemi kalmadığı için, yarın pişman olabileceğim bir yanıt yazdım.

AVERY JAMES:

İyi geceler, Alexander.

Tableti sanki beni yakmış gibi yatağın üzerine fırlattım. Kafamın iyi olması kadar hızlı bir şekilde gerçekliğe geri döndüm. Bütün gece tam bir korku filmi gibiydi ve gerçekten çok fazla uykuya ihtiyacım vardı. Ne olduğunu ancak yarın tam olarak anlayabilecektim ve kendimi kaçınılmaz paranoyaya hazırlamalıyım.

Gözlerimi kapatır kapatmaz kâbus başladı. Kendi kanımın içinde yatıyordum, etrafım yüzleri çok tanıdık ama yine de tanınmaz halde olan insanlarla çevriliydi. Bana insanlarda hiç görmediğim bir nefret ve açlıkla bakıyorlardı.

Panikle ayağa kalkmaya çalıştım ama görünmez zincirler beni yere yapıştırdı. Dolunay üzerimde parlıyordu ve bu gece ölmek zorunda kalmamak için dua ettim.

Ama içimden bir ses bugünün o gün olduğunu fısıldadı. Sonra canavarlar üzerime saldırdı.

I Sınıfta solumda Leilah ve sağımda Noah ile oturuyordum. Dün dönmemişti ve aşırı yorgun ifadesine bakılırsa çok az uyumuştı.

Penelope Arden sınıfa girdi, yürüyüşü gururluydu, saçları mükemmeldi. Fönlü ve kusursuz bir cilt.

Bu sabah neredeyse herkesin olduğu gibi onun bakışları da bana çevrilmişti. Bayan Arden'in normalde sahte bir neşeyle parlayan gözlerinde bugün belli bir sertlik vardı.

Belki o da hâlâ önceki gece yaşananların etkisindeydi. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu öyleydi. Bunu yüzlerinde görebiliyor, korkularının kokusunu alabiliyordum. Kesin olan bir şey vardı: Preston Akademi'de artık kimse kendini güvende hissetmiyordu.

"Kitabını aç ve ödevini çıkar," dedi ve beni kasvetli düşüncelerimden çekip çıkardı.

Bu kadında garip bir şey vardı, tarif edemediğim bir soğukluk.

Noah dirseğiyle beni dürttü ve geçen sefer durdukları sayfayı işaret etti. Çoğu şeyi hâlâ liseden biliyordum, bu yüzden takip edememek konusunda çok endişeli değildim.

"Ölen kızıdan haber var mı?" Leilah'ya fısıldadım.

Siyah saçları gözlerinin bir kısmını kapatırken başını zorlukla fark edilir şekilde bana doğru çevirdi.

"Boş versen iyi olur, Avery." Kaşlarımı çattım. Bu da ne demek oluyordu? Kelimenin tam anlamıyla bir cesede rastlamıştım.

"Okulda yas töreni yapılmıyor mu?" Oda arkadaşım bana sanki dünyanın düz olduğunu ilan etmişim gibi baktı.

"Biz onlar için sadece suçluyuz. Sizi bundan başka bir şey olarak görmelerini asla beklemeyin."

Bay Preston'la olan özel dersime gitmeden önce son makarna parçasını HIZLA ağzıma tıktırdım.

Öğle yemeği molası sırasında her taraftan bana bakılıyordu. Bazıları utanmadan fısıldıyor, bazıları da kafeteryada onları avlayacağım korkusuyla yanımdan hızla geçip gidiyordu.

Başımı sallayarak tekrar tabletime baktım. Sosyal platformdaki akışım sınıf arkadaşımın ilgili paylaşımlarla dolup taşıyordu. Komplo teorileri ve şüpheli açıklamalar içeren gerçek gruplar oluşturulmuştu.

Adım bile orada burada geçiyordu ve yorumları eğlenerek okuyordum. Birçok şeydim ama kesinlikle bir katil değildim.

BAY PRESTON'IN KAPISINI KISACA ÇALDIM. Preston'ın kapısını çaldım ve her zamanki gibi yanıt beklemeden hemen içeri girdim.

Bir adım sonra, odadaki diğer insanlar -müdür ve iki polis memuru- karşısında şaşkınlık içinde olduğum yerde durdum.

"İyi günler, Bayan James. Bu beyler size birkaç soru sormak için buradalar. Bay Preston bunun için özel ders zamanının bir kısmını feda edecek kadar nazikti," dedi sevimli bir şekilde, ama ben onun yüzünün arkasında, muhtemelen Olivia için başka bir düşünceyi boşa harcamayan kadını gördüm.

"Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?" Çantamı ayağımın dibine bırakıp her zamanki yerime otururken sordum.

Kısa boylu ve kırk yaşlarında bir polis konuşmadan önce boğazını temizledi. Biraz gergin görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Muhtemelen uzun zamandır kasabalarında heyecan verici bir şey olmuyordu ve şimdi bir cinayetle tamamen şaşkına döndüler.

"Dünkü şoku atlatamadığınızı biliyoruz ama lütfen bize neler olduğunu anlatın ve hiçbir ayrıntıyı atlamayın."

Yutkundum, önce müdüre, sonra da soğuk ve kayıtsız ifadesini yeniden kazanmış olan Bay Preston'a baktım.

En iyi gösterimi yapmanın zamanı gelmişti. Normalde yalan söylediğimde insanlar içimi görebiliyordu, en azından babam böyle iddia ediyordu. Delirdiğimi düşünmelerini istemedim.

Polislere dün gece olanları anlattım ama yayılan tehlike ve ürkütücü aura konusunu atladım. Ayrıca, profesörümle aramızda geçen ve endişelerimi onunla paylaştığım konuşmayı bilmelerine gerek yoktu.

Bu sırada meslektaşları tüm bilgileri not etti ve ilgili kısımlarda başını salladı. Sonunda sorgulamalarını bitirdiler, eşyalarını topladılar ve yüzlerinde endişeli bir ifadeyle odadan çıktılar.

"Pekâlâ. İşinizin başına dönün. Senden de diğer öğrencilerden beklediğim performansı bekliyorum, cinayet olsun olmasın," dedi kibirli bir ses tonuyla.

Odanın çıkmadan önce başını son bir kez bana doğru çevirdi, bakışları temkinliydi. "Ya Bayan James? Gözüm üzerinizde."

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü harcadım. Tabii ki bana, hepimize bakıyordu ve bunu bize her gün hissettiriyordu.

Bay Preston zarif masasına oturdu ve çekmecedeki bir paket sigara çıkardı. Bir tanesini dudaklarının arasına koyup yakmasını izledim. Derin bir nefes çektikten sonra tanıdık koku burun deliklerime ulaştı ve iç çekmeme neden oldu.

"Alabilir miyim?" Son derece sinirli bir karşılık bekleyerek sordum. Ama kaba bir yorum yapmak yerine bana sigarasını esrar gibi uzattı.

Popomdaki nemi hissettim ve dudaklarımızın aynı noktaya dokunduğunu düşünmeden edemedim. Kendini topla Avery, diye azarladım kendimi.

Bana baktı, sigarayı tutan parmaklarını ve açgözlülükle bir nefes daha çekerken yüzümü inceledi. Gözlerimi kapattım ve dumanın tadını çıkardım.

Çok geçmeden elimden aldı ve sessizce tadına baktım ama itiraz da edemedim. Belki de bana bir daha asla şans vermeyecekti.

"Piyanonun başına otur ve çal." Kollarımı kavuşturdum, bu oyunu çoktan geride bıraktığımızı düşünmüştüm. "Kendimi tekrar etmekten nefret ederim, o yüzden dediğimi yap."

Ellerimi yumruk yaparak onun acımasız emrine uydum.

Tozlu piyano bir düşman gibi beni bekliyor, bir zorba gibi benimle alay ediyordu. Titreyen ellerimle ilk notaları akort ettim ve tahmin ettiğim gibi başarısız oldum.

sefilce. Tekrar denedim, tekrar ve tekrar.

Öfkem taşı ve yumruğumu bir zamanlar beyaz olan tuşlara vurarak enstrümandan derin bir ton çıkmasını sağladım. Profesörüm bana eğlenerek baktı.

"Kulağa korkunç geliyordu," diye itiraf etti ve gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum.

"Öyle mi? O zaman daha iyisini yap," diye karşılık verdim meydan okurcasına.

Beklenmedik bir şekilde deri koltuğundan kalktı ve kendinden emin adımlarla bana yaklaştı. Piyano sehpasında ikimiz için ancak yer , yanıma oturduğunda neredeyse yana düşecektim. Bacağı bacağıma sürtündü ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim. Bay Preston benden çok daha uzun boyluydu ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

Tuşlara dokundu ve ağzım açık kaldı. Parmakları en tatlı melodileri ortaya çıkarıyor, yürek parçalayacak kadar güzel bir şarkı çalıyordu. Neredeyse bu zamana ait değilmiş gibi geliyordu ve bu kadar zarif çalabildiği için ona imreniyordum. Gerçek bir yetenek, bir müzik dehası yanımda oturuyordu ve ben gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

"Nasıl?" Tüm söyleyebildiğim buydu.

"En iyisinden öğrendim. Benimle oyna," diye fısıldadı.

Bir elini kaldırdı, ben de sesle hipnotize olmuşçasına, notaları ve akışı ezberlemişçesine, sanki hayatım boyunca bu şarkıyı çalmışım gibi, ruhum ezbere biliyormuşçasına yerine koydum.

İlk başta, parmaklarım piyanonun sol yarısının üzerinde geçici olarak kayıyordu. Sonra kendimden daha emin, daha hırslı oldum, müziğin içinde kayboldum. Çok geçmeden parmaklarımdan biri seğirdiğinde hayalimden koptum ve şarkıyı ve onunla birlikte o anı da mahvettim.

"Özür dilerim, ben-" Başka bir şey söyleyemeden beni susturdu.

"Özür dileme, bunun için değil."

İşaret parmağı benimkini sıyırıp damarlarımda binlerce küçük şimşek çakmasına neden olunca itirazım havada kayboldu.

Bu pozisyonda kaldık ama tek kelime konuşmadık. Kafam karışmıştı ve bir şekilde onun ilgisini çekmiştim. Yüzünün arkasında ne olduğunu sadece o biliyordu.

Dudaklarım hafifçe aralandı ve nefesini alnımda hissettim.

"Oynamaya devam et," dedi sonunda kısık sesiyle ve ayağa kalktı. Etraftaki hava aniden çok soğuk gelmeye başladı.

Bir süre geçti, bu sırada ikimizin de kulağı ağrıdı ve hayal kırıklığım tavan yaptı.

Sonunda uzun zamandır beklenen sözleri söyledi ve beni kovdu.

"Bugün seni arkadaşın almıyor mu?" diye sordu profesörüm kuru bir sesle, ama daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden daha fazla zorlamaya karar verdim.

"Hayır, onunla daha sonra evimde buluşacağım." Homurdandı.

"Hiç sanmıyorum," diye küçümseyerek karşılık verdi, sanki boş zamanlarım üzerinde kontrolü varmış gibi.

"Peki neden olmasın?" Kollarımı kavuşturdum.

"Çünkü istemiyorum." Benim duruşumu taklit etti.

"O zaman ne istiyorsunuz profesör?" Ona çarpık bir gülümseme verdim ve düzeltmeden önce maskesinin bir an için parçalanmasını izledim.

"Bu kadar çok konuşmayacağını." Bu sözlerle beni bıraktı ve dikkatini evrak işlerine verdi ama son anda bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştığını gördüm.

Bu yatılı okuldaki kütüphanenin tutarlı bir sistemi yoktu. Kitaplar ne alfabetik olarak ne de türlerine ya da yayınevlerine göre sıralanmıştı.

Birkaç dakikadır kendi etrafımda dönüp duruyordum, hâlâ yarınki ders için doğru kitabı bulamamıştım. Okumamız gereken birkaç bölüm vardı ve özel derslerimin yanı sıra ceza almak istemiyordum.

Son öğrenciler hâlâ köşelerde oyalanıyor, birbirlerine bir şeyler fısıldıyor ya da tabletlerine bir şeyler yazıyorlardı. Bu berbat ışıktaki nasıl okuyabildiklerini merak ediyordum.

Aradığımı bulamadığım bir turdan sonra, kitabın birkaç sıra yukarıda, ulaşamayacağım bir yerde olduğunu fark ettim. Sinirlenerek eteğimi biraz aşağı çektim ve kendimi yukarı çekmek için ayaklarımı en alttaki iki rafa koydum.

Tam parmaklarım kırmızı deri kapağa dokunmak üzereyken biri beni arkamdan yakaladı ve tiz bir ses çıktı. Gözlerim arkamda kimin durduğunu fark etmeden önce burnum tanıdık kokuyu yakaladı: Bay Preston. Elleriyle belimi sıkıca sararak beni ayağa kaldırdı.

Kitabı elime aldım ve beni tekrar yere bıraktığında rahat bir nefes aldım. Sırtım onun sert göğsüne yaslanmıştı ve kalbinin küt küt attığını hissediyordum.

bluzuma karşı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kıpırdamadan. Çenesi omzuma yaslanacak şekilde öne doğru eğildi.

"Bir dahaki sefere dikkat et, yoksa boynunu kıracaksın." Dudaklarımdan sadece sessiz bir *Mhm* çıktı.

Sonunda arkamı döndüm. Yüzü bana çok yakındı ve geri adım atmak için hiçbir hareket yapmadı, ben de onun yerine yaptım ve sırtımı rafa çarptım. Bay Preston daha da yaklaştı, öyle ki aramızdaki mesafe birkaç santim bile değildi.

Siyah saçlarını altın bir parıltı sarmıştı, gömleği sınıftakinden rahattı. Yukarıdan gelen loş ışık yüzüne bir gölge düşürüyor, onu dünyadan gizliyor, böylece sadece ben görebiliyordum.

Gözlerim onunkilerle buluştu ama bakışlarını yorumlayamadım, daha doğrusu yorumlamak *istemedim*. için.

"Bana öyle bakma, Avery," diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonumda var olduğunu bilmediğim bir tür kıskırtma vardı.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kes şunu."

Tam itiraz edecektim ki bana sırtını döndü ve masalardan birine doğru yürüdü, ahşap çoktan eskimiş ve bazı yerlerde daha koyu bir renk almıştı.

Bakışlarım onun yanına oturan ve çıplak omuzlarını ortaya çıkarmak için baştan çıkarıcı bir şekilde saçlarını geriye atan Penelope Arden'a takıldı. Demek bu yüzden buradaydı. Onunla randevusu vardı.

Bir ucube gibi birkaç dakika daha onları izledim ve sonunda oradan uzaklaştım, kütüphaneciye kartımı gösterdim ve buradan ayrıldım.

LEILAH tabletinden bir şarkıya eşlik etti ve ben de kitabın son birkaç sayfasına odaklanmaya çalıştım.

İkimiz de pijamalarımızı giymiştik, bir yere gitmeyi planlamıyorduk, ortada hâlâ bir katil varken olmazdı.

"Cadılar Bayramı'nda ne giymek istersin?" diye sordu durup dururken. Düşündüm ama bir kıyafete karar veremedim."

"Henüz bilmiyorum. Bana güzel bir şey ödünç verebileceğinizi umuyordum." Neşeyle başını salladı. "Alkole izin veriyorlar mı?" Biraz kafa dağıtmak hepimize iyi gelecektir.

"Hayır ve böylesi daha iyi, inan bana. Suçlu çocukların sarhoş olmasına izin verdiğinizde işler kontrolden çıkabilir." Kulağa oldukça mantıklı geliyordu. Kesinlikle kimseyle çatışmak ve buradaki yerimi riske atmak istemiyordum.

"Ayrıca, tüm fakülte orada olacak, bu yüzden çok medeni olacak." Bana göz kırptı ve ben de sırtımdan kendimi alamadım.

"Penelope Arden da mı? Partilere gitmeyi seven birine benzemiyor."

"Bay Preston giderse, o da gider," dedi omuz silkerek.

Şüphelenmeye başladım.

"Neden?" Sorum olabildiğince sıradan gelmeliydi. Doğrusu, umurumda bile değildi.

"Bu ilginç bir hikâye. Adam ondan ayrılana kadar bir süre nişanlı kalmışlar." Nişanlanmışlar mı? Kulaklarıma inanamadım.

"Ama o sadece..." Dürüst olmak gerekirse, tam olarak kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordum.

"27," diye ekledi Leilah, "Bu onlar için bir aile meselesi. Babaları çok...muhafazakâr, kibarca söylemek gerekirse. Her neyse, hala onu unutabilmiş değil."

Tamam, o yaşta evlenmek için çok genç sayılmazdınız ama nedense Bay Preston'ı sevgi dolu bir koca olarak hayal edemiyordum.

Zavallı Penelope. Yine de onun beni umursamadığı gibi ben de onu pek umursamıyordum.

Leilah'nın tableti titreşti ve gözlerinde belli bir ateşle mesajı okudu.

"Artık gitmem gerekiyor. Ayrıca acıktım." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Birincisi, daha yeni yemek yedik ve ikincisi, sen tamamen aptal mısın?

Orada

dışarıda bir katil olabilir." Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi.

"İyi olacağım, söz veriyorum. Yemekten bahsetmiyorum."

Bir hava öpücüğü ve şüpheli bir gülümsemeyle, ben onu kalmaya ikna edemeden kapıdan çıkıp gitti.

Arkama yaslandım ve tavana baktım, ahşap koyu renkli ve cilalıydı. Bay Preston o akşam bana bir daha mesaj atmamıştı ve bunun kütüphanedeki karşılaşmamızla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Mr. Preston dünkü özel dersimize gelmemişti. Müdürle birlikte ölü kız olayını araştırdığını duymuştum. En azından bir şeyler yapıyorlardı.

Zaman geçtikçe daha da endişelenmeye başladım. Koridorlar daha tekinsiz, ormanlar daha tehditkâr görünüyordu; yeryüzünü süt beyazı ile yıkayan sürekli sisle birlikte. Burada birileri ellerini kirletmişti. Belki matematikteki sınıf arkadaşım? Ya da her zaman kendi kendine konuşan kız?

Herkes şüpheliydi. Çoğu kişi için, ben bile. Sadece Leilah, Caleb ve Noah bana hiç güvensizlikle bakmamış ve o gece hakkında bir daha hiç konuşmamışlardı - en azından benim önümde.

Neyse ki Cuma günleri hep erken bitiriyorduk, bu da ödevlerimi yetiştirebileceğim anlamına geliyordu. Küçük şirin bir kafede oturup kitap okumayı, marshmallowlu kakao içmeyi ve pencereden dışarı bakmayı ne kadar çok isterdim.

Ama intikamın tadı dünyadaki tüm çikolatalardan daha tatlıydı. Ve adalet de öyle.

Leilah yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Gidelim, bize bir sürprizim var," diye ısrar etti.

Çocuklar bizi odamıza kadar takip etti, ki odamız misafir ağırlamak için fazla dağınıktı.

En son arkadaş edindiğimde olanları göz önünde bulundurduğumda, kendimi onlara karşı olması gerekenden daha rahat hissediyordum. Evet, hastanede iki kolum da kırılmış olarak uyanmıştım. Bu hiç de hoş bir bağ kurma deneyimi olmamıştı.

Üçlüyle çok daha kolaydı. Rol yapmak ya da sözlerimi kısmak zorunda değildim. Ferahlatıcı hissettirdi - yeni ve cehennem kadar korkutucuydu.

Caleb kendini Leila'nın yatağına atarak eski yayların gıcırdamasına neden oldu. Noah masamıza oturdu ve tabletine bir şeyler yazdı. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağın kenarına oturdum.

Oda arkadaşımın yatağının altından üç büyük, koyu renkli cam şişe çıkarmasını ve bunları bize bir ödül gibi sunmasını izledim.

"Nereden buldun bunları?" Noah ağzı açık bir şekilde hayretle baktı. Caleb ise ona endişeyle baktı.

"Benim kaynaklarım var," diye karşılık verdi.

"Yapmasak iyi olur." Caleb'in sesi bir oktav alçalarak daha kararlı bir hal aldı. Önce bana, sonra da yanındaki siyah saçlı kadına baktı. Kadın sadece el salladı.

"Oh, oyunbozanlık yapma. O iyi olacak." Kafam karışmıştı, konuşmalarını takip ettim. Gerçekten her şey alkolle mi ilgiliydi?

Sonunda sustu ve onun kazanmasına izin verdi.

Bir patlamayla mantar bir yerlerde kayboldu. Oda arkadaşım ilk yudumu aldı ve burnunu kırıştırdı.

"İçtiğim en iyi şarap değil ama tatlı." Şişeyi biraz tereddütle aldım, zevk almaktan çok unutmak için içtiğim zamanları hatırladım.

Noah'nın bakışları hareketlerimi takip ediyordu, yüzünde her zaman bir gülümseme vardı ve bu pozitifliği için ona hayranlık duyuyordum.

İlk yudumu aldım ve önümdeki hiper kıza hak vermek zorunda kaldım. Tadı berbattı.

Bu su birikintisi bugün kusacağımın sessiz bir habercisiydi. Hayır, benimle değil. Noah elini uzattı ve ben de memnuniyetle şişeyi ona uzattım. "Hadi bir fotoğraf çekelim," dedi Leilah ellerini çırparak. heyecanlı bir çocuk. "Bu anı kaçırmamalıyız."

Çocukları yatağıma doğru itti ve aramıza sıkıştı. Noah tableti almayı teklif etti, çünkü onun elleri ev arkadaşıminkilerden çok daha büyüktü ve tableti daha iyi tutabilirdi.

"Şimdi o kurnaz gülümsemeni takın Avery," diye takıldı. Göz devirmemi bastırdım ve bana söylediği gibi yaptım. Caleb bile düşünceli ifadesini değiştirmiş ve neredeyse arkadaş canlısı görünmeye başlamıştı.

"Tamamdır," dedi fotoğrafçı bize resmi göstererek.

"Mükemmel." Leilah tableti bana uzattı ve ben de sırtımdan kendimi alamadım. *Gerçek* arkadaşlar gibi görünüyorduk.

Biraz hararetli tartışmalardan ve hayatımın en iğrenç şarabından üç şişe içtikten sonra alkolün kafama nasıl girdiğini fark ettim. Oda hafifçe dönüyordu ve konuklarımızın yüzleri biraz bulanıktı. Ya da belki de sadece gözlüğe ihtiyacım vardı.

İlk ayrılan Noah oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç de sarhoş görünmüyordu. Caleb ve Leilah bile her zamankinden daha ayık görünüyorlardı. Muhtemelen toleransım düşüktü ya da yeterince yememiştim.

"Gitmemiz gerekiyor. Seni yalnız bırakabilir miyim?" diye sordu, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Başımı salladım.

"Siz gidin. Ben iyi olacağım." Caleb şüpheci görünüyordu ama yine de yakında uyuyacağıma onu ikna ettim. Sonunda sessizce kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Rahatsız okul üniformamı kabarık pembe pijamalarım ile değiştirmiştim. Pantolonumun ve uzun kollu üstümün üzerinde elmalar vardı ve gerçekten çok şirin görünüyorlardı.

Bir süre öylece uzanıp eski bir melodiyi, çocukluğumdan, daha mutlu zamanlarımdan bir melodiyi mırıldandım.

Düşüncelerim çok hızlı bir şekilde Bay Preston'a - Alexander'a - ve onun çekilmez ama büyüleyici doğasına kaydı. Acaba seansı benim yüzümden mi iptal etmişti? Hayır, bunu hayal bile edemezdim.

Ya aptaldım ya da çok sıkılmışım ama zayıf bir anımda tabletimi elime aldım ve konuşmamızı açtım.

AVERY JAMES:

Ben sıkıldım. Peki ya sen?

Gergin bir şekilde cevabını bekledim. Belki de çoktan uyumuştı.

BİLİNMIYO
R:

Bu neden benim sorunum olsun ki?

Pislik.

AVERY JAMES:

İnsanlar size hiç ne kadar gün ışığı olduğunuzu söyledi mi?

BİLİNMIYO

R:

İnsanlar size hiç çok konuştuğunuzu söyledi mi?

Kafasını biraz karıştırmaya karar verdim. Sinirlendiğinde bir şekilde komik oluyordu. Özellikle de *ben* onu sinirlendirdiğimde.

AVERY JAMES:

*Hayır, sen benim ilkim olacaksın.
ilk

BİLİNMIYO
R:

Benim senin ilkin olmamı düşündün mü, Avery?

Ağzım açık kaldı. Böyle bir cevabın geleceğini tahmin etmemiştim. Pekala, bunu sen istedin...

AVERY JAMES:

Hadi bir oyun oynayalım.

BİLİNMIYO
R:

Oyunları sevmem.

AVERY JAMES:

Buna bayılacaksın. Ben saklanıyorum ve sen arıyorsun. Eğer beni bulursan, ki bundan şüpheliyim, ne istersen yapabilirsin.

Bu reddedemeyeceği bir teklifti. Tek umudum sağduyusunun buna engel olmamasıydı.

BİLİNMIYO
R:

Sana 10 dakika veriyorum. Buna pişman olacaksın.

Büyük ikramiye.

AVERY JAMES:

Biliyorum.

Vücudumdan belli bir heyecan geçti. Sanki tüm duyularım aynı anda uyarılmış gibiydi. Bu tekme beni neredeyse yeniden ayılttı ve ayakkabılarımı ve paltomu giydim.

Tabii ki beni odamın yanındaki koridorda arayacaktı, yani bu bir seçenek değildi. Çok rekabetçi bir insandım ve ona bu zaferi vermek istemiyordum.

Bakışlarım pencereye kaydı. Ön kapıdan öylece çıkıp gidemezdim, bu yüzden yaratıcı olmam gerekiyordu.

Zemin katın hemen üstünde oturuyorduk ve tavanlar çok alçaktı, bu yüzden atlamak çok tehlikeli değildi. Ayrıca, dış cephe o kadar engebeliydi ki ayaklarım bir dayanak bulabilirdi.

Siktir et, bir şekilde geri dönecektim.

Pencereyi açtım ve eşikten tırmandım, tabletim ceketimin cebinde saklıydı. Gerekirse Leilah beni kurtarırdı.

Tamam, gece çok daha yüksek görünüyordu ama bunun beni korkutmasına izin vermedim. Odaklandım, ayaklarımı iki çentiğe yerleştirdim, diğer iki kayayı tırmaladım ve bu şekilde aşağı indim. Çimlerin düşüşümü hafifleteceğini düşündüm.

Sonunda ayaklarımın altında sağlam bir zemin vardı, yüzümün etrafındaki buz gibi hava beklentiyle ısınmıştı.

Gecenin tarif edemediğim özel bir kokusu vardı ama yine de ona aşık olmuşum.

Tabletimi çıkardım ve saate baktım. İki dakika kalmıştı, ben de koştum.

Tam olarak nereye gideceğimi bilmiyordum. Belki dümdüz ileriye? Eninde sonunda bir yere varacaktım.

Sadece ay benim aptalca ve çılgın planımın sessiz tanığıydı. Eğer bir katil yolumu keserse, ölümüm tamamen benim suçum olacaktı. Ama elimde değildi. Uzun zamandır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Koşmaktan bacaklarım yandı ve ciğerlerim çökme tehlikesi geçirdi.

Orman önümde açıldı, uzak durmamı, eve gitmemi ve bir daha asla onlara yaklaşmamamı haykırıyordu.

Hayali uyarıyı görmezden geldim ve daha ne olduğunu anlamadan etrafım türlerini tanımadığım çeşitli ağaçlarla çevrilmişti. Yosun kokusu burnuma çarptı ve açgözlülükle onu içime çektim.

Fazla uzaklaşmadım, sadece birkaç adım attım - daha fazlası da gerekli değildi.

Hayatım boyunca beni burada bulamazdı.

Nefes nefese ağaç kütüklerinden birinin üzerine çöktüm ve montumu vücuduma daha sıkı bastırdım. Belki de yanıma bir atkı almalıyım. Her neyse, çoktan kazanmıştım. Buna değmişti.

Yakınımdaki bir dal kırıldı ve ben de sıçradım. Sadece bir hayvan, diye kendimi rahatlattım, paniğe gerek yok. Ama çatırtı giderek daha yüksek sesle duyulmaya başladı, sanki biri bana doğru koşuyordu. Kalbim küt küt atıyordu.

Ne oluyor be?

Ayağa kalktım ve gitmeye hazırlandım, uzuvlarım çoktan donmuştu.

Tam ilk adımı atacakken, biri beni tökezletti ve yere yapıştırdı. Boğazımdan bir çığlık kaçtı.

Saldırkanı itmeye çalıştım ama kollarımı başımın üzerinde tuttu.

Ancak tanıdık ama biraz bulanık yüzü fark ettiğimde tekrar sakinleştim, ancak adrenalin vücuduma pompalamayı durdurmadı.

"Demek çamurda olmayı seviyorsun, küçük velet," diye kulağıma fısıldadı profesörüm. Bu *imkansızdı*. Beni nasıl bu kadar çabuk bulabildi?

Kalçasını bacaklarımın arasına bastırdı ve içimde bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklığı ateşledi.

Vücut ağırlığını tatlı ama yasak bir sürtünme yaratacak şekilde kaydırды. "Söyle bana, sana ne yapmamı istiyorsun?" Yutkundum. Göğsü benimkine o kadar yakındı ki kalbinin çok hızlı attığını hissedebiliyordum.

"Bana ne yapmak istiyorsun?" Boğazıma doğru gülümsediğini hissettim. "Liste uzun ve gece aklımdaki şey için çok kısa."

Bedenim onunkine bastırdı, sıcaklığını, dokunuşunu aradı. Tam o sırada ne kadar sert olduğunu hissettim.

Bunu bileklerimi serbest bırakmak için bir davet olarak gördü, böylece eli önce ceketimin, sonra da gömleğimin altına girebilecekti.

Ürperdim. Parmakları buz gibiydi ama tenim onun dokunuşuyla yanıyordu.

"Sana dokunmamı ister misin?" diye sordu kısık bir sesle. Başımı salladım ama bu onun için yeterli değildi. "Kelimelerini kullan." Yüzümün kızardığını hissettim.

Bunu kesinlikle görememesine rağmen, yine de utandığımı hissettim. Daha önce hiç böyle şeyler konuşmamıştım.

"Lütfen profesör, bana dokunun." Eli yukarı kalktı, parmakları neredeyse göğsümün üzerinde geziniyordu.

Ona daha önce hiç bir erkeğe ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı.

"Sana dokunabilir miyim?" Sözlerim ancak fısıltı halindeydi ve onları duyduğundan bile emin değildim.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde. Başımı salladım, yüzü benimkine çok yakındı ama yine de yeterince yakın değildi. "O zaman dokun bana, Avery."

Elim yanağından çenesine, oradan da boğazına doğru gitti. Her santiminin tadını çıkardım.

Açgözlülükle göğsünü okşadım. Kapüşonun içinden bile ne kadar belirgin olduğunu hissedebiliyordum. Elimi bedenlerimiz arasındaki küçük boşlukta sıkarak belinden aşağıya doğru indim. Nefes alış verişi hızlandı.

Sonunda aradığım şeyi buldum, parmaklarım yumuşak eşofman altından uzun boynunu sıyrıp ondan nefes nefese bir inilti çıkardı.

Kendimi güçlü, kuvvetli ve şehvetli hissediyordum. Bu anın bir dönüm noktası olduğu kesindi.

Ben daha farkına varamadan göğüslerimden birini avuçlamış ve meme ucumla oynamaya başlamıştı. Ağzım onunkinden birkaç santim ötedeyken bir iniltiyi bastıramadım. Neredeyse aynı havayı tadıyorduk.

"Ne kadar yumuşak bir ten," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine.

Bay Preston ağırlığını son bir kez daha kaydırıp ve bacaklarımın arasında o özleme neden oldu. Bunun beni ne kadar ıslattığını biliyor muydu acaba? Elbette biliyordu.

Bu hissin tadını daha fazla çıkaramadan benden ve zarif bir şekilde ayağa kalktı. Tenim onun dokunuşu, zihnim onun kokusu için haykırıyordu. Neden durmuştu?

"Benim fiyatım, seni bu kadar tahrik olmuş ve gergin görmek ve yine de bana neredeyse yalvardığın şeyi sana vermemek."

Ağzım açık kaldı. İhanete uğramış gibi hissettim. Bu pislik sadece benimle oynamıştı. Yine de pantolonundaki şişkinlik bana küçük oyununun beklediğinden daha fazla derisinin altına girdiğini söyledi.

"Bu sondu," diye tısladım, vücuduma yayılan öfke kanımı kaynatıyordu.

"Güzel. Şimdi kalk ve kovulmadan önce odana geri dön."

Gözlerindeki ateş, dokunuşundaki şefkat gitmişti. Geriye kalan tek şey, o çok nefret ettiğim çekilmez yüzüydü.

Kaskatı kesilmiş bacaklarımla ayağa kalktım ve paltomdaki yaprakları ve kiri sıvazladım. Aramızdaki sessizliği sadece dalların çıtırtısı bozuyordu. Tüm bu süre boyunca bana o kibirli ifadesiyle baktı ve şu anda gözlerini oymak isterdim.

Profesörüne bir kez daha bakmaya tenezzül etmeden yanından geçtim ve omzumu koluna çarptım.

Pişman olacaksın. Oyunlar başlasın.

Yün zonklayan bir baş ağrısıyla uyandım. Bay Preston'la karşılaşmamın görüntüleri bir anda zihnimde canlandı.

Lanet olsun. Neden kendimi bu kadar savunmasız bırakmışım? Zayıflığımdan bir şaka çıkarmıştı ve bunun bedelini ödemeliydi. Bugün ilk gün olacaktı. Benimle uğraştığı için pişman olacaktı. Sahip olunacak iyi bir düşman değildim.

Üniformamı giydim ve bluzumun düğmelerini alıştığımdan daha fazla açtım. Makyajım bugün biraz daha ağırdı ve buklelerimi sırtımdan aşağıya vahşi dalgalar halinde akmaları için daha iyi düzelttim. Ayrıca Leilah'nın çiçek, baharat ve kadınsı bir kokusu olan parfümünden iki fıs sıktım.

Gururlu adımlarla koridorlardan aşağıya, birkaç öğrencinin çoktan toplanmış olduğu ve kart oyunları oynadıkları ya da grup halinde müstehcen bir şakaya yüksek sesle güldükleri büyük ortak salona doğru yürüdüm. Beklentiyle dolu bir şekilde, bu süre zarfında benim için biraz fazla değerli hale gelen üçlüye göz kulak oldum.

Oda arkadaşım beni yanına çağırdı ve sınıfta bir noktada gördüğümde emin olduğum birkaç öğrencinin yanından geçtim. Artık ismim sosyal platformlarında trend değildi ve insanlar konuşacak başka dedikodular bulmuşlardı bile.

İnsanların bir sınıf arkadaşının ölümünü bu kadar çabuk unutması oldukça üzücüydü. Ben, neredeyse her gece rüyamda onu görüyordum. Ve sonra bunlar

Ertesi sabah zar zor hatırlayabildiğim garip parçacıklar.... Başımı salladım. Şimdi olmaz.

"Bu parfüm de ne?" Noah boğazıma yaklaşıp koklarken sordu.

"Beğenmedin mi?" Suratımı astım, o da şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "O benim, seni . Ve harika kokuyor. Onu dinleme."

Leilah araya girdi.

"Doğal kokunu daha çok seviyorum," diye göz kırparak itiraf etti ve Caleb ona uyarıcı bir şekilde baktı.

"Olay nedir?" diye sordu açık renk saçlı yakışıklı adam beni süzerken. Omuz silktim.

"Artık bir kızın kendini güzel göstermesine izin verilmiyor mu?" Leilah sinirli bir şekilde ikisi arasında ileri geri baktı ve ben tartışmanın dışında kaldım.

Çocuklar bizi topların ve ıstakaların hazır beklediği bir bılardo masasına götürdüler.

"Bir tur ister misin?" Caleb sordu. Uzun zamandır oynamamıştım ama bisiklete binmek gibi bir şeydi, değil mi?

Noah ve ben takım olduk ve şimdiden onun için üzüliyordum çünkü kaybedeceğimiz kesindi.

"Eğer bu ikisine galibiyet vermek zorunda kalırsam bana bir içki borçlusun." Kıkırdadım, açıkçası onun kaygısız doğası beni eğlendirdi.

Şöminedeki alevler tenine kırmızımsı bir ışıltı vererek parlamasına neden oluyordu. Görünüşü hiç de fena değildi, özellikle de gömleği pazularının etrafına bu şekilde gerilmişken.

Noah yüzüme bir fiske vurarak beni düşüncelerimden kopardı. "Bakmayı bitirdin mi?" Gözlerimi devirdim ve oyuna odaklandım.

İKİ KAYIPTAN SONRA, o kadar sinirlenmişim ki havlu attım. Ya diğerleri çok iyiydi ya da ben berbatım. Belki ikisi de.

Leilah arada sırada bizim ve kızgın suratlarımızın fotoğraflarını çekiyordu ve onu tanıyorsam bunları çoktan paylaşmıştı. Tabletime baktım ve akışımda gezindim.

Başarısızlığımıza dair kanıtları ortaya çıktı ve bazılarına gülümsemek zorunda kaldım. Özellikle bir tanesi gözüme çarptı: Elimde ıstakamla durmuş, omzumun üzerinden alaycı bir şekilde Noah'a bakıyordum, o da bana sevimli bir gülümseme verdi ve buklelerimden birini şakacı bir şekilde çekiştirdi.

Sevimli görünüyordu, bu yüzden resmi indirdim ve profilimde diğer komik olanlarla birlikte yayınladım. En azından artık o kadar boş görünmüyordu.

Göz ucuyla siyah saçlı bir adamın koridorda aceleyle yürüdüğünü gördüm, saçları dağınık ve dağınıktı. Yolun yarısında yüzü zar zor bana doğru döndü ve beni gördüğünü anladım. Bakışlarını tuttum, boyun eğmedim.

Hayal görmüş olabilirim ama yüzünü çevirmeden önce çenesini tehlikeli bir şekilde sıkıdığından neredeyse emindim.

Tabletim aniden titrediğinde ortak odada iki saat daha geçirdik. *Bilinmeyen*'den gelen kısa mesaja baktım ve gözlerimi kısıtım.

BİLİNMIYO

R:

Ne sanıyorsun sen?

Lanet olası sorunu neydi? Ona sarsıcı bir yorum göndermek için can atıyordum ama son anda fikrimi değiştirdim.

Hayır, ilgimi hak etmiyordu, henüz değil. Mesajını görmezden gelmem onu çok daha fazla kızdıracaktı, bu yüzden tableti eteğimin bel bandıyla göbeğimin arasına sıkıştırdım.

"Bir şey mi oldu?" Leilah endişeyle sordu ama ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdim.

"Gidelim, açlıktan ölüyorum," diye seslendi Noah ve ben de ona hak vermek zorunda kaldım. Bütün gün bir şey yemediğim ve güneş çoktan battığı için karnım gurulduyordu. "Ama önce hemşireyi görmem gerek." Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Hiç de hasta görünmüyordu.

"Grip mi oluyorsun?" diye sordum ama başını salladı.

"Önemli bir şey değil. Sadece bir şey gerekiyor." durmadım. Açıkçası, bu konuda konuşmak istemedi ve ben de onu rahat bıraktım.

Hep birlikte, o zamanlar beni de tedavi etmiş olan hemşireye doğru yürüdük. Önümüzde Caleb kolunu Leilah'nın omuzlarına doladı ve Leilah da ona sokuldu.

Onları bir arada gördüğümde yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. Belki de artık birbirlerini yüksek sesle sevmeye cesaret ediyorlardı. Bu mutluluğu onun için diledim.

Benim de aşık olduğum bir zamanı hatırladım. Uzun zaman önceydi ve en hafif tabirle hikâyenin sonu iyi bitmemişti. Artık onu unutmuştum, ama boşluk

hala göğsümde oyalanıyordu.

Biz daha kapıyı çalamadan hemşire odasının kapısı açıldı. Üçü içeri girdi ve beni koridorda bıraktılar. Burada beklemem gerektiğini söylediler. Pekâlâ. Yine de tuhaf görünüyordu.

Tabletim tekrar titredi ve daha mesajı okumadan kim olduğunu anladım. Bay Preston bana Noah ve benim resmimi göndermiş ve altına oldukça sert bir mesaj yazmıştı.

BİLİNMIYO

R:

*-Resim-
Ciddi misin sen?*

Yine mesajını görmezden geldim ve soğuk taş duvara yaslandım. Ona soğuk davranmak kolaydı, özellikle de bunun onu çıldırtacağını bildiğimde. Onu ne kadar zorlayabileceğimi, daha ne kadar oyuna devam edeceğini merak ediyordum. Belki ben de geri dönüşü olmayan bir şeyin içine düşüyordum.

Kapı çekilip açıldığında ve Leilah, Caleb ve Noah dışarı çıktığında irkildim. Üçü de bütün gün olduğundan daha gergin görünüyordu. Kim bilir içeride hangi uyuşturucuyu alıyorlardı. Ancak daha önemli olan soru, aynısını almak için ne yapmam gerektiği idi.

"Ve şimdi yemek yiyeceğiz," dedi siyah saçlı kız, geri dönerken benimle kollarını birleştirerek.

I oldu Boyama benim Tırnaklar ise Leilah
kaydırılmış üzerinde onu tablet. Bazen homurdanıyor ya da
gözlerini deviriyordu ve ben her seferinde gülümsemek zorunda kalıyordum.

"Caleb'la aranızda bir şey mi var?" Utanmadan sordum. Merakım beni ele geçirmişti ve uzun zamandır kız kıza konuşmamıştım.

"Bizim... ilişkimiz çok karmaşık. Açıklaması zor." Çelişkili görünüyordu, muhtemelen bana ne kadarını anlatabileceğini tartıyordu.

Onu suçlamadım. Beni çok az tanıyordu ve tüm aşk hayatını ağzından kaçırmasını beklemiyordum. "Aramızdaki bağ ailem tarafından kabul edilmiyor, kardeşim tarafından ise daha da az."

"Eğer seni geride tutan buysa, o zaman seni gerçekte olduğundan daha güçlü olarak yanlış değerlendirmişim," diye acı bir şekilde cevap verdim, sözleri karşısında kalbime çöken hüzne engel olamıyordum.

Leilah bana kederli bir gülümseme verdi. "Görünüşümle içimde hissettiklerimi karıştırma. Benim dünyam seninkinden çok farklı."

"Aynı havayı soluyor ve aynı gözyaşlarını döküyoruz. Dünyamız kesinlikle düşündüğünüz kadar farklı değil." Gözleri bana istemese de aynı fikirde olmadığını söylüyordu.

Bir süre sessizlik içinde, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkararak vakit geçirdik.

Elleri başının arkasında, sırt üstü uzandı. "Teşekkür ederim." Bu ifade beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Ne için?" Yanağımı dizime dayadım ve onu inceledim.

"Bana insan olduğumu hissettirdiğin için."

Bana bir arkadaşım varmış gibi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim.

Leilah derin bir uykudaydı. Odadaki sessizliği sadece onun yumuşak horlaması dolduruyordu. Başucumdaki lamba hâlâ açıktı ve sosyal platformumuzdaki son paylaşımlara bakıyordum ki aklıma bir şey geldi.

Parmak uçlarımla dolabımıza gittim ve dayanıksız bir ipek bluz çıkardım, pijama gömleğimi çıkardım ve siyah dantelli şeyi giydim. Bütün gün mesajlarını görmezden geldikten sonra Bay Preston'a bir resim göndermenin zararı yoktu.

Çok fazla gürültü yapmadan, çok sert yatağa geri adım attım ve bir resimden memnun kalana kadar loş ışıktaki poz verdim.

Neyse ki makyajımı çıkarmayı unutmuştum, yoksa gözlerimin altındaki koyu halkalar beni uykusuz bir pandaya benzetecekti.

AVERY JAMES:

-İyi geceler.

Cevap için uzun süre beklemem gerekmedi. Kısa süre sonra tabletim titreşti ve mesajını okudum.

BİLİNMIYO
R:

Bunu neden yapıyorsun?

Kafanı karıştırmak için, pislik. Yoksa neden gecenin bir yarısı sana kışkırtıcı bir resim göndereyim ki?

AVERY JAMES:

Ne demek istiyorsun?

BİLİNMIYO

R:

*Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun.
Öyle bakmayı kes.*

Burada birinin öfke sorunları var, diye düşündüm, bu çok seksi. Seksi demişken.

AVERY JAMES:

*Ama dün görünüŖümü oldukça beğendin.
, sadece beni altına alarak çok sert olduğun zamanlar.*

BİLİNMIYO

R:

*Daha zayıf bir adam olsaydım, seni oracıkta becerirdim.
Ama senin sinirliliğin yeterince tatmin ediciydi.*

Bu sözleri okurken karnımın alt kısmındaki sıcak his yeniden yayıldı. Kaçınılmaz olarak, üzerimde nasıl hissettiğini, boğazıma doğru ne kadar sert nefes aldığını hatırladım. Hayır, Avery, odaklan.

AVERY JAMES:

Sana izin vereceğimi kim söyledi?

BİLİNMIYO

R:

Kendini aletime o kadar sert bastırdın ki, bu en bariz davetti.

İstemedem, bana verdiği acı-tatlı sürtünmeyi düşünerek kalçalarımı birbirine kenetledim. O his hâlâ zihnimde bir yankı gibi duruyordu. Ama teslim olamazdım, Cuma gecesinin beni tercih ettiğimden daha fazla etkilediğini görmesine izin veremezdim.

AVERY JAMES:

Bu doğru değil.

BİLİNMIYO
R:

*Kesinlikle öyle.
Eminim dün bizi düşününce bile sıırıslıklam olmuşsundur.*

Keşke şu anda onun yüzünden ne kadar ısılandığımı bilseydi. Neden bir adım daha ileri gitmeyeyim?

AVERY JAMES:

Gelin ve hissedin.

BİLİNMIYO
R:

Bu bir davet mi?

Zaten gelmeyecekti, bundan emindim. Bay Preston benimle dalga geçtiğini açıkça belli etmişti.

AVERY JAMES:

Evet, profesör.

BİLİNMIYO
R:

10 dakika, sonra dışarı çık.

Ciddi miydi, yoksa bu da ne kadar ileri gidebileceğime dair bir başka test miydi? Bir daha kanmayacaktım.

AVERY JAMES:

Ya istemezsem?

BİLİNMIYO

R:

*Sonra gelip oda arkadaşına unutamayacağı bir gösteri yapacağım.
Söyle bana, bu senin mi?*

Boğazım aniden çok kurudu. Yavaş yavaş, birkaç dakika içinde dışarı çıkmamı gerçekten beklediği hissine kapıldım. Buraya gelecek kadar psikopat olduğuna da pekâlâ inanabilirdim.

Onunla yüzleşmeden önce bir şort daha giymek istedim. Eğer onu baştan çıkaracaksam, en azından düzgün bir kıyafet giymeliydim. Üstüme uygun olarak, setle birlikte gelen siyah ipek altları giydim.

Nabzım hızla atarken, kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapatıp derin bir nefes vermeden önce son bir kez aynaya baktım. Tüm bina sarsılsa bile Leilah kesinlikle uyanmayacaktı.

Nereye gideceğimden emin değildim, bu yüzden sola döndüm ve her zaman duvardaki şamdanları takip ederek dümdüz ilerledim.

Alevlerin parıltısı yolu zar zor aydınlatıyor ve resimlerin üzerine tekinsiz bir gölge düşürüyordu. Her titreyişte sanki resimdeki insanlar hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Peluş terliklerim o kadar sessizdi ki, biri özellikle beni aramadıkça bulunamazdım.

Acaba çoktan gitmiş miydi yoksa yatağında uzanmış benim saflığımla dalga mı geçiyordu? Serin hava tüylerimi diken diken etti ve en azından biraz sıcaklık yaratmak için çıplak kollarımı ovuşturdum.

Tekrar dönmeden önce enseme bir karıncalanma hissettirdi. Belki de sadece adrenalindi ya da ne olacağının belirsizliğiydi.

Sonraki. Herhangi bir ayak sesi duymadım, bu yüzden izlendiğim hissini hayal etmiş olmalıyım. Ve işte... Arkamda bir cereyan.

Arkamı döndüm ama kimse yoktu. Kendini topla, diye düşündüm ve yürümeye devam ettim. Sol tarafımdaki özel bir tablo gözüme çarptı. Çerçeve siyah goblenin üzerinde net bir şekilde göze çarpıyordu ve oldukça eskimiş görünüyordu.

Siyah bukleli güzel bir kadın bana bakıyordu, elbisesi sanki başka bir zamandan gelmişti. İpek ve şifon, kıvrımlarını buz mavisi bir su gibi sarıyor ve gözlerini ortaya çıkarıyordu. Gülümsemiyordu. Hayır, muhtemelen bir kraliçe gibi size tepeden bakıyordu.

Sert bir el boğazıma dolandı ve beni geri çekerek sert bir bedene çarpmamı sağladı.

"Merhaba, küçük velet."

H diğeri eli karnıma dolandı ve beni ona doğru bastırdı. "Neredeyse korktuğunu düşünecektim," dedim alaycı bir tavırla. "Oh, gerçekten mi?" Nefesi kulağıma doğru ılık ılık geliyordu.

Parmakları tenime daha sert battı ve inlememe neden oldu.

Bay Preston saçlarımın kokusunu içine çekti ve dudaklarının başımın arkasını okşadığını hissettim. "Neden saçına dokunmasına izin verdin?"

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı; Noah'la birlikte olduğumuz fotoğraftan.

"Çünkü çok tatlıydı." Neredeyse kendi sözlerimi duymuyordum ve kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki durmasından korkuyordum.

Homurdandı. Diğer eli hala boğazımdaydı, korkunun sürekli bir yoldaş olması için yeterince sıkı tutuyordu ama hava kaynağımı kesecek kadar sıkı değildi.

"Tatlı sevmiyorsun Avery," dedi profesörüm alçak bir sesle.

Parmakları üstümün altında geziniyor, tenimi okşuyor ve arzu alevleri bırakıyordu.

"Peki ben neyi seviyorum?" Başımı göğsüne yaslariken sordum.

"Bir ilah gibi övmekten, vücudunun yutulmasından, santim santim öpülmekten, bütün gece boyunca hak ettiğin gibi becerilmekten hoşlanıyorsun." Ağzım açık kaldı. Kulaklarıma inanamadım.

"Noah benimle asla böyle konuşmazdı." Eli göbek deliğimi geçip aşağı doğru ineriken boğazımı sıkıca kavradı.

"Eminim yapmazdı. Ayrıca konuşma tarzımı sevdiğine de bahse girerim."

Eğilip dudaklarını boynumda gezdirirken gülümsemesini tenimde hissettim.

Meme uçlarım sertleşti, dokunulmak için yalvardı.

"Adımı söylediğinde kulağa nasıl geldiğini seviyorum." Parmakları külotumun bel bandına ulaşmadan önce kısa bir süre durakladı.

Sırtımı dikleştirdim, kığım onun sert boyuna değdi ve kendini bana daha sıkı bastırdı.

"Bir dahaki sefere kirli parmaklarını üzerinizden çeksin, yoksa onu tekrar gördüğünüzde hiç parmağı kalmayacak."

Aptal bir fotoğraf yüzünden hâlâ bu kadar kızgın mıydı?

"Noah hiçbir şey yapmaz." Gülümsedim ve ekledim,

"Henüz."

Mümkün olandan daha hızlı bir şekilde beni döndürdü ve duvara yasladı. Parmakları saçlarımda pençeleşiyordu, diğer eli başımın üzerinde duruyordu.

Loş mum ışığı yüzünün bir tarafına gölge düşürerek keskin hatlarını daha da çarpıcı hale getirdi.

"Ve yapmayacak," diye hırladı. "Asla. Bundan emin olacağım."

Gözlerinin içine bakabilmek için başımı geriye doğru eğdim. Adrenalin hâlâ aşırı hassas bedenimden akıyor ve bana ikimiz hakkında tüm bu yasak düşünceleri yaşıtıyordu.

"Yani sen istiyorsun diye kimse bana dokunamaz mı?" Sinirlenerek sordum. "Aynen öyle, küçük velet." Yüzüne kibirli bir gülümseme yayıldı ve

mükemmel dişleri.

"Sen benim vasım değilsin ve burası da bir hapisane değil," diye karşılık verdim, saçlarımı sıkıca kavramış, neredeyse canımı yakıyordu.

"Oh ama seni kilitleyip bütün gece sikmemi ne kadar çok isterdin."

Kalçalarımı birbirine bastırdım, onun itişlerini, tadını düşünüyordum. "Ne düşünüyorsun, *Avery*?"

"Hiçbir şey." Dedim ve gözlerimi ondan ayırmaya çalıştım ama bakışları daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla yanıyordu.

Profesörümün eli üstümün altında kendine bir yol buldu, belimden yukarı doğru ilerleyerek göğsümü kavradı ve başparmağıyla meme ucumda küçük daireler çizdi. Dudaklarımdan boğuk bir inilti geldi ve onu daha fazla baskı yapmaya teşvik etti.

"Burada ne işimiz var?" Böyle anlarda karşımda kimin durduğunu unutuyordum ve onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim. Ama neden

çok iyi hissediyor musun?

Tek yanıtı "Bilmiyorum," oldu.

Başka bir şey söyleyemeden beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım. Eşofmanının kumaşı ve üzerimdeki ince ipek tabakası bizi zar zor ayırıyordu.

Bay Preston kıcımlı avuçladı, şortum çıktığından beri parmakları çıplak tenimdeydi.

Aletini bacaklarımın arasında hissettim ve kendimi ona doğru bastırdım. Beni yukarı ve aşağı kaldırıp ona sürtünürken derin bir hırıltı çıktı.

Bu tatlı sürtünme beni neredeyse uçurumun kenarına getirirken, "Bu çok yanlış," diyebildiğim tek şey buydu.

"Çok yanlış," diye kulağıma doğru nefes aldı.

Ama o durmadı, ben de itiraz etmedim. İkimiz de bu anın tehlikesini, beni hapse gönderebilecek bir tehlikeyi kabul ettik.

Yine saçlarımı karıştırdı ve başımı yana doğru çekerek boğazımı ortaya çıkardı. Kafa derimde hafif bir yanma hissi yayıldı, ama acıdan hoşlandım - bunun sadece bir ateş rüyası olmadığını anlamamı sağladı.

Dudakları tenimi buldu, dilinin sıcaklığı kulağımla çenem arasındaki hassas noktayı okşadı ve bu da beni zevkle inletti.

Dişleriyle nabzımın olduğu yeri kazıyarak benimle alay etti. Neredeyse gıdıklanıyordu. Tadının nasıl olacağını, dilinin benimkinin üzerinde nasıl hissedeceğini merak ediyordum.

Kararlı bir şekilde çenesini başparmağımla parmağımın arasına aldım, ağzını kendime doğru yönlendirmek istiyordum ama son anda başını geri çekti. Bu da onun küçük oyunlarından biri miydi?

"Ne?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Bunun için," dedi beni son bir kez daha kendine doğru bastırarak, aleti öncekinden de sertti, "ben sadece bir erkeğim." Onu bacaklarımın arasında hissettiğimde arzu içinde mırıldandım.

"Ama bunun için," başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, "bunun için ben hâlâ senin profesörünüm."

Hayal kırıklığı yayıldı. Sözleri ne kadar doğru olursa olsun, yüzüme inen bir tokat gibiydi. Ancak akli başında bir anda kendimi toparladım ve ondan uzaklaştım. Profesör, Avery, o sizin *profesörünüzdü*.

"Bu bir hataydı." Kalçalarını titreyen bacaklarımdan kurtardım ve o da beni bıraktı, yüzü neredeyse hiç çıkarmadığı buz maskesine geri döndü.

"Öyleydi." Bir adım geri çekildi ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Odana geri dön."

Bu sözlerle birlikte bana sırtını döndü ve karanlığa gömülerek gözden kayboldu. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. Büyüleyici kokusu bile artık her zaman olduğu gibi havada asılı kalmıyordu.

I Olivia hakkında ilk kez bu törende konuştular ve sonunda ona hak ettiği saygıyı gösterdiler.

Buradaki herkesin bu kadar ikiyüzlü olması beni çok kızdırdı. Özellikle de

Bayan Arden sahte gülümsemesiyle. Sanki ölü kızı umursuyormuş gibi.

"gel," diye tısladı Leilah, müdürün üzerine çekmekten korkarak. "Görünmez hançerlerinizi ben bile görebiliyorum."

"Bu saçmalıkları daha fazla dinlemek zorunda kalırsam artık o kadar da görünmez olmayacaklar."

Sadece gözlerini devirdi ve yorumuma cevap vermedi.

"Böylesine korkunç bir suçu işleyen kişiyi bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızdan emin olabilirsiniz. Olivia için adalet yerini bulana kadar durmayacağız," dedi Bayan Arden sert bir sesle. Homurdandım. "Sormak istediğiniz bir şey var mı?" Leilah beni durduramadan elimi kaldırdım. Bazı kafalar bana doğru döndü, diğerleri fısıldadı.

"Devam et." Sarışın bana doğru bir el hareketi yaptı.

"Elinizden gelen her şeyi yaptığınıza göre, eminim zaten bazı ipuçlarına sahipsinizdir. Katil kim, Bayan Arden?"

Zerafetini koruyarak boğazını temizledi. Sadece gözleri onu sinirlendirdiğime tanıklık ediyordu.

"Kendini işine adanmış polis memurlarımızın yardımı sayesinde geceyi yeniden yapılandırabildik ve olay yerinde bazı izler elde ettik. Elbette soruşturmayı tehlikeye atacağı için herhangi bir ayrıntı veremiyoruz."

Gözlerimin içine baktı. "Ama eminim ki bu akademide cinayet işleyebilecek birkaç kişi vardır."

"Yani aptal ve salak okuldan birinden mi şüpheleniyor?" Sorguladım.
Leilah tekrar için eteğimi çekiştirdi ama ona aldırmadım.
"Sadece bir aptal senden şüphelenmez." Bu sözlerle birlikte arkasını döndü.
Kilise ayini sona ermişti.
Sol tarafımdan siyah saçlı bir kızın "Bu hiç hoş değildi," diye
mırıldandığını duydum.
"Eğlenceliydi," diye karşı çıktım. Sağ tarafımda Noah
kıkırdadı. En azından birileri gösteriden keyif almıştı.

Üçlüyle henüz vedalaşmış ve özel ders seansına doğru yola çıkmıştım ki
tanıdık iki ses duydum. Bir tur ötede kadınlar fısıldaşıyorlardı, kelimeleri zar
zor duyuluyordu.

Yüzlerini görmedim ama Penelope Arden ve müdür olduğundan emindim.
Parmak uçlarıma basarak köşeye gittim ve kendimi duvara yasladım. Koridor
çok az ışık alıyordu, bu da beni konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan
habersiz olan kadınlardan gizliyordu.

"Onu sonsuza kadar koruyamazsınız. Ailen öğrenecek," dedi müdür
kararlı bir şekilde.

"Kontrolünü kaybetti. Bu bir noktada hepimizin başına geldi," diye
yanıtladı Bayan Arden.

"Sadece onun için hepimizden daha fazla tehlike söz konusu. Onun
yanında olmak istedin. Sen yanındayken kendini kontrol edebileceğini
söylemiştin. Kızın ölümü senin sorumluluğunda Penelope." İçlerinden biri
kımıldadı.

"Babama söyleyecek misin?" diye sordu korku dolu bir sesle. Uzun bir
duraklama oldu.

"Tabii ki hayır." Müdür homurdandı. "Ama öğrenmesi an meselesi. O
zaman senin aşkın bile onu kurtaramayacak."

Çenem düştü. Kimi korumak için? Neden herhangi birimiz daha önce
kontrolünü kaybetmiş olsun ki? Ve *onunla* kimi kastettiler?

Ben daha fazlasını duyamadan kadınlar farklı yönlerle doğru gittiler ve
beni onlarca soruyla baş başa bıraktılar.

İkisi de itiraf ettiklerinden fazlasını biliyordu, Olivia'nın katilini
tanıyorlardı ve onu koruyorlardı. Ama kimi bu kadar önemsiyorlardı?

polise gitmek mi? Penelope'nin eski nişanlısı ve müdürün yeğeni Bay Preston'ın soğuk farkındalığı beklenenden daha erken geldi.

Profesörüm soğukkanlı bir katil miydi? Ölen kızın vicdan azabını mı çekiyordu?

Olivia'yı öldürmüş olabileceği aynı ellerle bana dokunmuştı. Benimle oynamıştı, neredeyse kendimi ona teslim edecektim - bir psikopata.

Ama Bay Preston'ın ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? *Kontrolünü kaybetmiş* miydi ve eğer yleyse, ne üzerinde? Bu sorulardan birine bile cevap bulamayacağımdan emindim.

Ancak fark ettiğim Şey, onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam o kadar tehlikede olduğumdu. Eğer profesörüm *kontrolünü kaybettiği* için öğrencileri ldryorsa, o zaman saatli bir bombaydı ve geri sayım bittiğinde onun yanında duruyor olacaktım, benden geriye hiçbir Şey kalmayana kadar sonsuz karanlık tarafından yutulacaktım.

KEYİFLİ BİR DUYGUYLA ve kafamda bin bir duyguyla son birkaç merdiveni çıktım, döndüm ve kısa süre sonra Bay Preston'ın ofis kapısının önünde duruyordum.

Kalbim deli gibi atıyordu ve geri dönüp hasta olduğumu üzereydim. Hayır, bu çok açık olurdu, özellikle de bugün sınıfta sağ salim grldğmden beri.

Hafif bir esinti buklelerimin bir kısmını karıştırdı, sanki beni sonunda içeri girmeye çağırıyordu. Yapabilirsin, diye düşündüm, sadece garip davranma.

Kapıyı aldım ve odaya girdim, profesörüm masasının üzerindeki kâğıtlara dalmıştı. Rahat deri koltuğuna oturup ondan bir tepki beklerken başını kaldırıp bana bakmadı bile.

"devini yap." Bacak bacak üstüne attım.

Onu defalarca izlemiştim ama sanki karşımda yeni ve daha tehlikeli bir adam oturuyordu. Etrafındaki soğukluk o anda daha belirgin, aurası daha da tekinsiz görünüyordu.

"oktan yaptım." Belki Bay Preston gitmeme izin verir.

İlk kez bana baktı, yüz ifadesi kayıtsızlığın tkren görüntüsüydü. Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibiydi. Dn geceyi düşününce,

Sanki bana soğuk davranıyor gibiydi. Ama neden? Bunun bir hata olduğunu söylediğim için mi? Evet, öyleydi, ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun, vücudu benimkine ne kadar mükemmel yapışmış olursa olsun.

Bir çizgiyi aşmıştık, sonunda bizi yakacak, tüketecek bir ateşe teslim olmuştuk.

"Göster bana," dedi ve ben de emrini yerine getirdim.

Sinirlenerek kağıdı elimden aldı ve kompozisyonu okudu. Ders ve özel ders arasındaki boş zamanımı, akşam yapacak bir şeyim kalmasın diye hızlıca bitirmeye çalışarak geçirmiştım.

Ödevimi ikiye bölüp sayfalarını çöpe attığında gözlerime inanamadım.

"Tekrar yap." İlk başta şok olmuşum ama çok geçmeden şaşkınlığının yerini öfke aldı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Kanım kaynamak üzereyken sordum.

"Bazen, bugün değil. Şimdi sana söylediğimi yap." Sıkılı yumruklarım la ona baktım, kibirli bakışlarını üzerimde tutuyor ve gözlerini oyabilmeyi diliyordum.

"Yatakta kadınlarla böyle mi konuşuyorsun? Orada da böyle kendini beğenmiş bir pislik misin?" Aptalca sözlerim için aynı anda kendime küfrederek karşılık verdim.

Sadece hocama hakaret etmemiştim, hayır, aynı zamanda potansiyel bir katile de hakaret etmiştim. Beynim karşımda kimin durduğunu, bu odada nasıl bir tehlikenin gizlendiğini tam olarak kavrayamamıştı.

Kendimi koruma içgüdüm her zaman sefil bir haldeydi. Neredeyse sihirli bir şekilde tehditleri üzerime çekiyordum ama yine de yanağımı ısırđım ve bu sperm israfından özür dilemenin eşiğine geldim.

"Aynen öyle. Ve yine de geri gelmeye devam ediyorlar, daha fazlası için yalvarıyorlar." Bugün gösterdiği tek duygu olan şeytani bir gülümseme yüzünü kapladı. "Onlara oturmalarını söylersem oturuyorlar. Soyunmalarını söylersem soyunurlar. Ve eğer onlara adımı unutana kadar beni becermelerini söylersem, yaparlar. Memnuniyetle."

"Sonra da paralarını ödeyip kendi yolunuza gidiyorsunuz," dedim kaşlarımı kaldırarak ve kahkahasını bastırmaya çalıştığını gördüm.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim. Deneme. Şimdi."

Siktir git.

SONUNDA Bay Preston'a yeni, cilalanmış makalemi uzattım ve ilkinden çok daha iyi olduğunu isteksizce kabul etmek zorunda kaldım.

Söylediği tek şey "Artık o kadar da sefil değilim," oldu. "Bundan sonra ne olacağını kesinlikle biliyorsun." Yaptığı işkenceyi düşündükçe boğazım düğümlendi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?" Öne doğru eğildim ve bakışlarımla onu deldim.

"Olduğundan daha aptal davranma. Sana yakışmıyor." Eğlenerek başını salladı.

"Seni kendine acıma çukurundan çıkarmak, hâlâ oynayabileceğini göstermek istiyorum. Ya da sonunda biraz çaba gösterirsen oynayabileceğini." Sözleri beni şaşırtmıştı.

"Peki ya uğruna çaba göstermem gereken bir şey yoksa?" Profesörüm başını salladı.

"Herkesin arzuları, hedefleri vardır," dedi kuru bir sesle.

"Arzularım ve hedeflerim o çukurda öldü. Ama hayatta kalacağım, her zaman yapacağım."

"Ama ruhun öyle olmayacak." Bir süre birbirimize baktık, sırlarla dolu mavi gözleri bana sabitlenmişti. Bir sanatçının ruhunun solmasından bahseden bu adam gerçekten bir katil olabilir miydi?

Yorumuna cevap vermeden doğruldum ve piyanonun başına geçtim. "Ben burada yokmuşum gibi çal," diye fısıldadı, sesi biraz daha şefkatliydi. "Büyüklik için çal, Avery."

Ama amacım büyüklik değildi, amacım parmaklarım kontrolsüzce seğirmeden ve onu parçalamadan bir melodi yaratmaktı.

Beklendiği gibi, bir acemi gibi oynadım ama kaybetmek yerine derin bir nefes aldım ve tekrar tekrar baştan başladım.

Üç-dört şarkı sonra parmaklarım yavaşça gevşemiş, Bay Preston'ı tamamen bloke etmişti. Orada öylece sessizce oturuyordu; sanki nefes bile almıyordu. Bu hoş bir değişiklik olur diye düşündüm.

Kendimi fildişi tuşlarda kaybettim, enstrümanın kalbine daldım. Sahnede yaşadığım gibi yüksek hissetmedim. Hayır, bu an daha samimi, daha yoğun.

Hâlâ çalamıyordum ve sesim eskisi gibi çıkmıyordu ama şimdilik notalar kaybolurken korkumun bir kısmı da kaybolmuştu.

Göz ucuyla profesörümün bir sigara yaktığını ve derin bir nefes çektiğini gördüm. Oh, pakete nasıl uzanmak isterdim, ama muhtemelen bunun için parmaklarımı keserdi.

Dumana baktığımı görünce tehlikeli bir şekilde alçak sesle, "Aklından bile geçirme," dedi.

Ellerimi savunurcasına kaldırdım ve bir sırtımayı bastırdım. Tam başka bir şey söyleyecekken biri kapıyı çaldı ve içeri girdi.

Noah beni piyanonun başında görünce gülümsedi, uzun zamandır çalmadığımı biliyordu.

"İşiniz bitti mi yoksa bölüyor muyum?" diye sordu, Bay Preston'ın bakışları onun üzerindeyken bakışları bana sabitlenmişti. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Noah şimdiye kadar binlerce kez ölmüş olurdu.

"Hayır, bölmüyorsun. Hadi, gidelim. Bugünlük işim bitti." Odada cinayetten şüphelenmediğim birinin olmasından memnun olarak ayağa kalktım ve eteğimi düzelttim. Geçen sefer yaptığı gibi çantamı aldı ve kapıyı benim için açtı.

Nuh kapıyı kapatıp beni koridora kadar takip etmeden önce omzumun üzerinden profesörümün delici gözlerine baktım.

"Bay Preston size de bazen tuhaf geliyor mu?" Bir grup öğrencinin yanından geçerken refakatçime pervasızca sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum. Tüm davranışları çok çelişkili. Belli ki hiçbir şeyi umursamıyor ama yine de bazı anlar..." Başımı salladım, benim ya da onun başını belaya sokabilecek şeyler söylemekten kendimi alıkoymak istiyordum.

Aceleyle hüküm vermemelisiniz ve dürüst olmak gerekirse, onun birini ciddi şekilde incitebileceğini hayal bile edemiyordum, ama bu küçük şüphe tohumu artık beynime ekilmişti, yabani otlar çoktan ekilmişti.

"Gerçek bir pislik olabilir, ama babasını tanısaydınız, neden bu kadar berbat olduğunu anlardınız. Elma çürük ağaçtan uzağa düşmez."

"Babasını tanıyor musunuz?" Bay Preston için üzülmekten kendimi alamadım. Kim bilir böyle bir babayla ne tür berbat şeyler yaşamak zorunda kalmıştı.

Noah bana ne kadarını söyleyeceğini tartıştı ve ben onun gizliliği karşısında biraz incinmiş hissetmekten kendimi alamadım.

"Bazılarımız ailesini tanıyor. Onun ailesi de bazılarımızı tanıyor. Bizim... çevremiz çok gelenek odaklıdır, neredeyse fanatiktir. Özellikle nüfuz ve güç sahibi aileler eğitim yöntemlerinde ve düşünce tarzlarında acımasızdır. Bunun size ne yaptığını tahmin edebilirsiniz."

"Boğuyor." Yüzümü okşadım, zihnimde korkunç görüntüler canlanana kadar kelimelerin kafamda dolaşmasına izin verdim.

Babasının evini de yakıp kül edene kadar ateşe vermeyi ne kadar çok isterdim.

"Evet, bazen insanlığın ne olduğunu unutuyorsunuz. Özellikle de ailelerimizde." Artık Bay Preston hakkında konuşmadığımı, Noah'nın kendi yetiştirilme tarzını paylaştığını hissettim. Zor bir dönem geçirmiş olmalıydı ve onun için üzüldüm.

Şakacı bir şekilde omzunu benimkine çarptı ve acele etmemi işaret etti.

"Gerçekte kim olduğunu unutmayacağına eminim." Ona bir gülümseme verdim, çok az kişinin görebileceği dürüst, bozulmamış bir gülümseme.

Geri vermedi.

"Ve eminim ki burası sizin için hiçbir şey ifade etmiyordur."

AYAKKABILARIMI ÇIKARMIŞ ve çantamı yatağın üzerine atmıştım ki tabletim çaldı. Beni kim arayacaktı? Çok geç değildi, güneş daha yeni batmıştı ama yine de. Bakışlarım tanıdık telefon numarasına takıldı ve sanki tüm hayatım içimden çekilip alınmış gibi hissettim. *Baba*.

Uzun zamandır sesini duymamıştım, onu o kadar özlemiştim ki neredeyse canım yanacaktı.

Hemen *kabul* tuşuna bastım ama tek kelime bile edemedim.

"Merhaba Avery, ben baban," dedi sesi titreyerek. Boğazımdaki yumruyu yutamadım.

"Hey," diye kekeledim, "nasılsın?" Sanki o da benim çırpınışımla hissetmiş gibi boğazını temizledi.

"Az önce büyükannenin yanından çıktım, nasıl olduğunu bilirsin. Sana selam söylememi istedi ve..." Sustu ve satır aralarından konuşmamızın itici gücünün annesi olduğunu okudum. "Avery, hayatımızı biliyorum"

her zaman kolay olmadı, asla annenin yerini dolduramadım. Hayatındaki o boşluğu asla dolduramadım ve bazen başarısız olduğumu düşünüyorum."

Babamın acı dolu sözlerini dinlerken gözlerim doldu. "Ama şunu bil ki, seni her zaman seveceğim, aramızda kaç tane sözde akademi olursa olsun her zaman yanında olacağım. Ve eminim ki annen de aynı sözleri söylerdi. O her zaman benden çok daha yumuşaktı. Bazıları bunu zayıflık olarak görebilirdi ama ben bunun onu ne kadar güçlü kıldığını gördüm. Ona çok benziyorsun ama yine de peşimden geliyorsun, inatçı, asabi," dedi gülerek ama sesinin çatladığını duydum, yanaklarındaki gözyaşlarını neredeyse görebiliyordum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm." Tüm söyleyebildiğim buydu. Gerçek buydu. Benim için her şeyini vermiş olan kişiyi incitmiş, duygularını ezmişim.

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor: iyi bir nedeniniz var mıydı?"

Gözyaşlarımı sildim ve boğazımı temizledim, ona içimin nasıl bir şey olduğunu göstermek istemiyordum, onu endişelendirmek istemiyordum.

"Çok, çok iyi nedenler var. Benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın, belki daha da kötüsünü." Sessizlik oldu, ikimiz de bir şey söylemedik ve beni duymadığından korkmaya başlamıştım ki tekrar konuştu.

"O zaman senin kararına güveniyorum ve tekrar karşılaştığımızda ne yapacağımı bilmek istiyorum.

Bütün hikâyeyi anlat, lafı dolandırma." Başımı salladım, bunu görmeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni özledim, ufaklık. Ev sensiz çok sessiz," diye şaka yaptı. Elbette ona son birkaç on yılın en kötü şarkılarıyla işkence edecek kimse kalmamıştı. "Sana iyi davranıyorlar mı?" Ses tonundaki ciddiyet geri geldi, endişe açıldı.

"Evet," diye cevap verdim, gerçekten mutluydum, "Hatta üçüyle arkadaş bile oldum." Bunu itiraf etmek zordu, ama Leilah, Caleb ve Noah'nın beni sevdiklerinden daha fazla sevdikleri gerçeğinden kaçamazdım.

"Senin için mutluyum. Hayatlarında olduğun için çok şanslılar," diye cevap verdi ve tabletin içinden sırıtışını hissedebiliyordum. O gün olanlardan sonra bir daha asla arkadaş kelimesini kullanmamıştım.

"Peki ya babam?" Bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyordum.

"Evet, tatlım?"

"Yine oynuyordum," diye fısıldadım.

Karşı taraf çok sessizdi; neredeyse iğne atsan yere düşmezdi. Hıçkırıklarını duyana kadar sözlerimi anladığından bile emin değildim. Ağladığını hiç görmediğim sert bir adam olan babam, tekrar piyanoya dokunduğumu duyunca hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Seninle gurur duyuyorum." Bu sözleri duymayı ne kadar istediğimi, onlara ne kadar ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Çölde su gibi, açlıktan ölmek üzere olan biri için sıcak bir yemek gibi hissettim.

"Ben de öyleyim." Birçokları için bu küçük bir adım olabilir, ama benim için karanlıktan bir adımdı.

A Kalan birkaç dakikayı babama okuldan ve derslerden bahsetmek için kullandıktan sonra nihayet hat kesildi. Sadece otuz dakikamız vardı, ama o otuz dakika kalbimi yerinden oynatmaya yetmişti. biraz daha hafif hissediyorum.

Leilah banyodan çıkarken, "Canım tatlı bir şeyler istiyor, pasta olabilir," dedi ve beni şaşırttı.

"Bu sana yardımcı olamam," diye cevap verdim.

"Bir şeyler alırsınız." Bir kaşımı kaldırdım.

"Nereden? Kafeterya çoktan kapandı." Omuz silkti.

"Ben bir yol biliyorum, sen de benimle geleceksin." Şu anda pasta yemeyi ne kadar isterdim ama yakalanma korkusu daha ağır basıyordu. Ayrıca, Bay Preston geceleri etrafta dolaşmamam gerektiğini söylemişti.

Öte yandan, ne zamandan beri babam olmayan bir adamı dinlediğimi merak ettim.

"Ben de varım." Oda arkadaşım şeytani bir gülümsemeyle bana baktı.

"O zaman ayakkabılarını ve ceketini giy. Hava soğuk olacak." Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. Ses tonuna bakılırsa planı oldukça riskliydi ve ben de buna hazırdım.

Beş dakika sonra, çoktan pencereden dışarı sarkmış ve donmuş toprağın üzerine düşmüştük, ay çoktan zirveye ulaşmıştı. Hafif bir sis ayak bileklerimiz etrafında kıvrılıyor, ortamın neredeyse gerçeküstü görünmesini sağlıyordu.

Leilah'nın mutfak arka girişini bildiğini sanıyordum ama bu gece bulamayacağımızdan korkuyordum. Aceleci bakışına bakılırsa, bu hareketin boynumuzu kırabileceğini biliyordu.

"Acele et," diye ısrar etti ve ben de zihinsel olarak ona orta parmağımı gösterdim.

Spor yapmak için uygun değildim, hele de dondurucu soğukta pijamalarımın spor yapmak için hiç uygun değildim. İtiraz eden kalçalarım bunun kanıtıydı. İki tur sonra nihayet vardık.

Önümüzde, cephesinde kapı bulunmayan daha تنها bir bina vardı. Sadece alçakta duran kırık pencere içeri girmek için bir yol sunuyordu.

, O ...

"Şimdi bana öyle ve kalkmama yardım et." Gözlerimi kısmıştım.

"Ciddi misin sen?" Leilah eliyle ona destek olmamı işaret etti ve ben de isteksizce dediğini yaptım.

"Neden ben sana yardım etmek zorundayım da sen bana yardım etmek zorunda değilsin?" Ayağını birbirine kenetlenmiş parmaklarımın üzerine koyarken kıkırdadı.

"Yukarıda biri varsa, ilk ben yakalanırım ve sen de kaçarsın, salak."

Tamam, bu onun için oldukça tatlı bir hareketti ama yine de...

"Tamam, çabuk ol. Eğer burada birlikte yakalanırsak, seni de yanımda sürüklerim ve bir hücreyi paylaşıyoruz."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve işe koyuldu. Kendimi gözümde fazla büyüttüm ve ellerime binen ani ağırlık karşısında nefesim kesildi. Parmaklarım ayakkabılarının altında yanıyordu ve aniden pervazı tuttuğunda neredeyse onu düşürüyordum.

"İşte oldu. Şimdi beni yukarı it." Bunu yapmak için sahip olduğum son gücü toplarken inledim.

Leilah zahmetsizce kendini yukarı çekti. Görünüşe göre ince kolları sandığımdan daha güçlüydü. Kolaylıkla önce bir bacağını, sonra diğerini pervazın üzerinden geçirdi ve içeride kayboldu.

Bir an sonra kafasını uzattı ve bana elini uzattı.

"Bunu yapamam. Beni yukarı çekecek kadar güçlü olmadığına eminim." Bir an düşündü.

"Kendinizi yukarı itmek için köşeleri kullanın. Bunu yapabiliriz."

Kuşkuyla verdiği talimata uyarak terli elini tuttum ve dediğini yaptım. "İşte böyle," dedi beni kolaylıkla yukarı kaldırırken. Adamım, kadının gücü vardı. Ne yerse yesin, ben de aynı şeyi istiyordum.

Elim sonunda küflü pervaza dokundu, cam parçaları etrafa saçıldı.

Zihnimde, bundan sonra neler olabileceğine ve bunun geleceğim için ne anlama geleceğine dair bir düzine senaryo oynamaya başlamıştı bile.

Biri bizi duymuş olmalı. Bundan kaçış yoktu.

"Merak etme, bir şey olursa bizi bundan vazgeçiririm. Biliyorsun bende tılsım falan var," diye güvence verdi oda arkadaşım, endişeli halime bakarak.

"Evet," dedim, sözlerinden pek de ikna olmamıştım.

O şekilde oturduğum kısa süre yüzünden kığım şimdiden acımaya başlamıştı. "Kenara çekil, geliyorum."

Bir adım geri çekildi ve tam kendimi sabitleyecektim ki avucuma bıçak gibi bir acı saplandı. Keskin bir nefes aldım. *Kahretsin*. Elimi kaldırdım ve bileğimden aşağı akan kana baktım. Etimin içinde büyük bir cam parçası vardı ve yüksek sesle ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Leilah'nın ifadesi değişti. O alaycı bakış gitmişti. Onun yerine başka bir şey, karanlık bir şey yüz hatlarına sızdı. Bir adım daha geri çekildi ve arkasındaki bir mobilya parçasını tırmalamaya başladı.

"Elime ışık tutmalısın ki yaranın ne kadar derin olduğunu görebileyim. Siktir, acıyor. Orada öylece durma, bana yardım et."

Ama hareket etmedi. Kan görmeye dayanamıyor muydu? Hasta mı hissediyordu? Avucuma bakarken kesinlikle hasta hissediyordum. "Leilah?" Cevap vermedi. Bacaklarım titreyerek, orada bir heykel gibi duran oda arkadaşıma yaklaştım, yüzü neredeyse maskeye benziyordu.

"Yaklaşmayın," diye tısladı. Onun doğasına hiç uymayan keskin sesi beni rahatsız etti.

Tableti ceketimin cebinden çıkarıp kilidini açmaya çalıştım ama bunu tek elle yapmak çok zordu. Avucum zonkluyordu ve acı neredeyse dayanılmazdı ama bir şekilde el feneri işlevini açtım ve parlak ışığı yaralı bölgeye tuttum.

Kesinlikle hissettirdiği kadar kötü görünüyordu. Kolumun kenarı çoktan koyu kırmızıya boyanmıştı, küçük oda metalik kokuyla ıslanmıştı. İyi olup olmadığını görmek için ışığı Leilah'nın yüzüne tuttum.

Onu görünce kanım dondu. Aç gözleri kırmızıydı, altlarındaki deri siyah damarlarla çevriliydi. Her zamankinden daha solgun , bakışları daha sertti.

Bir an sonra yüzü normale döndü ve ben akıl sağlığımı sorguladım. O kadar çok kan kaybetmişim ki halüsinasyon görmeye mi başlamıştım? Böyle olmak zorundaydı.

Net bir düşünce oluşturmamdan sendeleyerek kenara çekildim, kendimi küçük bir masaya zar zor yaslayabildim.

Leilah hemen yanımdaydı, koluyla beni koruyordu ama tek kelime etmedi. Sanki nefes bile almıyormuş gibiydi.

"Hemşireye gitmem gerekiyor," diye kekeledim.

"Oraya gitmek için çok uzak. Yapamam..." diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Ne yapamazdı? Bana eşlik edemez mi?

"Lanet olsun, kan kaybından ölmemi mi istiyorsun? Ben yalnız gidiyorum." Ondan uzaklaştım, hatta görüş alanım kararmadan ve bir duvara tutunmak zorunda kalmadan önce birkaç adım uzaklaştım.

"Yardım getireceğim. Burada bekle," dedi aceleyle ama ses tonunda başka bir şey yankılanıyordu. Korku mu? Hayır, adını koyamadım.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti ve ben yalnız kalmıştım. Düşüncelerim dönüyor, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Zihnimin gözünde gömülü görüntüler yeniden ortaya çıktı. Hayır, aynı şey değil, deyip durdum kendime. Ama bu cümleyi kaç kez tekrarlısam tekrarlayayım, yükselen panik duygusu kaybolmuyordu.

Nefes alamıyordum ve sanki tonlarca ağırlık göğsüme baskı yapıyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarım altımda kaldı ve kendimi duvardan aşağıya bıraktım. *Geri dönecek, geri dönecek, geri dönecek.* Leilah beni yalnız bırakmayacaktı.

Parmaklarım uyuştı ve dudaklarım garip bir şekilde karıncalandı. Sadece bir dakikalığına gözlerimi kapatmak istedim, sadece bir dakikalığına. Sonra kalkıp hemşireye gidecektim. Evet, kesinlikle.

Gözlerim ağırlaştıkça ağırlaştı ve kendimi tutamadan yana doğru yığıldım.

Kaba eller üst kollarımı kavradı ve beni sarstı.

"Hayır, geri geliyor. Leilah beni arkada bırakmayacak," diye çılgık attım, kalan azıcık gücümle çılgınca çırpınarak davetsiz misafiri savuşturdum ve elimi daha da çok incittim.

"Benim, Alexander, sakın ol," diye gürledi derin, tehditkâr bir ses. Bu ses bilinçaltımdan ya da hayal gücümünden de gelebilirdi.

Gözlerimi biraz araladım ve uçları biraz kıvrırcık siyah saçları gördüm. Her yerden tanıyabilirdim. "Bana elini ver. Hayır, yaralı olanı, küçük velet."

İstediğini yaptım ve ne olduğunu anlamadan cehennemden fırlamış gibi bir acı saplandı. Aşağıya baktım ve büyük cam parçasını içimden çıkardığını gördüm.

Kana bakarken bakışları karardı, gözleri alev alev parlıyordu.... Neyle? Düşünecek zamanım yoktu. Derin yaranın üzerine bir parça bez bastırmaya başlamıştı bile. Dayanılmaz alevler etime sızarak derimi parçaladı.

Bu bezi neye batırmıştı? Akü asidine mi? Çok geçmeden, acı veren ağrı yerini saf bir coşkuya bıraktı. Mutluluk damarlarımda dolaşırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

Bu duyguya sarıldım, kendimi onun içinde kaybetmek, onun tarafından ele geçirilmek istedim.

Acı gitmişti. Bedenim arzu ve coşku dalgasına kapılmıştı.

Kendime baktım. Kanama durmuştu. Sadece kanla ıslanmış kolum birkaç dakika önce başıma gelenlerin kanıtıydı.

"Burada kalamam, üzgünüm," diye fısıldadı bir kadın sesi Bay Preston'ın arkasından. Leilah. Geri gelmişti. *Benim* için.

"Git. Yarın konuşuruz," diye karşılık verdi, yarının onun en sevdiği gün olmayacağını belli eden bir ses tonuyla. Benim de öyle.

Az önce ne olduğunu anlayamayacak kadar başım dönüyordu, sadece kolumdaki ağrının tamamen geçtiğini biliyordum.

Doğrudum ve onun delici gözlerine baktım. Endişesine rağmen bakışlarında dikkatsiz hareketlerimize karşı duyduğu öfkeyi gördüm. Gri eşofmanı ve koyu renk kapüşonuyla yanıma çömeldi, vahşi saçlarıyla bir profesöre değil, daha çok cehennemin cazibesine benziyordu.

Ama zihnimin arkasında bir ses de vardı, kaçmamı, onu bir daha asla yanıma yaklaştırmamamı haykırıyordu. Bu uyarı bilinçaltımda sürekli bir varlık gibiydi.

İki kadın arasındaki konuşmaya kulak misafiri olduğum için mi böyle hissediyordum, yoksa bu korku, bu ilkel içgüdü içimden mi geliyordu?

"Leilah birkaç dakika sonra gelseydi, şimdi ölmüş olurdun. İyi ki formundaydı," diye tısladı.

Formda mı? Bununla ne demek istedi? Ben daha sormadan doğruldu ve beni de yanına çekti.

"Gitmeden önce şu kana bulanmış şeyi çıkarman gerek." Pijama gömleğimi işaret etti.

Bunda ne sorun vardı ki? Bu saatte beni çok fazla insan görecekt değildi. Sorgulayan yüz ifademi fark etmiş olmalı ki ekledi: "Güven bana. Dikkatleri üzerine çekmesen iyi edersin."

"Burada pek fazla seçeneğim yok," diye homurdandım, boğazım ağrıyordu. "Yoksa okulda üstsüz mü dolaşmalıyım?" Sıkıntıyla homurdandı.

"Tabii ki hayır." Ses tonu bir oktav düşmüştü. Kapüşonunu başından çekip kusursuz tenini, göğsünü ve karnını ortaya çıkarmadan önce itiraz edecek zamanım olmadı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Şimdi sen de soyun," diye ekledi, kıpırdamadığımı görünce sinirlenerek.

"Arkanı dön," diye seslendim sonunda, kendimi farklı bir yöne bakmaya zorlayarak. Kaşlarını kaldırdı.

"Sanki bunu ve daha fazlasını zaten görmedim. Bu kadar çekingen olma." Tam şu anda beni test etmeye mi çalışıyordu?

"Arkanı dön. Şimdi." Sonunda emrimi yerine getirdi ama hâlâ "Çok otoriter" diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Titreyen ellerimle kirli ceketimi ve gömleğimi çıkardım ve soğuk hava çıplak tenimi öptü. Görünüşe göre bu lanet olası odada hiç ısıtıcı yoktu.

Göğsümde tüylerim diken diken oldu. Ama belki de bunun nedeni profesörümün varlığını çok net bir şekilde karşımda hissetmemdi. Arkasına bakmıyordu ama yine de bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Bana kapüşonunu uzattı, ben de giydim, kumaş sıcak bir kucak gibiydi. Eşsiz kokusu burnuma çarparak beni sardı ve daha derin nefes aldığım için kendimden nefret ettim.

Onunla, potansiyel bir katille yalnızdım ve kokusundan zevk alıyordum. Neyim vardı benim? Bu kadar berbat mıydım?

"İşin bitti mi?" diye sordu sinirlenerek.

"Evet, tekrar arkanı dönebilirsin." Ceketimi ve gömleğimi aldı ve kan görünmesin diye buruşturarak bir bohça haline getirdi. "Odama dönsem iyi olacak. Yarın bana bağırabilirsin ama şu anda çok yorgunum." Bay Preston'ın gözleri kısıldı.

"Bu gece geri dönemezsin." Sesi kararlıydı, neredeyse tehditkârdı. Onu doğru duymuş muydum?

"Ne demek istiyorsunuz?" Profesörüm bana sanki tüm zamanların en aptalca şeyini sormuşum gibi baktı. Bir duraksama oldu ve bu sırada sözlerini tarttığı kesindi.

"Orada güvende değilsin. İnan bana, şu anda olmak isteyeceğin son yer odan."

Kollarımı kavuşturdum, onu, duruşunu, yüz ifadesini izliyordum. "Peki bu gece nerede uyumamı istersiniz profesör?"

"Benimle birlikte."

R İsteksizce, görünürde hiç kimsenin olmadığı sonsuz koridorlarda onunla birlikte gizlice ilerledim.

Karanlıktı, vücudunun sadece bir tarafı mumlar tarafından aydınlatılmıştı.

Neden odama geri dönemediğimi anlamıyordum ve o da sorularımı şifreli cevaplarla geçiştiriyordu.

Onunla baş başa bir gece mi? Heyecan yerine içime korku yayıldı, daha derinlere inen bir korku, ilkel içgüdülerimin bir uyarısı. Çok şey olabilirdi ama yine de endişelerimi görmesine izin veremezdim. Kim bilir şu anda kafasından neler geçiyordu, bir şeyler planlıyor, boynumu kırmak için beni güvende . Hayır, bu mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü?

Bir tur daha atınca, fakülte kanadına ulaştık; burası da aynı şekilde kötü aydınlatılmıştı ve bir bakıma daha kasvetliydi. Neredeyse bizim evdekinden daha soğuktu, yoksa benim kanım mı donmuştu?

"Biz buradayız. Sakın ses çıkarma," diye fısıldadı, zar zor duyulabiliyordu. Gerçekten mi Sherlock? Gecenin bir yarısı kapüşonunu giymiş bir profesörle yalnızdım. Yakalanacak kadar beyinsiz olamazdım.

Neyse ki gözlerimi devirdiğimi fark etmedi.

Gıcırdayan kapıyı açtı ve girişteki küçük lambayı yaktı.

Gözlerimi kocaman açarak etrafıma bakındım, ev sıcaklığından ürkmüştüm.

Büyük yatağı sağ taraftaydı ve yatak başı duvara yaslanmıştı. Pencereden inanılmaz bir orman ve yukarıdaki dolunay manzarası görünüyordu. Pencerenin önünde, ofisindeki kadar zarif olmasa da mükemmel bir piyano duruyordu. Odanın sol tarafındaki şöminenin odunları zar zor yanıyor, korlar mobilyaların üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Kitaplar

Görünüşe göre hiçbir sistem olmadan her yere dağılmıştı. Yatağının yanındaki küçük masanın üzerinde bir şişe viski ve yarısı dolu bir bardak vardı.

Leilah onu bana önce uyumuyormuş gibi görünüyordu. O kadar insan varken neden Bay Preston? Onu başka bir profesöre ya da Tanrı korusun müdüre tercih ederdim.

"Şurada duş alabilirsin." Parmağıyla muhtemelen banyoya açılan kapıyı işaret etti ve ben de onun özel alanını ne kadar işgal ettiğimin farkına vardım. "Sana uyuman için benimkilerden bir şey vereceğim. Sen git, ben bir şeyler seçeyim."

Başımı sallayarak dar kapıdan geçtim ve bizimkinden çok daha modern bir banyoya girdim. Yağmur duşu iki cam duvarla çerçevelenmişti, böylece herkes içeriği görebiliyordu, lavabo siyah taştan yapılmıştı.

Giysilerimi çıkardım, tenim o kadar ısınmıştı ki artık donmuyordum. Başlangıçta soğuk olan su bile bu konuda hiçbir şey yapamadı. Çıplaktım, profesörüm sadece birkaç adım ötemdeydi.

Ne kadar süre öylece durduğumu bilmiyorum, cam çoktan tamamen buğulanmıştı. Düşüncelerim sadece Leilah ile yaşadığım olay ve kısa bir süre önce hissettiğim korkunç acı etrafında dönüyordu.

Avucuma baktım, yara çoktan iyileşmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu kadar derin bir kesik bu kadar çabuk iyileşemezdi.

Halüsinasyon mu görüyordum? O kumaş parçasını yeni bir uyuşturucuya mı batırmıştı? Delirmiş olmalıydım. Pek çok şey akla yatkın değildi ve en azından bir garip olay için makul bir açıklama bulamıyordum.

Biraz Bay Preston gibi kokan son bir kat sabun sürdüm, köpüğü yıkadım ve dışarı çıktım.

Şifonyerin üzerinde bir yığın havlu vardı ve zaman kazanmak istediğim için neredeyse kendimi çiğneyerek bir tanesini kaptım. Ama neyden kaçıyordum? Zaten kapana kısılmıştım.

Göz ucuyla yeni giysiler gördüm, bu da ben kapıya dikkat etmezken onun içeride olduğu anlamına geliyordu.

Beni çıplak görmüş müydü, duş alırken izlemiş miydi? Hayır, imkansız. Camdaki buğu beni meraklı gözlerden gizlemişti.

Uzun tişörtümü ve eşofman altımı giydim. Burada saç kurutma makinesi olmadığı için banyodan ıslak saçlarla çıkmaktan başka çarem yoktu.

Bay Preston şöminenin önündeki koltuğa oturmuş, viskisini yudumlarken gözleri benimkilerle buluştu.

"Uyu," emretti ama kıpırdamadım.

"Bu gece hakkında konuşmamız gerek." Gözlerini kısmıştı.

"Konuşacak bir şey yok." Elimi kaldırıp ona avucumu gösterdim.

"Peki bu ne?" Endişeyle sordum. Şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Ne olmuş ona?" Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor muydu?

"Yara neredeyse iyileşti. Bu imkânsız," diye tısladım, ona sinirlenmeye başlamıştım.

"Derin değildi. Üzerine biraz ilaç koydum, bir aile tarifi." Profesörüm omuz silkti.

Derin değil mi? Kolum kan içindeydi. Başımı salladım.

"Bu doğru değil. Ayrıca, Leilah ne olacak? Neden ona geri dönemiyorum?"

Gözleri aklıma geldi, gözlerindeki ifade. Bu normal değildi. Ona bu ayrıntıyı soracak cesareti henüz bulamamıştım.

Alkolün son yudumunu içti, bardağı yere bıraktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı, adımları bir kedinin adımlarından daha zarifti.

"Arkadaşınız kendini iyi hissetmiyor. Kan görmeye dayanamıyor. Hepsi bu kadar. Önemsiz şeyleri çok fazla yorumluyorsun." Bana çok yakın durdu, böylece vücut ısıımız birbirine karıştı.

"Saçmalık. Ayrıca şu anda üzerimde kan yok, yani geri dönmek sorun olmaz. Bana neler olduğunu anlat," dedim, öfkem yavaş yavaş kabarıyordu.

"Cevapları kellene mal olabilecek çok fazla soru soruyorsun, küçük velet." Sinirlenerek, normalden biraz daha karanlık görünen gözlerine baktım.

"Ve beni sinirlendiren çok fazla bilmece gibi konuşuyorsun. Oyunlarından bıktım." Homurdandı.

"Tüm bunların bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" Odanın diğer tarafını işaret etti. "Burada hiçbir şey oyun değil, bunu unutma. Bu lanet okulun her köşesinde tehlike bekliyor."

"Bu seni de kapsıyor mu?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Özellikle de ben." Bu beni hazırlıksız yakalamıştı. Yani varsayımlarım doğru muydu yoksa farklı bir şey mi demek istemişti?

"O zaman neden beni tehlikeye atıyorsun?" Bir adım daha yaklaştı ve saçlarımdan tutarak başımı geriye çekti, böylece aşağıya bakabildi

Be

n. Acıtmadı ama yine de dokunuşuyla kafa derim yandı.

"Çünkü onu seviyorsun." Kavrayışı sıkılaştı. "Ve çünkü değil."

Dudaklarım hafifçe aralandı. Yüzü benimkine yaklaştı, ağızlarımız sadece birkaç santim ayrıydı. "Şimdi uyu. Sorgulama sona erdi."

"Peki sen nerede uyuyorsun?" Gözlerim iki kişi için yeterince büyük olan yatağa takıldı.

"İyi olacağım." Koltuğa doğru bir baş hareketi yaptı ve ben de gözlerimi devirdim.

Onun yerini almak için burada değildim ve bu gece odama dönemeyeceğim konusunda ısrar ettiğine göre, hoşuma gitse de gitmese de yatağı onunla paylaşmak zorundaydım.

"Gel benimle yat," diye cevap verdim sadece. O çok nefret ettiğim ama biraz da sevdiğim çarpık gülümseme yeniden ortaya çıktı.

"Seninle yatmamı mı istiyorsun, küçük velet?" Gözlerimi devirdim.

"Yanımda." Bu sözlerle arkamı döndüm ve benimkinden çok daha rahat olan onun yatağına girdim.

Çarşafı onun gibi kokuyordu ve yastık başımın arkasına mükemmel bir şekilde yaslanmıştı. Neredeyse benim için yapılmış gibiydi.

Yavaşça diğer tarafa doğru yürüdü, gözlerini hep benden ayırmadı. Bay Preston battaniyeyi kenara çekti ve uygun bir mesafeye uzandı. Çok uzaktaydı ama yine de onu kendime çok yakın hissediyordum.

Elimde olmadan yan döndüm ve o da aynısını yaparken ona baktım. Bir anlık sessizliğin ardından birbirimize baktık, hava elektriklenmişti.

"Bana bakma, Avery." Sesi alçak ve tehditkârdı, bir yırtıcının uyarısı gibiydi.

Göz kırptım.

"Nasıl?" Fısıldadım.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ben senin *profesörünüm*." "Biliyorum." Başını salladı.

"Hayır, değilsin." Biraz daha yaklaştım, sadece birkaç santim, ama yine de çok daha fazlası gibi geldi.

"O zaman siz de aynısını yapmayın *profesör*."

Elini uzattı, irkildim ama tek yapmak istediği yüzümdeki bir fırçalamaktı.

"Yapamam." Gözlerinde arzudan değil ama tarif edemediğim başka bir şeyden kaynaklanan bir ateş yanıyordu.

"Beni öpmek ister misin?" Kelimelerim zar zor duyuluyordu.

"Hayır." Cevabı kesin ve netti.

"Neden olmasın?" Zaten birkaç çizgiyi aşmıştık.

"Çünkü durmam mümkün olmazdı." Dudaklarım hafifçe aralandı, karşılık veremedim. "Bu artık bir oyun değil, Avery."

Hayır, değildi. Şakalar ve mesajlar bir şeydi, bu başka bir şeydi, yaklaşmadığım bir uçurumdu.

Gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes verdim.

"İyi geceler." Cevap vermedi. Sadece ağırlığının değiştiğini hissettim ama gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Vücudunun sıcaklığı daha ağırdı, kokusu beni sonsuz karanlığa sürüklenene kadar uyuttu.

Yerde yatıyordum, çamur kıyafetlerime işlemişti. Hava soğuktu, çok soğuktu. Etraftaki ağaçlar o gece esen amansız rüzgâra boyun eğmişti.

Başımı kaldırıp Leilah'nın yüzüne, gözlerine baktım. İnsanlık dışıydılar, siyah. Koyu damarlar gözlerinin etrafından kıvrılarak yanaklarına ulaşıyordu.

Sivri köpek dişlerini yaladı, bana saldırmaya hazırdı. Hayır, bu Leilah değildi, arkadaşım. Kana susamış bir canavar tepemde yükseliyordu.

Ayaklarımla itmeye, ondan kaçmaya çalıştım - boşuna. Elim sert bir şeye çarptı ve sağa baktım, yanımda Olivia'nın çürümüş yüzünü gördüm.

Ancak o zaman çılgılık atabilir, öfkelenebilir ve ellerimle saldırabilirdim. Ağzımda tükürük toplandı, bastırılması imkânsız bir öğürme refleksi. Güldü, karakterine hiç uymayan şeytani bir kahkaha. Sonra canavar üzerime atladı ve....

"Uyan," diye bağırdı biri omuzlarımdan sarsarken. Gözlerimi açtım ve üzerime diz çökmüş olan profesörümün endişeli yüzüne baktım.

"Olivia... Leilah," diyebildim sadece. Tekrar yanıma uzandı, bu sefer yakındı, vücudu benimkine bastırdı ve kalp atışlarımı hissettim

yavaşça sakinleşti. Onun bu kadar yakınımda olması iyi hissettiriyordu. Hem de çok iyi.

"Sadece bir kâbus," diye beni temin etti. Ama zihnimde canlanan görüntüleri bastıramıyordum. Tekrar ve tekrar Leilah'nın gözlerini, aç bakışlarını gördüm. Bilinçaltım neden ondan, tek arkadaşımın korkuyordu?

Nefes alışım sık ve düzensizdi, parmaklarım titriyordu. Panik atak mı geçiriyordum? Hayır, burada değil, lütfen, burada değil, diye kendi kendime tekrarlayıp durdum.

Birbirimize bakabilmemiz için kendini yukarı kaldırdı.

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

Kendime itiraf etmek istemediğim gerçek buydu. Sadece o geceyi ve kâbusu kastetmiyorum.

Hayır, bundan daha derin bir şeydi. Bir daha asla kendimi bulamayacağımdan, bir daha asla saf mutluluğu hissedemeyeceğimden korkuyordum. Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan, kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Geçmişimden korkuyordum, bugünden korkuyordum ve gelecekte, başarısızlığımdan korkuyordum.

Ama en çok da ondan, içimde açığa çıkarabileceği, belki de çoktan açığa çıkardığı şeylerden korkuyordum.

Bakışları değişti, yumuşadı ama yine de yüz hatlarında asla tam olarak kurtulamadığı bir sertlik vardı.

"Ben de korkuyorum." İçimden bir ses bu sözlerin onu itiraf edebileceğinden çok daha fazla etkilediğini söylüyordu.

Elimi kaldırıp çenesinde, yanağında gezdirdim ve beklemediğim bir şey yaptı; gözlerini kapadı ve dokunuşuma doğru eğildi. O da benim kadar yalnız mıydı?

Evet, evet, .

"Beni şimdi öpmek ister misin?" Sadece kendisinin kazanabileceği bir iç savaş vererek bekledi.

"Evet," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"O zaman öp beni." Yavaşça nefes vererek . Sonra dudakları benimkilerle buluştu.

Bu, saf arzuyu haykıran o aceleci öpücüklerden biri değil, ruhu çıplak bırakan ve kalbi açan bir öpücüktü.

Dudakları yumuşaktı, görünüşüne bakılırsa fazla yumuşaktı. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Tüylerimi diken diken eden sert, derin bir hırıltı çıktı ağzından.

Öpüşmelerimiz daha vahşi, daha tutkulu hale geldi. Bir elini saçıma doladı ve çekerek beni inletti.

Ağız boğazıma, kulağımla çenem arasındaki hassas noktaya inmeden önce gülümsediğini hissettim. Kendimi ona daha geniş açarak daha iyi erişmesini sağladım ve dişlerinin neredeyse acıyana kadar ısınmış tenimde gezinmesine izin verdi. Ama bundan zevk aldım, acının tadını çıkardım.

Ağız tekrar benimkini buldu ve sanki ilk kez dudaklarının tadına bakıyordum. Hafif viski kokusu hâlâ diline yapışmıştı ve ben bundan daha tatlı bir şey tatmamıştım.

Bay Preston ağırlığını kaydırarak bir kolunu başımın altından geçirdi ve beni tekrar saçlarımdan yakaladı, diğer eli ise gömleğimin altından göğüslerimden birine doğru ilerledi.

Soğuk parmaklarının altında titredim, ama başparmağıyla meme ucuma masaj yapana kadar onunla buluşmak için yükseldim. Çok iyi hissettirdi, çok iyi hissettirdi.

Elimi uzattım ve sadece öpüşmelerimizden bile ne kadar sert olduğunu hissederek boyunu kavradım. Ama elimi çekti.

Şaşkınlıkla durdum.

"Bu gece benimle ilgili değil," diye fısıldadı kulağıma.

Ben farkına varamadan eli eşofmanımın bel bandına gitti ve orada durdu. Parmakları alttaki deride gezindi.

Kahretsin, sadece o dokunuşlardan bile sıırıslıklam olmuşum, o zaman nasıl olurdu

Eğ

er.. "Benim için bacaklarını aç, Avie."

. Donup kaldım. Daha önce kimse bana dokunmak şöyle dursun, böyle bir şey bile sormamıştı.

daha aşağıya. Ama bunu istiyordum, bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki.

Öpücüklerim daha talepkâr, daha vahşi hale geldi ve ben de buna izin verdim, ona açıldım.

Hiç vakit kaybetmedi. Bunun yerine parmakları onlara en çok ihtiyaç duyduğum yeri buldu. Orta parmağı en hassas noktamın etrafında dolaştı, benden kısık bir inilti çıkardı, bu da onu sadece daha fazla baskı uygulamak için motive etti.

Bekleyemeyerek kalçalarımı kaldırdım ve o da anladı. Parmağı girişimi buldu ama henüz içeri kaymadı. Önce benimle oynamak, beni kızdırmak istiyordu.

"Benim için çok ıslaksın," diye fısıldadı, sesi tereyağı kadar yumuşaktı.

Kendimi ona daha geniş açtım, kalçam sikine bastırdı.

Parmağını içimde hissettiğimde keskin bir nefes aldım. Çok yabancıydı, çok yoğun ve daha fazlasını istiyordum.

Her itişinde daha da açgözlü hale gelerek içeri ve dışarı kaymasına izin verdi. Başparmağı klitorisime masaj yapıyor ve beni çılgına çeviriyordu. Nefes alışım hızlanmıştı, ta ki doruk bir coşkunun habercisi gibi yaklaşıp kadar.

"Benim için gel, küçük velet." Yüzük parmağını ekledi, uçları şehvetimi ölçüsüzce artıran bir noktaya bastırıyordu.

Tanrım, bu işte çok iyiydi. İticiliği hızlandı, alt karnımdaki karıncalanma hissi güçlendi. "Evet," diye nefes aldım.

Alexander

AVERY ÇOK SIKIYDI. Mükemmel hissediyordu, inlemeleri en tatlı melodiydi.

Küçük canavar kalçasını sikime bastırıyor, her hareketinde sikimi okşuyordu. Kendimi daha az kontrol edebilseydim, çoktan boşalmıştım. Aslında kendimi hiç kontrol edemiyordum. Sınırların dışındaydı ama yine de orada uzanıp inlemelerini dinliyor, parmaklarımdaki ıslaklığının tadını çıkarıyor ve adını fısıldıyordum.

Diğer elimle kahverengi buklelerini kavradım ve tam da onun sevdiği şekilde çektim. Buna ihtiyacı vardı, bana ihtiyacı vardı ve benim de onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Sadece bir kez, dedim kendime, sonra sonsuza dek duracağız.

Parmaklarımı onun içinde daha derine ittim, onu çıldırtacak noktaya bastırdım. Tıpkı ormanda içimdeki yırtıcıyı uyandırdığında, ilkel içgüdülerime dalıp onu avlamamı sağladığında onu delirttiğim gibi. Ve bu çok iyi hissettirmişti.

Ya da onunla oynamak için odadan dışarı çıkardığımda. Ona hemen o anda sahip olabilirdim ama yine de geri çekildim, o zaman bile koyu yeşil gözlerinden, üzerimdeki etkilerinden korktum.

O kadar yüksek sesle boşalırken tırnakları pazularımı tırmaladı ki, birinin bizi duymuş olmasından korktum. Kasları gerildi, parmaklarımı sıktı ve ben biraz daha sert iterek onun bu dalgayı sürmesine izin verdim.

"Aferin kızıma," dedim ve alnımı onunkine bastırarak parmaklarımı çektim.

Kolumda gevşedi, yastığın derinliklerine gömüldü ve ona son bir kez daha baktım, memnun ifadesini son kez göreceğim için ezberledim. "Ve şimdi uyumaya git."

Avery

Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. Neredeyse sihir gibiydi, onun dokunuşu en güçlü büyü gibiydi. Benim ve onun iyiliği için durmamız gerekiyordu. Başarısız olmaya mahkûmdu ama yine de ona daha da sokuldum ve bu huzur anının tadını çıkardım.

Aptal değildim, yarın aramızdaki her şeyin eskisi gibi olacağını çok iyi biliyordum. O mesafesini koruyacaktı ve ben de ona izin verecektim, çünkü böyle olması gerekiyordu.

Bu gece, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun anın anısı olarak beynime kazınmıştı.

"İyi geceler, Alexander." Bu onun adını ilk ve son kez yüksek sesle söyleyişimdi. Bana Avie diye seslenmişti, bu yüzden onun huzurunda son bir kez daha isminin tadını çıkarmak için kendime izin verdim. *Alexander*.

T Kabus gibi bir uykudan sonra gözlerimi açtığımda güneş henüz doğmamıştı.

Yanımdaki yer boştu. Elimi gezdirdim.

çarşafklar soğuk. Ya bir süre önce gitmişti ya da benden kaçıyordu. Her iki şekilde de iyiydim, sabahki garip sessizlikten ve vedalaşmalardan kurtulmuştuk.

Yataktan çıktım ve ayakkabılarımı giydim, saçlarımı çözmeye bile zahmet etmedim. Bu saatte koridorlarda kimse olmazdı. En azından ben öyle umuyordum.

Eski kıyafetlerimi hiçbir yerde bulamadım, Leilah'yı daha fazla strese sokmak istemediğim için onları giymeyi de planlamamıştım.

Omzumun üzerinden son bir kez bakarak kapıyı kapattım ve arkadaşım ile konuşmam gereken odama doğru ilerledim. Yapması gereken bazı açıklamalar vardı.

Ben odaya girdiğimde oda arkadaşım tabletinde oyun oynuyordu, yorgunluktan ayak seslerim neredeyse kesilmişti. Endişeli bir ifadeyle başını kaldırıp yüzümü inceledi.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde doğruldu ve kollarını bana doladı. Hıçkırarak ağladığını fark ettiğimde şakağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Neden ağlıyorsun? Hey, her şey yolunda," diye onu rahatlattım ama o sadece başını salladı.

"Korkunçtu. Çok üzgünüm, seni hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldandı, sesi titriyordu.

"Beni yüzüstü bırakmadın. Geri döndün. Bu, eski arkadaşlarımın benim için yaptıklarından çok daha fazlasıydı."

"Neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Çok gencim, lütfen, özür dilerim," dedi ve son kısmı defalarca tekrarladı. Bununla ne demek istemişti?

"Anlamıyorum," diye karşılık verdim, kafam karışmıştı. Sadece başını salladı.

"Olmadığına şükret." kendimden uzaklaştırdım ve kolunu yüzünde gezdirirken yüzünü inceledim.

Her zamanki gibi görünüyordu, daha önceki korkutucu yüz hatlarından eser yoktu.

Delirmiş olmalıyım. Evet, kesinlikle. "Ne?" diye sordu şüpheli bakışımı yakalayarak. Onu bıraktım ve o yatağına oturdu, ben de yanına.

"Bu yer, kafamı allak bullak ediyor." Gözleri daha dikkatli bakmaya başladı ama yine de nazik ve anlayışlı görünüyordu.

"Sadece seninkiyle değil." Ciddi bakışlarımla onu sabitledim. Oyun yok, bilmece yok. Gerçeği söyledim.

Elimi kaldırdım ve Leilah'nın gözlerinin altındaki narin derisini okşadım. Bana izin verdi, geri çekilmedi.

"Hayal mi ettim, Leilah?" Alçak ve kararlı sesim hafifçe titredi.

Bu sözleri söylemem bile delilikti. Bakışlarımı tuttu, yüz hatları gergindi.

"Ölmek istiyor musun?" diye sordu. Bunun ciddi bir soru olduğunu yüz ifadesinden .

"Hayır." Arkadaşım bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme verdi.

"O zaman bunu bir daha asla sormamalısın."

Yatağıma ve tavana baktım. Düşüncelerim oradan oraya savruluyor ama hep aynı noktada buluşuyordu: Preston Akademi'nin sırları.

"O kadar insan varken neden Bay Preston'ı aradınız?" Sonunda sordum.

"Bizi ispiyonlamayacağından emindim." Ona baktım, dudaklarında muzip bir sırıtış vardı.

"Peki nasıl bu kadar emindiniz?"

"Çünkü akrabayız," diye cevap verdi eğlenerek, sanki aynı kanı paylaşmaları komikmiş gibi. "Yüz derecelik bir farkla ama yine de. Birlikte tatile gittiğimizden ya da bize çirkin Noel kartları gönderdiğinden değil. Aile toplantılarına bile gelmiyor. Onu akademi dışında sadece birkaç kez gördüm."

"Ailesinin pek de iyi bir arkadaş olmadığını duydum." Kadın homurdandı.

"Babasının adı da Alexander," dedi kıkırdarak, "cehennemin vücut bulmuş hali. Oğlunun neden daha berbat durumda olmadığını merak ediyorum. Ben de böyle bir aileye sahip olmak isterdim." Hikayeden hikayeye, ailesi, çevresi bana giderek daha anlayışsız gelmeye başladı. O da onlardan biri değil miydi? Ne de olsa onların gelenekleriyle büyümüştü. "Ama birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğiniz için onu daha iyi tanıdığınıza eminim." Leilah yan döndü, başını avuç içine dayadı.

"Onu tanımıyorum. Senin düşündüğün gibi değil." Kendimden emin ve kararlı görünmeye çalıştım ama nafile. Bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"En azından giyinmene yardım etti. O erkek kıyafetlerinin sana ait olduğundan şüpheliyim." Tişörtünün yumuşak kumaşı tenime değiyordu, kokusu hâlâ üzerindeydi.

"Beni soymadı ya da giydirmede," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. Hayır, sadece beni o kadar sert boşalttı ki başım döndü.

"Senin işin ama ateşle oynuyorsun Avery, ikiniz de. Arkanızı kollayın. Düşmanları var." Düşmanları mı? Bu onun standartlarına göre bile biraz dramatikti. Sahip olduğu tek düşman bendim; en azından ilk günkü gibi aşağılayıcı olmaya devam ederse.

"Ateş yok. Hiçbirimiz için yok." Battaniyeyi vücuduma daha da sıkı çektim ve gözlerimi kapattım. Ateş yoktu. Leyla sadece inanmayan bir "*Mhm*" mırıldandı ve diğer tarafına döndü, kesinlikle çok yorgundu. Ateş sadece bizi yakar.

I Bay Preston'ın ders vermesi gereken sınıftan sürünerek çıktım. Orada değildi, benden kaçıyordu ya da yapacak daha iyi işleri vardı. Belki de o ve teyzesi cinayet davasıyla ilgileniyordu. Onun davası mı?

Hemen sonuca varma Avery, diye uyardım kendimi, elimde olmadan o küçük şüphe tohumunu sulamak.

Gözlerim siyah tablete yapışmıştı ve son gönderileri okuyordum. Görünüşe göre, bazı insanlar okulun bir bölümünde alışılmadık bir kan kokusu olduğunu fark etmiş ve bir kez daha düzinelerce söylenti başlamıştı.

Eskiden yaralı olan avucuma baktım. Solgun deriyi sadece yumuşak bir yara izi süslüyordu.

Ölmek mi istiyorsun? Leilah'nın sözleri tekrar aklımdan geçti. Bu soru çok tuhaftı. Eğer onun mantığını izlerseniz, gerçek beni öldürürdü. Bu sadece gerçeğin o kadar ürkütücü olduğu anlamına gelirdi ki, yabancılar bunu hiçbir koşulda öğrenemezdi.

Bir omuz bana çarptı ve iki adım geriye sendeledim. Sinirlenerek başımı kaldırdım; muhtemelen on dört yaşlarında bir öğrenci yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Adımına dikkat et," dedi sertçe.

Onu bir yerden tanıyordum, koyu sarı saçlarını daha önce salonda görmüştüm. Her zaman en ön sırada otururdu, yüz hatları işkence görmüş ve ölümüne sıkılmış karışımıydı. Onu suçlayamazdım.

"Özür dilerim," diye cevap verdim ve tam yanından geçmek üzereydim ki bir adım daha yaklaştı.

İşte o zaman hissettim: tehlikeyi, bu akademide birkaç kez hissettiğim o iğrenç duyguyu. Vücudum kaçmam, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam için çığlık atıyordu.

"Avery, değil mi?" Ona cevap vermek niyetinde değildim, sadece kendimi bu durumdan uzaklaştırmak istiyordum.

İstemeden de olsa ağzımı açtımSanki bedenim artık bana itaat etmiyordu.

"Evet," diye karşılık verdim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Biraz sana katılacağım." Dudaklarından hiç de çekici olmayan bir sırıtma geçti. Hayır, kesinlikle *değil*.

"Tamam, bu taraftan." Senin derdin ne Avery?

Özel derse gitmeden önce odamdan bazı kağıtları almam gerekiyordu. Yalnızdım. Yine de, bu sürünge her adımımı takip etti.

"Adımı bilmek istemiyor musun?" diye sordu boş bir bakışla, gözlerinde zerre kadar hayat yoktu.

"Hayır." Cevap amaçladığımdan daha sert çıktı ama pek umursamadım.

Bana bir sülük gibi yapışan oydu. O kadar sıkılmış mıydı yoksa sadece yalnız mıydı?

"Flavian." Tamam, Flavian, siktir git. "Flavian Arden," diye ekledi ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Arden, Penelope Arden gibi mi? Bir akraba mı? Aynı saç rengine, hatta aristokrat özelliklere sahip olabilirler.

Cevap vermedim. Eğer bu adam etrafta ona saygısızlık ettiğimi söyleyecekse, buradaki yerime veda edebilirdim.

"Saçların çok erkeksi kokuyor. Hangi şampuanı kullanıyorsun?" Şaka mı yapıyordu yoksa gerçekten bakım ürünlerimle mi ilgileniyordu bilmiyordum. Daha doğrusu Bay Preston'ın bakım ürünleriyle.

Ağzının kenarı belli belirsiz seğirdi, bu onda fark ettiğim tek duyguydu.

"Hatırlayamıyorum." Bu bir yalan değildi.

"Sanki daha önce koklamışım gibi geliyor." Bu adam sonunda çenesini kapatabilir mi?

Yu

karı"Çözer sana bir resim göndereceğim," diye karşılık verdim kuru bir mi? sesle. "İsrar ediyorum." Evet, siktirip gitmende ısrar etsen iyi olur.

Yolda ölmüş bir sincabın cazibesine sahipti ve bir misyoner kadar saldırgandı.

İstenilen bir kombinasyon değil.

Bir dönüş sonra, koridor artık daha az aydınlıktı, odam göründü ve rahatlayarak nefes verdim. Yakında bu tuhaf çocuktan kurtulacaktım.

Hiçbir şey söylemedi ve ben de sohbet etmeye hevesli değildim. Aurası çok iticiydi.

"Artık gitmem gerekiyor." Ondan uzaklaşmak üzereydim ki omzumu tuttu.

Olivia'yla yaşadığım duygunun aynısı üzerime çöktü. Gözlerim irileşti ve nabzım hızlandı, geri adım attım. Savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi ama bir şey beni çılgın atıp kaçmaktan alıkoymadı.

"Beni içeri alır mısınız?" Bana doğru geldi, cansız bakışlarıyla beni sabitledi. Hayır, hayır, seni içeri *almayacağım*. Hiçbir şey söylememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bedenim bana ihanet edecekti, bunu biliyordum.

"Ağzını aç, Avery." Başımı salladım. Bugün olmaz, Şeytan, bugün olmaz.

Bir adım daha attık ve ayakkabılarımızın uçları birbirine değdi. Karanlık kokuyordu. Ürperdim. "Üç kadar sayacağım."

Muhtemelen en fazla bu kadar ileri gidebilmiştir. Onun hakkında şaka yapmak için iyi bir zaman değil. Bu çocuk beni en acımasız korku filminden bile daha fazla rahatsız ederken olmaz.

"Bir..." Boğazım düğümlendi. Bu da ne böyle? Nefes alamıyordum, boğazımı sıkıyordum ama garip eller ya da ipler hissetmiyordum.

Nefes almaya çalıştım ama sanki hiç ciğerim yokmuş gibiydi.

Sırtım duvara çarptı, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Boğulmak böyle bir şey miydi? Göğsüm ağrıyordu; içimdeki her şey kıvranıyordu.

Kes şunu, kes şunu, kes şunu, zihnimde ona bağırdım, ama o duymadı.

Be

n. Görüşüm yavaş yavaş kararıyordu ve bayılmak üzere olduğumu biliyordum. "Yoldan çekil, ucube," dedi kadınsı bir ses yanımda ve onu iterek gözlerinin alev almasına neden oldu.

Bir an için gözlerinin altında aynı siyah damarları bulduğumu hayal ettim ama daha gözümü kırpamadan kaybolmuşlardı. Havasızlık, beni deli eden şey buydu.

Göğsümdeki gerginlik dağıldı ve ciğerlerim tatlı oksijenle doldu. Tanrım, bayılmanın eşiğindeydim. Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki göğüs kafesimi yırtacağından korkuyordum.

"Neden hâlâ burada aptal gibi dikiliyorsun? Seni yerden yere vurmada önce defol git," diye tısladı ve adam ellerini yumruk yaptı, bize sırtını döndü ve ortadan kayboldu.

Boğulma tehlikesi geçirdiğim için şokta olmasaydım gülebilirdim bile.

"Bu da neydi böyle?" Neredeyse çığlık atıyordum ve o da bana endişeyle baktı. "Ve bana ölmek isteyip istemediğimi sorma, Leilah." Ses tonum sert ve inatçıydı, o da yavaşça nefes verdi.

"Hadi içeri girelim. Sana sadece en azını anlatabilirim. Gel." Kolunu omzuma doladı ve sessizce odamıza doğru yürürken beni sabitledi.

Yatağa uzandım ve Leilah bana bir bardak su uzattı, birkaç yudumda içtim. Boğazım sanki biri beni boğmuş gibi yanıyordu. Çilenin ağızda bıraktığı acı tat hâlâ ağızımdaydı ve ara sıra boğazımı tutarak görünmez iplerin gittiğinden emin olmak istiyordum.

Yaptığı bu şey her şeyi değiştirmiş, tüm inançlarımı alt üst etmiş ve beni iliklerime kadar titretmişti. Gözlerimi kapattım ama çocuğun yüzü karanlıktan çıktı, gülümsemesi şeytaniydi.

"Söyle bana," diye oda arkadaşına yalvardım ve o da ayaklarımın dibine oturup eteğinin kenarıyla oynamaya başladı.

"Asla anlayamayacağınız bazı şeyler vardır. Ve olması gereken de budur. Ama bilmeniz gereken çok şey de var. Burası tehlikeli, hem de çok tehlikeli ve insanlar çok kırılgan." *İnsan* kelimesini telaffuz ediş şeklini kaçırmadım. "Bu akademide sana zarar vermek isteyen, senin gibi birçok öğrenciye zarar vermek isteyen insanlar var."

"Bu o psikopatın daha önce koridorda bana ne yaptığını açıklamıyor," diye sertçe karşılık verdim ve onu kırmak istemediğim için dilimi ısırđım.

"Penelope'nin kardeşı tuhaf biri. İnsanlara işkence etmeyi, onlarla oynamayı seviyor. Çok yaratıcı olabiliyor ve bazılarımız etrafta olmadığı sürece istediğini yapabilecek güce sahip. Ben ondan daha büyüğüm ve çok daha güçlüyüm ama sen..." Bir an sessizlik oldu. "Sen onun için kolay bir avsın."

Az önce duyduklarım karşısında şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Hipnoz gibi bir şey bekliyordum ama tuhaf *güçler* asla. Bir sonraki sorumu daha tereddütlü bir şekilde, kelime seçimime dikkat ederek çerçeveledim.

"Ve sen bu konuda çok şey biliyorsun çünkü... aynı şeyi insanlara yapabiliyorsun." Bir soru değil, bir ifade.

Cevap vermedi, ama bu yeterli bir cevaptı.

"Olanları kimseye anlatamazsın. Asla. Noah ya da Caleb'e bile, ve kesinlikle fakülteye de." Bay Preston da dahil, satır aralarından anladım.

Sözlerinin aklımdan geçmesine izin verdim ama o anda düşüncelerimi sıralayamadım. Yenilmiş bir şekilde başımı salladım ve o da rahatlamış bir şekilde gözlerini kapattı.

"Avery?" diye sordu arkadaşım, beni şimdi ve buraya geri getirdi. "Benim yanımda her zaman güvende hissedebilirsin." Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimdeki karıncalanma hissini görmezden geldim.

Güvende hissetmek. Mantıklı olarak, çılgılık atmalı, öfkelenmeli ya da kaçmalıydım. Ama şu anda mantıklı bir insan değildim. Bunun yerine, bir arkadaşın yapması gerekeni yaptım. Saçlarını okşadım ve başımı salladım. "Biliyorum."

LEILAH beni profesörümün ofisine geri götürdü. Günün geri kalanında gözünün önünden ayrılmama izin vermemekte ısrar etmişti.

Sonunda onu aceleyle uzaklaştırdım ve kapıyı çaldım. Bay Preston muhtemelen geç kaldığım için kızgındı ama uzaylı güçleri olan on dört yaşında çılgın bir çocuğun saldırısına uğramış olmam benim suçum değildi.

Oda arkadaşım bana daha fazlasını anlatmayı kesinlikle reddetmiş, hayatımın geri kalanında araştırmamam konusunda ısrar etmişti.

Tabii ki onun sözlerinin beni durdurmasına izin vermeyecektim. Hâlâ şoktaydım, olanları atlatamamıştım ve sadece tüm izlenimlerin bana ulaşacağı zamanı bekliyordum. O zaman çılgılık atıp kaçmak için hala zamanım olacaktı.

Aşırı korkan bir insan değildim. Kazadan sonra bu yanımla silinip gitti ve uzun bir süre hiçbir şey hissedemedim. Hâlâ eskisi gibi değildim ama her gün bir zamanlar olduğum kadına doğru bir adım atmaya çalışıyordum.

Gözlerim küçük odayı taradı, profesörüm henüz gelmemişti. Bu garipti, özellikle de titizlikle dakik olduğu ve bu tür saygısız davranışlardan nefret ettiği için.

İç çekerek çantamı yere indirdim, bakışlarım piyanonun üzerinde sabitlendi. Görünürde kimse yoktu, ben de çok ama çok aptalca bir şey yaptım ve

isteyerek banka oturdum. Buna pişman olacaksın, dedi kafamın içindeki sessiz ses, ama onu susturdum, ruhuma erişimini engelledim.

Parmaklarım tuşlara dokundu ve yüksek, çok tatlı tonlar duyuldu. Sadece bir kez... *lütfen*.

El kaslarımı gerdim ve huzurun en azından birkaç dakika süreceğinden emin olana kadar tekrar gevşettim.

Çocukluğumdan kalma bir melodi tozlu kitaplarla dolu odayı doldurdu. Narindi, neredeyse bir fısıltıydı, geçmişte verdiğim konserlere hiç benzemiyordu. Yine de bu solo, alkışlayan milyonlarca elden daha değerliydi.

Kaslarım şarkının ritmini hatırladı, hafif, güneşli bir günde küçük dalgalar gibi. Evet, bu iyiydi. Göğsüm acıdı, üzüntüden değil, o anın saf mutluluğundan.

Bana bunun sonsuza dek olacağına söz ver, sesimin beynimde yankılandığını duydum. *Sonsuza dek*, dedi bir erkek sesi, derin ve yine de hayat dolu.

Parmaklarım tuşlardan kaydı. Sinirlenerek baktım. Belki de bu koyu sarışın canavar bana bir oyun oynamıştı ama kimse yoktu.

Hayal kırıklığı içinde yüzümü okşadım. Kendini topla, sadece hayal kuruyordun. Başımı salladım ve ayağa kalktım. Bakışlarım masanın üzerindeki saate döndü.

Profesörüm zaten yarım saat gecikmişti ve kendimi terk edilmiş hissettim. Öylece gitmeli miydim? Bütün gün onu beklemektense yapacak daha iyi işlerim vardı. Dürüst olmak gerekirse, yapacak bir şeyim yoktu ama bu bir prensip meselesiydi.

Tam koltuğa geri dönmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. Bay Preston iptal etmeyi düşünmediğine göre, ben de etrafı kolaçan edebilir ve onun garip davranışlarına bir cevap bulabilirdim.

Belki onu suçlayacak bir şey bulabilirdim. Olivia'nın davası sonuçlanır ve ailesi sonunda ona veda edebilirdi. Katilin kim olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı ve müdür birilerini korumak zorunda olduğu için ilk aklıma gelen, çok fazla sırrı olan siyah saçlı profesör oldu.

Koridordaki ayak seslerini duyabilmek için kapıyı biraz araladım ve masanın onun tarafına doğru kaydım.

Telaşla çekmeceleri çekiştirdim ama korktuğum gibi kilitliydi. Kahretsin, eğer bu durumda yakalanırsam, hücreyi üçe kadar saymamdan daha hızlı görürdüm.

Kulaklarımı diktim ama dışarıdan hiç ses gelmedi. Zamanım tükeniyordu ve hızlı hareket etmem gerekiyordu. Tam o sırada aklıma bir fikir geldi.

Saçımdan bir toka çıkardım ve eski bir komşumun bana öğrettiği şeyi tekrarladım. Hiçbir yere zorla girmemiştim ama bazen posta kutusunun kilidi sıkışıyordu ve yaratıcı olmam gerekiyordu. Bu kolay kilitler sorun olmamalı.

Tokayı deliğe soktum ve çekmece hafif bir sesle açılana kadar döndürdüm. Gördüğüm manzara beni hayal kırıklığına uğrattı.

Önümde duran tek şey, üzerinde çok fazla kırmızı not bulunan ev ödevleriydi. Tarih ve felsefe testleri gözüme çarpana kadar kâğıtları kısa bir süre karıştırdım. Aradığım şey bu değildi ama notlarımı biraz yükseltmekten zarar gelmezdi.

Hiç tereddüt etmeden tabletimi aldım ve sayfaların fotoğraflarını çektim. Leilah, Caleb ve Noah bu hediyeye bayılacaklar, diye düşündüm kendi kendime. Testleri tekrar yerine koydum.

Çekmece üstüne çekmece açarken parmaklarım titredi ama suçlayıcı bir şey bulamadım. Üçüncü çekmecede sigaralarını saklamıştı ve ben de iki tanesini cebime koydum. Belki oda arkadaşım da sigara içiyordu.

Son kilitli bölme beni çağırdı ve acele etmemi istedi.

Başka türlü nasıl olabilirdi ki, koridorda ayak sesleri duyuldu, biri erkek biri kadın iki ses çok da sessiz olmayan bir şekilde konuşuyordu.

Gitmek için zamanım yoktu ve buraya boşuna gelmiş olmak da istemiyordum. Hayır, bu küçük pisliğin bana daha fazla işkence etmesini göze alamazdım.

Ayak sesleri daha da arttı ve tel tokayı çılgınca hareket ettirdim, lanet kilidi açmak iki kat daha uzun sürdü.

Potansiyel cellatlarım ofisten sadece birkaç metre uzaktaydı.

Klik. Çekmece açıldı ve beni gözetlemeye davet etti. İki kişi o kadar yakındı ki ne konuştuklarını anlayabiliyordum.

Tanrım hayır, Bay Preston ve Bayan Arden'dı. Kahretsin, boku yemiştim. Benim

Gözlerim son çekmecedeki ıvır zıvırın üzerinde kayarak uzak köşedeki koyu renkli bir eşarbı seçebildi. Onu çıkardım ve aşağıya baktım; kanla kaplıydı.

Daha önce nerede görmüştüm?

Öğrencinin adının olması gereken etiketi bulmaya çalıştım. Akademi tarafından sağlanan her giyside bu etiket vardı. Böylece üniformalarımız yıkanırken karışmayacaktı.

Olivia S. ismine baktığımda tüm hayatım bedenimden çekildi.

I Neyse ki beni dış dünyadan korumak için yapılmış olan Bay Preston'ın masasının altında bir aptal gibi diz çöktüm.

Attığı her adım beni irkiltiyordu, vücudum adrenalin. Sadece oturmaması, bir şey unutmuş olması için dua ettim.

Unutmaktan bahsetmişken... çantam. Onu masasının yanına bırakmıştım. Odada parlayan bir neon tabela gibi parlıyordu: Avery James masanın altında diz çökmüş, korkudan neredeyse altına işeyecekti.

"Gelecek hafta sonu babamla yemeğe geliyor musun?" Penelope sordu, sesi bir yaz esintisi kadar yumuşaktı.

Bay Preston masanın yanında, çantamın hemen önünde durdu. Bunu fark etmeyeceği umudu rüzgârdaki bir toz zerresi gibi kayboldu.

Ben daha ne olduğunu anlamadan ağırlığını değiştirdi ve çantayı zarifçe masanın altına, Penelope'nin gözlerinden saklanacak şekilde tekmeledi. Bunu neden yapmıştı?

O anda bunu düşünemedim, çünkü köşeyi döndü ve deri koltuğa oturdu, dizleri yüzüme yakındı. Hay sikeyim. Mümkün sessiz nefes almaya, ses çıkarmamaya çalıştım ama yine de çarpan kalp atışlarımın odada yankılandığını hissettim.

"Henüz bilmiyorum," diye sertçe karşılık verdi, belli ki ailesiyle vakit geçirme ihtimali ilgisini çekmemiştii.

Sandalyenin tekerlekleri gıcırdadı ve ben daha ne olduğunu anlamadan o kadar ileri gitmişti ki başım kasıklarından sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu piç bunu bilerek yapmıştı, burada saklandığımı çok iyi biliyordu.

Vücut ısısı benimkine karıştı, duyularım onun yakınlığıyla alarma geçti. Hayır, uygunsuz şeyler düşünmeyi bırak, diye uyardım kendimi, o potansiyel bir katil.

Kalçaları biraz daha yaklaştı ve çenemi tam bacaklarının arasına çarptım. Tamam, eğer burada olduğumu fark etmemişse bile, şimdi kesinlikle biliyordu.

Tüm vücudu gerildi ve bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Bunu bir düşünün. Uzun zamandır bizimle birlikte değilsin. Ayrıca, babam zaten öğrenci hakkında şüpheleniyor. Onu sakinleştirirseniz çok memnun olurum. İşler istediği gibi gitmediğinde nasıl olduğunu bilirsin." Onun için neredeyse üzülüyordum. Noah'ın bana anlattığı hikâyelerden babasının nasıl bir adam olduğunu tahmin edebiliyordum.

Profesörüm yenilgiyle nefes verdi.

"Tamam, bir dakikalığına uğrarım." Bayan Arden'la bir akşam, ne *güzel*, diye dudak büktüm. Kıskanmak için en uygunsuz andı.

Bu ikisinin bir geçmişi ve onları birbirine bağlayan bir sırrı vardı. Benim ve Alexander'ın ikisi de yoktu, özellikle de geçmişimiz. Ve geleceğimiz de.

Kes , Avery, kendimi tekrar uyardım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, sesi daha neşeli ve kız gibiydi.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı, ayak sesleri gittikçe sessizleşirken tıkırtı sesi havada kayboldu.

Öfke nöbeti geçireceğimi biliyordum. O anda kıvrılıp ölmeyi çok isterdim.

"İşte küçük hırsızımız." Geriye doğru yuvarlandı ve beni kabaca kolumdan tutarak ayağa kaldırdı ve öfkeyle gözlerimin içine baktı. "Açıkla kendini."

Kendimi nasıl açıklayabilirdim ki? Özür dilerim, Olivia'nın katili olabileceğinize dair kanıt arıyordum. Hayır.

"Orada dikilip aptal gibi bakma. Aç ağzını." Kollarını kavuşturdu, her nefeste daha da sabırsızlanıyordu. "Yoksa bunu müdüre mi götürmek istersin?" Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona nasıl bir yalan söyleyeceğimi düşünmek zorundaydım. Zamanım azdı, bu yüzden kaynaklarım sınırlıydı.

"Sigaralar, efendim." Cebimden çıkardım ve mahcup bir ifade takınmak için kendimi zorlayarak ona uzattım. İçimden bir ses mazeretime pek inanmadığını söylüyordu.

"İki aptal sigara için akademideki yerini riske mi attın? Düşündüğünden de aptalmışsın." Ouch.

"Muhtemelen. Son zamanlarda yaptığım *birkaç* aptalca şey var." Çenesi gerildi, bakışları ölümcüldü. Umarım bu yandan vuruş hoşuna gitmiştir.

"Doğru, bu yüzden buraya düştün. Çünkü aptaldın ve ateşle oynamak istedin. Kelimenin tam anlamıyla." Sanki burada kalışımı kişisel olarak algılıyormuş gibiydi.

"Niyetim asıldı. Senin asla anlayamayacağın bir şey. Ve bunu yine yapardım. Her zaman," diye tısladım, sesim yükselmişti. "Ama ben neden ? Beni asla bir suçludan başka bir şey olarak görmeyeceksin." Neredeyse... gücenmiş gibiydi. En azından her zamanki ifadesini, maskesini takmadan önce bir an için öyle göründü.

"Mesleğim buradaki kimseyi suçludan başka bir şey olarak görmeme izin vermiyor."

İçten içe, gerçekten neden burada olduğumu, neden bu yükü üstlendiğimi sormasını diledim. Ama sormadı. Umursamadı.

"O zaman neden beni teyzene götürüp ayaklarının dibine atmıyorsun, parmağınla beni işaret etmiyorsun? Ve o lanet sigaralarını kışına sok." Kendimi kaybetmek istemiyordum ama sözleri içimde bir şeyleri, anlamadığım bir hayal kırıklığını tetiklemişti.

"Bir profesörle böyle mi konuşulur?" Bir adım daha yaklaştı ve gidecek hiçbir yerim yoktu, onun tehditkâr sakinliğinden kaçamazdım.

"Hayır. Alexander Preston'la böyle konuşuyorum," diye tısladım. Mavi gözlerinde alışılmadık bir şey parladı.

"Alexander Preston'la konuşuyor olsaydın, şimdiye kadar bu masanın üzerine uzanmış, inliyor ve durmamam için bana yalvarıyor olurdun. Ama değilsin, o yüzden defol git buradan, yoksa kaldığın süre boyunca mutfakta aşçıya eşlik etmek zorunda kalırsın." Dişlerimi sıktım, keşke gözlerini oyabilseydim diye düşündüm.

"Eğer profesörüm olmasaydın, hayatını cehenneme çevirirdim," diye karşılık verdim hışımla.

"Bunu zaten yapıyorsun. Git hadi."

Çantama uzandım ve omzuma astım. Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldum ve arkama bakmadım. Bu *eğlenceliydi*.

S Bay Preston'dan neredeyse hiç haber alamadığım birkaç gün geçti. Özel ders seanslarını iptal etmişti ve sınıfta bana ya sataşıyor ya da görmezden geliyordu. Beni görmezden geldiği tek bir gün bile olmamıştı.

bana kötü sözler söyledi.

Diğerleri de onun şüpheli öğretim yöntemlerinden korunmasa da, hiçbiri onun gazabını benim kadar hissetmedi. Belki Noah da hissetmiştir.

"Bunu giy," diye Leilah bana üstlerinden birini uzattı ve ben de kocaman gözlerle onu aldım.

Omuzları açıktı ve ipekten yapılmıştı, korsaj efekti vardı ve kolları kloştu. Yıkanmış kot pantolon üzerime bolca oturdu ve tenimi kesmedi.

Arkadaşım bana yüksek topuklu ayakkabılarını giydirmek için can atıyordu ama ben kibarca reddetmişim. Birincisi, onun ayakları benimkilerden daha küçüktü ve ikincisi, ayak parmaklarım donardı. Botlar işimi görürdü.

Bir süredir giyinmemiştim ve Noah'ya bir süre önce bugün şehir merkezine gideceğimize dair söz verdiğim için nihayet bir fırsatım oldu.

"Noah buna bayılacak." Gözlerimi devirdim, ona bu randevunun tamamen dostane olduğunu onlarca kez açıklamışım.

Biz sadece okuldan sonra bara giden iki sınıf arkadaşydık, başka bir şey değil ve Noah'ın da aynı şekilde hissettiğinden emindim. Bazı kızlara ve erkeklere özlememiştim, bu yüzden *kur yapmasının* öncelik listesinde olması gerekmiyordu.

Oda arkadaşım bana umursamaz bir el hareketi yaptı ve yatağında uzanmış tabletine bakarken kolunu beline dolayan Caleb'in yanına oturdu.

Banyoya girip kıyafetlerimi değiştirdim, makyaj yaptım ve aylardır ilk kez saçlarımı düzleştirdim. Bukleleri daha çok seviyordum ama arada bir değişikliğe ihtiyacım oluyordu ve zaten çok uzun ve başımın arkasında düğümlenmiş olmasına rağmen henüz kestirmeye hazır değildim.

Birkaç parfüm sıktıktan ve aynaya yakından baktıktan sonra dışarı çıktım. Leilah bana arkamı dönmemi işaret etti ve ben de onun emrini yerine getirdim.

"Bu anı yakalamalıyız. Bebeğim yuvadan ayrılıyor." Teatral bir şekilde gözündeki yaşı sildi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Bebek bir şeyler yemezse yakında kriz geçirecek. Acele etsen iyi olur." Çiftin arasına sıkıştım ve saçımı düzelttim.

"Üstünü biraz indir Avery," dedi sabırsızca ve ben de ona pis bir bakış attım. Kesinlikle olmaz. Zaten çok fazla görünüyordu. "Buzzkill."

Birkaç fotoğraf çekti ve yanaklarım gerildi. Caleb çoktan kameraya bakmayı bırakmış ve dikkatini tablete vermişti.

"Sanırım bulduk," diye mırıldandım ve ayağa kalktım, ama arkadaşım artık benimle ilgilenmiyordu. Onun yerine resimlere baktı, her santimini inceledi ve en iyisini seçti.

Noah ile aşağıda buluşup motosikletiyle bir sonraki büyük şehre gitmeden önce hâlâ biraz zamanım vardı. Güzel bir akşam olacak, deyip duruyordum kendime.

Leilah kendisiyle oldukça sesli bir şekilde tartışırken, ki bu iyisiydi, ben müziğimi çaldım, kulaklıklar hala profesörümünden.

Kendimi şarkıya kaptırmıştım ki aniden gelen bir bildirim sesi huzurumu bozdu. Sinirlenerek mesajı açtım, ancak *bilinmeyen bir yerden geldiğini* gördüm.

BİLİNMIYO
R:

Nereye gittiğini ?

Sinirlenerek mesaja baktım. Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı.
Fotoğraflar.

AVERY JAMES:

Sapık falan mısın?

Oyunlarından bıkmıştım. Bazen Antarktika kadar soğuktu ve sonra beni yaktı.
Cevap vermesi uzun sürmedi.

BİLİNMIYO
R:

Soruma cevap ver.

Sıkıntıyla nefes verdim.

AVERY JAMES:

Bir randevuda.

Var olmayan aşk hayatım onu hiç , ama bunu yüzüne vurmadan da edemiyordum.

BİLİNMIYO
R:

Kiminle?

Ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm. Muhtemelen öyle ya da böyle öğrenecekti, ama neden onu biraz kızdırmayayım? Ne de olsa bunu bana yapmaktan büyük zevk alıyordu.

AVERY JAMES:

*Sana ne ki?
Bu sizi ilgilendirmez profesör.*

BİLİNMIYO

R:

*Kesinlikle öyle.
Özellikle de öğrencilerimden biriyseniz.
En az sevdiğim ama yine de.*

Öğrencisi mi? Yüzlerce çizgiyi aşmıştık. Kariyerini mahvedebilecek çizgileri.
Ama o yine de olanları önemsizleştirdi.

AVERY JAMES:

En az mı?

Yatağında defalarca adımı fısıldadığında kulağına oldukça farklı geliyordu.

BİLİNMIYO

R:

Kendini övme.
Ayrıca, o her , senin için yeterince iyi değil.

Sanki kimin benim için yeterince iyi olduğunu biliyordu.

AVERY JAMES:

O bir centilmen.

BİLİNMIYO

R:

İşte sorun da bu.
Beyefendileri sevmiyorsun, Avery.

Sanki beni tüm hayatım boyunca tanıyormuş gibi davranıyordu ve ben bu davranıştan nefret ediyordum. Kim olduğumu bilmiyordu, hayır, sadece bir parçamı görmüştü.

Yavaşça nefes verdim ve bir yanıt yazdım.

AVERY JAMES:

Peki ben neyi seviyorum profesör?

BİLİNMIYO

R:

Tehlikeyi seviyorsun. Bir fahişе gibi sikilmeyi ama tanrıça gibi tapınılmayı seviyorsun.

Şaşkınlık içinde ekrana baktım, ses tonundaki ani değişim karşısında şok olmuşum. Bay Preston her konuşmamızda bende daha fazla kırbaç etkisi yaratıyordu.

Kötü bir karşılık vermek, ona defolup gitmesini söylemek istiyordum ama yine de kendimi, o içime girerken altında yatmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederken buldum.

AVERY JAMES:

Senin tarafından bir fahiŖe gibi sikilmek mi?

BİLİNMIYO

R:

*Aynen öyle.
Yapabilseydim, seni masama alırdım, böylece herkes senin yasak olduğunu
görebilirdi.
Özellikle de küçük arkadaşın.*

Kendimi bu sözlere, yasak düşüncelerime, asla bir sonuca varmayacak tehditlerine bıraktım. Benimle oynadı, kafamı karıştırarak eğlendi ve ben bundan bıkmıştım.

Onunla uğraşma sırası bendeydi.

AVERY JAMES:

Peki ya bana dokunmasını istersem?

BİLİNMIYO
R:

O zaman umarım seni sikerken beni düşünürsün.

AVERY JAMES:

*Eğer iyi bir çocuk olursan, izlemene izin veririm. Eminim sadece beni ,
içimde hareket edenin sen olduğunu hayal ederek
sertleşiyorsundur.*

Umarım bu yeterince etki bırakmıştır.

BİLİNMIYO
R:

Siktir, Avery.
Kes şunu.

Bingo. Çok heyecanlıydı.

AVERY JAMES:

Şu an sertleştiniz mi profesör?

BİLİNMIYO
R:

Belki de. Gelip kendin görebilirsin.

AVERY JAMES:

Gelemem, birkaç dakika içinde bir randevum var. Görüşürüz.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla sohbetten ayrıldım ve çantamı hazırladım.

Kontrolü ele geçirmiştım, Bay Preston'a hâkim olmuştum - en azından birkaç cümle için.

I Noah ile akademinin kapısında karşılaştığımda öğleden sonra geç saatlerdi. Siyah kot pantolonu, açık gri kapüşonlu tişörtü ve daha çok bahar aylarına uygun koyu renk ince ceketiyile gerçekten hoş görünüyordu. Artık istediğim zaman dışarı çıkamadığım için, özgürlüğe giden adımlar çok daha cazip.

"Hazır mısın?" diye sordu bana ikinci bir kask uzatırken.

Yanındaki canavara, yıldızsız bir gece kadar karanlık bir motosiklete baktım. Etkilendim, başımı salladım, motosikletin etrafında yürüdüm ve yakından inceledim.

Farklı bir sanat türü ama yine de bir o kadar güzel. "Gidelim o zaman, açlıktan ölüyorum." Kaskımı taktım ve arkasına geçtim, koltuk ısıtıcısının ısıttığı yer sıcacıktı. Daha önce hiç kimseyle birlikte sürmemiştim, bu da gerginliğimi daha da artırıyor. Direksiyonu başkasına bırakmak korkutucuydu. Kontrolü kaybetmek beni panikletiyordu.

Noah yavaşça hızlanırken, onu güldüren tiz bir çığlık attım. Pazılarını şakacı bir şekilde yumrukladım ve kollarımı ona daha sıkı sardım.

Akademiye çoktan geride bırakmış, karanlıkta hızla ilerliyoruz. Önümüzde dar bir yol uzanıyordu, sağımızda ve solumuzda güneşin son ışıklarını yakalayan ve yolu karartan uzun ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Hava taze ve yosunluydu, Bay Preston'la ormanda geçirdiğim gecenin anılarını çağırıyordu.

"Biraz yavaşlaman gerekmez mi?" Kırbaçlanan rüzgara karşı sordum. Cevap vermeden önce göğsü titredi.

"Hiç bu kadar güvende olmamıştın. Reflekslerim alışılmışın dışında, Avery." Dişlerimi sıktım ve bir başka yorumu bastırdım, sadece yakında varacağımızı umuyordum.

Noah keskin bir sola dönüş yaptı ve ben onun belirgin karnını daha sıkı kavradım, parmaklarım zaten o kadar sertti ki muhtemelen bütün gece seğireceklerdi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. Başımı salladım, kaskım ağırlaşmıştı.

"Hız beni korkutuyor," diye ters bir şekilde itiraf ettim ve o da gazı hafifleterek

beni biraz rahatlattı.

Sevgilim bir özür mırıldandı, sözleri rüzgârdan boğuklaşmıştı.

"Yakında orada olacağız." Rahatlayarak nefes verdim. Zaten bisiklet çok uzun zaman geçirmiştik ve ayaklarımın altında sağlam bir zemine ihtiyacım vardı.

Zihnimde bine kadar sayıp tekrar geri sayarak dikkatimi bu durumdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kendimi düşüncelerimde, hayallerimde kaybettim, çoktan geçmiş bir zamanı, tavernaların masalarında dans ettiğim bir zamanı düşündüm. Beni geçen köknarlardan uzaklaştıracak eğlenceli bir peri masalı.

Zihnimde daha fazla görüntü canlanmadan Noah aniden durdu ve ben de sırtına çarptım.

Kaskımı çıkarmama yardım etti ve ben de etrafıma bakındım. Şehir merkezi daha çok hayalet bir kasaba gibiydi, sokaklarda neredeyse hiç insan yoktu.

Korku filmlerini andıran bir havası vardı, insanın tüylerini ürpertiyordu. Yine de belli bir melankoli bizi kucakladı, sadece yerel halkın anlayabileceği bir melankoli.

Kaskatı kesilmiş bacaklarımla aşağı indim ve ilk adımda neredeyse bileğimi burkuyordum. Soğuk uzuvlarımı uyuşturmuştu ve rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım.

Bunun yerine, sevgilime çekici bir gülümseme verdim ve onu yakındaki bara kadar takip ettim.

Botlarımızın altında döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Zayıf bir şekilde aydınlatılmış içki salonuna küçük masalar serpiştirilmişti, yerliler burada hüküm süren ıssızlıktan uzaklaşmak için kâğıt oynuyor ve sarhoş oluyorlardı.

Noah beni masalardan birine götürdü, arkadaşlarını kaybetmenin üzüntüsünü yaşayan bir grup adamın yanına. Bir gülümsemeyi bastırdım ve tahta banka yerleştim.

"Burası güzel," diye arkadaşımı temin ettim. Bu yalan değildi. Buranın bir cazibesi vardı; duvarlar resimlerle, posterlerle ya da rustik metal içki tabelalarıyla süslenmişti.

Gecelerimi burada geçirmeyi hayal edebiliyorum. En azından geçmişte.

"Beğendiğimize sevindim," dedi bir garsona el sallarken. İnsanların bize nasıl tepki verdiklerini, sanki dünya dışı bir yaratıkmışız gibi nasıl baktıklarını kaçırmamıştım.

Sadece yabancı korkusu, dedim kendi kendime ve bir kokteyl sipariş ettim. Bir içkiden zarar gelmezdi.

"Hızdan neden korkuyorsun?" diye sordu durup dururken. Şaşkınlıkla ona baktım, neden bu konuyu açtığından emin değildim.

Yüzümdeki belirgin yara izini işaret ederek, "Hızlı araçlarla pek iyi deneyimlerim olmadı," diye cevap verdim. Noah sadece başını salladı, bir şey eklememi bekliyordu ama eklemedim.

Geçmişimdeki bu şeyler hakkında konuşmak bizi hiçbir yere götürmüyordu. Acımı hafifletmiyordu.

"Bir keresinde korkunç bir kaza geçirdim," diye başladı ve ani açıklığı karşısında irkildim. "Benim yüzümden pek çok insan incindi ve ben derin, karanlık bir çukura düştüm, Leilah beni çıkarana kadar yıllarca orada kaldım." Arkadaşlıklarının bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim. "Sonra ikimiz de akademiye gönderildik ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız." Kendine özgü sırtışı ortaya çıktı ve dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle ona bakmaktan kendimi alamadım. "Peki ya Caleb? Birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?"

"Hayır, onunla Leilah aracılığıyla tanıştım. O da neredeyse aynı zamanda katıldı. Onun kadar iyi anlatamayacağım uzun ve karmaşık bir hikaye." *İlginçti.* Dış görünüşünün ardında çok daha fazla şey olduğunu zaten fark etmiştim.

"Bay Preston'ın onunla akraba olduğunu bilmiyordum." Noah boğazını temizledi ve ensesini kaşıdı.

"Evet, onlar çok uzak akrabalar, ortak kanları uzun zaman önce silinmiş. Ailesinin Preston'larla neredeyse hiç teması yok. Seçkinler kendi içlerine kapanmayı tercih ediyor." Belki de sadece hayal etmiştim ama sesinde bir nebze de olsa acıma hissettim.

Kızıl saçlı garson içkilerimizi getirdi ve ben onun bardağına baktım. "Canım alkol almak istemiyor." Omuz silktim ve cevap vermedim.

"Peki senin kız arkadaşın var mı, Noah?" Merakla sordum. Gözleri karardı. "Ya da bir erkek arkadaşın?" Başını iki yana salladı.

"Ailem çok eski kafalıdır. Benim çevremde eşler ebeveynler tarafından seçilir. Asla kimseyle ciddi bir ilişkiye giremezdim. Başarısızlığa mahkum olur ve sadece kalbimi kırar. Umarım güzel birini seçerler."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Ve elli yaşından daha genç olduğunu." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Böyle bir durumda nasıl şaka yapabilirdi? Tüm hayatı geçip gidiyordu ve artık geleceğinin kontrolü onda değildi.

Asla anlayamayacağım, anlamak *istemediğim* bir ıstıraptı.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun." Omzunu nazikçe okşadım ve o da başını salladı.

"Hepimiz pek çok şeyi hak ediyoruz ama alamıyoruz." Aynen öyle, dostum.

Yavaş yavaş neden benimle görüşmek istediğini, neden yakınlığımı istediğini anladım. Bana karşı bir şeyler hissettiği için değil. Hayır, Noah da en az benim kadar yalnızdı.

İKİ KOKTEYL DAHA İÇTİKTEN VE kimin en kötü espriyi yapabileceğini görmek için yapılan bir yarışmadan sonra, odanın döndüğünü ve görüş alanımın sisli olduğunu fark ettim.

Meraklı bir Avery kötüydü. Meraklı ve sarhoş bir Avery en kötüsüydü.

Noah bir porsiyon patates kızartmasını mideye indiriyordu ama benim aklım çoktan tehlikeli bir yöne doğru kaymaya başlamıştı.

Kendimi durduramadan, "Olivia'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye ağzımdan kaçırdım. Bir kaşını kaldırdı.

"Siz ikiniz bu kadar yakın mıydınız ki cevap bulmak için bu kadar bastırdınız?" Gözlerimi devirdim. Hiçbiri anlamak istemiyordu.

"Mesele o değil. Olivia değil. Bu hareketle ilgili, başka biri de olabilirdi." Mesela ben. Ama bunu söylemeye dilim varmadı.

Noah henüz şüphelerimden haberdar olamazdı. Öğretim üyelerinden birini böylesine korkunç bir suçla itham etmek akıllıca olmazdı. Şansım yaver gitmezse hemen eve gönderilirdim.

"Ama değildi. Bırak ölümler dinlensin, Avery. Seni ilgilendirmeyen şeylere kendini kaptırma. İnan bana, senden önce de pek çok kişi öldü ve sonu onlar için iyi olmadı."

Bana dolambaçlı bir yolla meselenin dışında kalmamı, çünkü bunu yapmazsam sıranın bana geleceğini mi söylemeye çalışıyordu?

"Ama bu okul çok tuhaf, bir şeyler doğru değil. Hissedebiliyorum, görebiliyorum." Başını bana doğru çevirdi.

"Ne gördün?" diye sordu ihtiyatla, sesi temkinli ve derindi. Söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi hissediyordu.

"Önemli değil." Peşini bırakmadı, söylememe izin verilmeyen şeyleri söylemem için beni teşvik etti. Leilah, Bay Preston, Penelope'nin uzaylı akrabası. Nasıl

Noah'ya bunu anlatmak isterdim ama bana bir ucubeymişim gibi bakardı. "Muhtemelen akademide çok fazla küf var ve ben deliriyorum."

İpucunu aldı ve araştırmadı, ama inceleyen gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu gördüm.

"O öldüğünde sen neredeydin?" Hayır, bu bir suçlama gibi geldi. Kesinlikle öyle demek istemedim.

Ancak onun eğlenen yüz ifadesini gördüğümde, bunu olumsuz algılamadığını anladım.

"Cassandra'nın bacakları arasında." Noah muzipçe gülümsedi ve ben de kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım. "Ama cidden, birçok öğrenci ve öğretim üyesi sorgulandı."

"Bay Preston bile mi?" Sözünü kestim ve aynı anda kendime lanet ettim.

Çok gösterişsiz, Avery.

"Bekle bir dakika... Profesörümüzün ellerini kirlettiğini mi düşünüyorsun? O pek çok şey olabilir ama Olivia'nın ölümüyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Noah gözlerini devirdi ama yaklaştı. "Ve lütfen herkesin içinde böyle imalarda bulunma. Bu senin kellene mal olabilir." Sözleri ancak fısıltı halindeydi.

Kafama mı mal olacaktı? Delirmişti. Tabii ki ona kanlı atkıdan ya da müdürle eski nişanlısı arasında geçen ve onun hakkında konuşmuş olabilecekleri konuşmadan bahsedemezdim. Yanlışlıkla ağzından bir şey kaçırırsa ikimizin de başı belaya girerdi. Hayır, berbat bir şekilde, akademideki yerimi tercih ettim.

"Konuyu değiştirelim," diye yalvardım sonunda, sesli bir şekilde nefes vererek.

"Akademiden sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Sorusunda samimi bir ilgi vardı, bunu duyabiliyordum.

Bir an düşündüm ama aklıma somut bir şey gelmedi.

"Hayalim bir piyanist olmaktı. Artık sadece bir hayal olarak kaldı." Gözlerini kısmıştı.

Noah'ya nasıl olduğunu anlattım ve bana o çok nefret ettiğim acıyan bakışıyla baktı. Ama ona kızgın kalamazdım. O benim için

merhametliydi, nazikti.

"Ama bir kez daha oynarsan, kaybettiğin zamanı telafi edebilirsin, değil mi?" Başımı salladım.

"Asla yüzde yüze geri dönemeyeceğim. O zaman yapmasam da olur." "Bu çok yıkıcı bir düşünce tarzı. Eminim Bay Preston zaten bunu sana söylemiştim." Homurdandım.

"Hayır, sadece beni tekrar tekrar oynattı. Daha fazla dayanamayana kadar bana saatlerce işkence etti."

Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Belki de sadece kokteyller yüzündendi.

"Belki de kendinizi yeniden bulmak için bu işkenceye ihtiyacınız vardı."

Noah'nın sözlerinin aklımdan geçmesine izin verdim. Tam ben de bir şeyler söyleyecekken tableti çaldı.

Toparlanması için işaret ettim, o da dışarı çıktı. *Kendini yeniden bulmak için*Evet, bu doğru. Kendimi kaybetmişim, ama benim gibi bir adam

hiç tanımadığım, hayatımın hiçbir evresini birlikte geçirmediğim biri bana karanlıktan çıkmam için yardım edebilir miydi?

İnadımdan mı yoksa aptallığımdan mı bilinmez ama cebimden tabletimi çıkardım ve sohbetimizi açtım.

Tuşlara ancak zorlukla konsantre olabiliyordum ve bir mesajın gelmesi iki kat daha uzun sürüyordu.

Gönder tuşuna bastım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Yarın suçu alkole atabilirdim.

AVERY JAMES:

Seni düşünüyorum.

Tabletimin sesini duyunca irkildim. Gerçekten çok hızlı cevap verdi; bu kadar hızlı bir yanıt beklemiyordum.

BİLİNMIYO

R:

Ne?

Evet, ben de kendime aynı şeyi sordum, merak etmeyin. Bir tutamı kulağımın arkasına ittim ve garsonun isteğim üzerine getirdiği kokteylden bir yudum daha aldım.

İçinde neredeyse hiç alkol yoktu ve Noah'ın bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

AVERY JAMES:

*Biraz sarhoşum profesör.
Beni cezalandıracak mısın?*

Tamam, son kısmı atlayabilirdim.

BİLİNMIYO
R:

?

Çünkü burada çok fazla seçenek vardı, ukala.

AVERY JAMES:

Söylemem.

BİLİNMIYO
R:

*Seni uyarıyorum, Avery.
Eğer bana şimdi söylemezsen, pişman olursun.*

Beni ettiği için mi kafayı yemiştin? Omuz silktim. Hayır, tamamen normaldim.

AVERY JAMES:

*Her zaman çok otoriter.
Bunu sevdim.*

BİLİNMIYO
R:

Hep böyle şımarık mısın?

Sözlerim onu bu kadar rahatsız ediyor muydu? Akademiden ayrılmamı tercih ettiğini bana yeterince açık bir şekilde ifade etmişti ama yine de mesajlarıma cevap vermeye devam etti.

AVERY JAMES:

Evet, ve sen buna bayılıyorsun.

BİLİNMIYO
R:

Kes şunu.

Hayır, biraz daha ileri gitme zamanı.

AVERY JAMES:

*Barda bir adam beni tavlamaya çalışıyor.
Sevimli görünüyor, belki onunla giderim.*

BİLİNMIYO

R:

Bu saçmalığı kes yoksa 100 mil yarıçapındaki her barı senin için arar ve seni kendim sürüklerim.

Tamam, kızgındı, *gerçekten* kızgındı. Yüzünü hayal ettim ve kıkırdamaktan kendimi alamadım. Onun gibi bir adamı bu kadar çabuk sinirlendirebileceğinizi hiç düşünmemiştim.

AVERY JAMES:

Beni sikerken seni düşüneneğim.

Daha önce hiç seks yapmamış olan kadın söyledi.

BİLİNMIYO
R:

Avery.

Bu kelimenin dudaklarında nasıl tınladığını, tekrar tekrar nasıl fısıldadığını hatırladım. Sanki ismim sadece onun için, sadece onun sesi için yaratılmış gibiydi.

AVERY JAMES:

Lütfen dersen onunla gitmem.

BİLİNMIYO

R:

Siktir et.
Lütfen onunla gitme.

Karnımda alışılmadık bir his yayıldı. O birkaç kelime muhtemelen ona düşündüğümden daha pahalıya mal olmuştu. Bir şey isteyecek birine benzemiyordu. Hayır, o istediğini alırdı.

AVERY JAMES:

Ben de seni böyle seviyorum profesör, bana yalvarıyorsun.

BİLİNMIYO

R:

Bana yerini gönder, hemen geliyorum.

Noah ile platonik randevumu mahvedebilsin diye mi? Kesinlikle hayır. Ortaya çıkıp sinir krizi geçirmesini hiç istemezdim.

Yine de kafamda oluşan görüntülerin üstesinden gelemiyordum. Arkamda diz çökmüştü, sırtımı göğsüne dayamıştım. Beni boğazımdan yakaladı ve başımı döndürecek kadar sert bir şekilde içime girdi. Kendimi durduramadan bir sonraki mesajı gönderdim.

AVERY JAMES:

Sonrasında beni sikecek misin?

BİLİNMIYO

R:

Hayır.

Seni benim olarak damgalarken bilinçli olmanı istiyorum.

Cevabını iki kez okurken dudaklarım aralandı, cesareti karşısında afalladım.
Benimkini mi?

Bu tek kelimenin ne anlama geldiğini biliyor muydu?

"Telefona cevap vermek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi Noah, karşıma oturarak.

Sarsılmış bir halde hızla ekranı kilitledim ve tableti masanın üzerine bıraktım. "Porno falan mı izliyordun?" Kaşlarını çatı ve ben de ona alaycı bir bakış fırlattım.

"Evet, sonunu benim için mahvettin." Kollarımı kavuşturdum ve arkama yaslandım.

İçki salonu artık neredeyse boşalmıştı. Dışarıda ay, sokakları ve ağaçları mavimsi bir ışıkla aydınlatıyor, geceye daha da gizemli bir hava katıyordu.

"Bunu daha önce hiç duymamıştım." Kahkahalarımı tutamadım.

Bakışları tekrar karardı. Dışarıda ne konuşmuş olursa olsun, bunun iyi bir anlamı yoktu. Bir şeyler dönüyor olmalıydı.

"Şu anda bunun benim için çok boktan bir durum olduğunu biliyorum ama korkarım seni yalnız bırakmak zorundayım. Evimde acil bir durum var." Yumuşak yüz hatlarındaki ani sertlikten endişelenerek başımı salladım.

"Ciddi bir şey mi oldu? Seninle gelmemi ister misin?" Sadece başını salladı.

"Hayır, ben iyiyim. Tek sorun şu ki seni akademiye geri götüremem. Ailem tam tersi yönde yaşıyor. Çok geç gelebilirler.

emirlerine itaatsizlik edersem rahatsız olurlar." Saatile baktım ve paniğe kapıldım.

Çoktan çok geç olmuştu, yatılı okulun kapıları yakında kapanacaktı. Bu şu anda gerçek olamazdı.

"Okul ne olacak? Başın belaya girmeyecek mi?" Gergin bir şekilde üstümün eteklerini çekiştirdim.

"Bunu bir şekilde halledeceğim. Seni alabilecek birini tanıyor musun?" Düşündüm ama aklıma bu saatte akademiden ayrılmaya cesaret edebilecek tek bir kişi geliyordu: Bay Preston.

Kahretsin.

"Evet, ben iyiyim, sen ." Noah rahat bir nefes , omuzları artık o kadar gergin değildi.

Suçlu bir bakışla nihayet ayağa kalktı ve onu zar zor sıcak tutacak koyu renk ceketini üzerine geçirdi.

"Çok özür dilerim, bunu telafi edeceğim, söz veriyorum." Umursamaz bir el hareketi yaptım ve ona güven verici bir gülümseme verdim.

Zaman şu anda dursa her şey yoluna girecekti. Noah kapıdan çıkmadan önce bir kez daha arkasını döndü, saçları dağılmıştı. "Ve lütfen eve gider gitmez bana mesaj at."

Bir sonraki an gitmişti ve beni kalbimin hızla çarpmasıyla baş başa bırakmıştı. Bu gece Bay Preston'ı görecekmışim gibi görünüyordu.

ALEXANDER

W Belimde bir havluyla yatak odasına doğru yürürken tabletim komodinin üzerinde titreşti. Bu saatte bana mesaj atacak tek bir kişi tanıyordum.

Ay neredeyse tepe noktasındaydı ve onun bu gece ne yapıyor olabileceğini düşünerek çenemi sıktım. Muhtemelen bunu yüzüme vurmak için bana mesaj atmıştı.

Avery bugün için öfkemi yeterince kabartmıştı zaten. İlk mesajları yüzünden o kadar sertleşmişim ki neredeyse canım yanacaktı, ikincisinde ise benden olmayan bir adamla yatmaması için yalvartmıştı beni.

Onunla ilgili düşüncelerim, fantezilerim onlarca nedenden dolayı yanılttı, akademik nedenlerin ötesine geçen nedenler.

Yine de, aletimin onun ağzında nasıl hissedeceğini hayal etmekten kendimi alamadım ve sadece bu görüntülerden bile taş gibi sertleştiğim için kendime lanet ettim.

TABLETİM TEKRAR TİTREDİ ve ben sinirle inledim. Bu kız...

AVERY JAMES:

*Beni alabilir misin?
Profesör mü?*

Kaşlarımı çattım. Birlikte ayrıldığı adam neden onu geri getirmemişti? Ya gece iyi geçmedi ve adam onu terk etti, bu yüzden boğazını parçalayabilirdim ya da bir şey oldu.

İlk seçenek olmasını umuyordum, böylece öfkemi birinden çıkarabilirdim.

BİLİNMIYO

R:

Bana yerini gönder. Geleceğim.

Tabletimde bir harita ve onun konumunu gösteren bir mesaj daha belirdi. Şehir merkezi. En azından onu güzel bir yere götürebilir miydi?

Ben olsam onu Paris'e ya da Milano'ya uçurur, tüm dünyayı gezdirirdim, eğer öğrenci olmasaydı ve bizim enstitüde kalmak zorunda olmasaydı. Ve benim varlığım onun güvenliğini tehlikeye atmasaydı.

Sessizce kapıyı arkamdan kapattım ve fakültenin otoparkına kestirme bir yoldan gittim. Etrafım sessizdi, sadece baykuşların ötüşü adımlarıma eşlik ediyordu.

Arabam göründü, rengi ve renkli camları sayesinde neredeyse görünmüyordu. Kimsenin gelip ne olup bittiğini kontrol etmeyeceğini umarak motoru çalıştırdım. Saatin geç olması beni acele etmeye zorluyordu, Avery'ye hemen çıkacağımı mesaj attım. Bir başka mesaj da Leilah'ya gitti.

ALEXANDER PRESTON:

Avery için kapak. Yakında geliyor.

LEILAH AZIZ:

Planlıyordum.

Gözlerimi devirdim ve tableti cebime geri koydum. Eğer şanslıysak, kimse onun yokluğunu fark etmeyecekti. Şansımız yaver gitmezse, suçu ben üstlenecek, yalan söyleyip onu kaçırdığımı falan söyleyecektim.

Avery

Sabırsızlıkla saatime baktım, tabletimin pili bitmek üzereydi. Sarhoş misafirlerin sonuncusunun bana ne kadar acımasızca baktığını fark etmemiş değildim ve neredeyse birinin yanına gidip kafasını lanet olası bara vuracaktım.

Sistemimdeki alkol çoktan azalmıştı ve bunun suçunu beni sarsarak uyandıran ani adrenalin patlamasına yükledim.

Sevimli garson masama geldi ve boş bardakları temizledi.

"On dakika içinde kapatıyoruz, tatlım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni yakında kapı dışarı edecekleri belliydi. "Sana ne kadar borcum var?" Cüzdanıma uzanırken sordum.

"Arkadaşın zaten her şeyin parasını ödedi." Gözlerimi kısmıştım.

Noah gittikten sonra vakit öldürmek için bir içki daha içtim. "Geri kalanları listesinde yazıyordu, merak etme," diye ekledi şaşkın ifademi görünce.

Pekâlâ. Ayağa kalkıp ceketimi giymeden önce ona son bir kez gülümsedim. Sert tahta bankta o kadar uzun süre oturmaktan kığım ağrıyordu ve belimdeki ani ağrıdan irkildim.

Geri dönerken boğuk ayak seslerim barda yankılandı. Yaşlı adamlardan hiçbirisi aptalca bir cümle kurmadı ve ben de yüzleşmeyi kaçırdığım için minnettardım. Bugün sinirlerimi bozmak için kötü bir gündü.

Gece yarısı havası beni buz gibi bir kucaklamayla karşıladı ve vücudumda tüylerimi diken diken etti. Kahretsin, yağmur gibi kokuyordu. Tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi.

Sokaklar zar zor aydınlanıyordu, uzaktaki cılız dallar bana kâbuslarımızda karşılaştığımız canavarların pençelerini hatırlatıyordu. Tablet ekranındaki saate tekrar baktım ve omuzlarımı çökerttim. Zamanında varmamın imkânı yoktu.

Ellerimi yumruk yapıp ceplerime soktum ve geldiğimiz yolu takip ederek yola koyuldum. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor ve hava akımı ormanın şarkı söylemesine neden oluyordu. Çenemi sıkarak, bu yerin beni korkuttuğunu itiraf etmek zorundaydım ama Bay Preston'ın gittiği yöne doğru yürüyerek zaman kazanmak isteyerek yürümeye devam ettim. Bunun boktan bir fikir olduğunu biliyordum ama en azından bu küçük parçaya katkıda bulunabilirdim.

Acı veren soğuğu engellemek için kendi kendime mırıldandığım birkaç dakika geçti ama işe yaramadı. Çoktan iliklerime kadar işlemiş, bedenimi ele geçirmişti.

Zihnimin gözünün önünde tuhaf ama bir o kadar da gerçek görüntüler belirdi. Bir konserden sonra, otuz yaşlarında olmalıydım, ıssız sokaklarda yürüyordum, yanımda yakışıklı genç bir adam vardı. Yüzünü görmüyordum ama sesi tanıdık geliyordu; evim gibiydi, sonsuzluk gibiydi.

Bir araba bana doğru geldi ve bunun profesörüm olduğunu umdum. İki ılık bedenimi aydınlattı ama sürücü durmadı, iyi olup olmadığımı sormadı. Belki de böylesi daha iyiydi. Sinirli bir iç geçirdim ve yürümeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra gök gürültüsü beni titretti. Hayır, lütfen yapmayın. Daha bu düşüncemi tamamlamadan ilk yağmur damlaları üzerime yağmaya başlamıştı bile. Zatürreye yakalanmamam bir mucize olurdu.

Bay Preston yakında burada olacak, kendime söyleyip durdum, beni çoraplarıma kadar ıslatan yağmurla savaşarak. Lanet Noah bana borçluydu, bu kesindi.

Alexander

Yol boyunca koşturdum, şiddetli yağmur yüzünden doğru düzgün bakamadım bile. Kahretsin, donuyor olmalıydı.

Bu düşünceyle gaza daha sert bastım ve endişemin beni yönlendirmesine izin verdim. Şehir merkezi sadece birkaç dakika uzaktaydı ama saatler, günler gibi geliyordu.

Ve orada... Yolun kenarında, etrafındaki ağaçların gölgeleri tarafından neredeyse yutulmuş bir halde, kollarını kendine sarmış, gözlerini yere dikmiş yürüyordu. Yaklaştığımda başını kaldırmadı, her tarafı titriyordu. Oh, kutsal ruh...

Ellerim direksiyonda, keskin bir U dönüşü yaptım ve onun yanında durdum. Avery ona kötü bir şey yapacağımı düşünerek birkaç adım geri çekildi. Camı indirdim.

"Hemen içeri gir, yoksa yazılı davetiye mi lazım?" Yüzünden aşağı sular süzülüyordu ve kot pantolonu tam ona göre yapılmış, mükemmel oturan bir eldiven gibi kalçalarına yapışmıştı.

Küçük canavar kapıyı açtı, neredeyse kayıyordu ama tam o anda tutunmayı başardı.

"Geldin," diye cevap verdi sıkıca. Tabii ki gelmiştim; ne aptalca bir yorum.

Kapıyı çarparak kapattı ve ben de hiç vakit kaybetmeden akademiye geri döndüm.

"Burada tek ne yapıyordun? Beni orada bekleyebilirdin." İğneleyici alt tonuma engel olamadım.

"Bar yakında kapanacaktı, ben de seninle yarı yolda buluşarak zaman kazanmak istedim." Gözlerimi devirdim.

Sanki kurtarılan zamanın çok önemi varmış gibi. Pek bir şey elde edememişti.

Çok uzak.

Dişleri gıcırdıyordu ve ben arka koltuğa uzanıp ince bir battaniyeyi her zaman arabada bulundururdum. Onu sıcak tutmazdı ama suyun bir kısmını emebilirdi.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak kumaş parçasına sarıldı. Bir süre sessizlik içinde vakit geçirdik, akli muhtemelen her yerdeydi.

Koltuğun ısıtıcısını açtım ve onun yavaş yavaş rahatlamasını izledim. Çok çekici ve kusursuz kokusu havayı kaplamıştı.

Tanrım, o kokuyu nasıl da özlemişim. Avery'nin kokusu benim ilham perim, çöküşüm ve kurtuluşumdu. Yıllarımı onun yanında yatarak geçirebilirdim.

Saçını kokluyordum.

Sessizliği doldurmak için radyoyu açtım ve klasik müzik çalan bir radyo istasyonu seçtim. Eski ve trajik bir şarkı çaldı ve gözleri bana takıldı.

"En sevdiklerimden biridir," dedi zar zor duyulabilir bir sesle. "Biliyorum."

Avery

Bay Preston bugün özellikle sinirli görünüyordu ve onun gazabını tekrar üzerime çekmek için ne yapmış olmam gerektiğini bilmiyordum. Evet, muhtemelen onu yataktan kaldırmıştım ama hayır da diyebilirdi.

Endişeyle gösterge paneline baktım, hız göstergesi gittikçe yükseliyordu. Kalbim çarpıyor, göğsüm sıkışıyordu.

Bu korku mantıksızdı ve travmamı bu duruma yansıttığımı biliyordum, ancak karanlık düşüncelerim hakkında hiçbir şey yapamıyordum. Her seferinde, daha fazla dayanamayana kadar irkildim.

"Yavaşla," diye bağırdım. Sesimi yükseltmek istemediğim için gözlerimi kapattım. "Lütfen."

Başka bir şey söylemeden, beni çıldırtmayacak bir hıza gelene kadar ayağını gazdan çekti.

"Özür dilerim, unutmuşum." Sesi daha yumuşaktı; içindeki acılık gitmişti. Bay Preston sohbet etmeye çalışmadı, konuşmayı müziğe bıraktı. Ama ben kendimi açıklamak istedim.

"Noah'ın evinde acil bir durum vardı ve gitmesi gerekti. Size sorun yarattıysam özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Buna hiç gerek yok." Boğazımı temizledim.

"Güzel bir akşam geçirdin mi?" Ne oluyor, Avery? Bunu neden sordun?

"Eminim sende daha iyisi vardır," diye sertçe karşılık verdi.

Evet, bir katil olabileceğinizi düşünmüştüm, bu oldukça eğlenceliydi.

"Sen de Cadılar Bayramı partisinde olacak mısın?" Sonunda havayı yumuşatmaya çalışarak sordum.

"Hayır, kesinlikle değil."

Bir kostüm içinde nasıl görüneceğini hayal ettim. Kıvrırcık siyah saçları ve pazularını biraz fazla sıkkan deri ceketıyla muhtemelen şimdiki kadar iyi görünüyordu.

"Ben gidiyorum. Eminim orada çok eğlenirsin. Bayan Arden sana eşlik edebilir." Ağzımdan çıkan bu sözler kulağa çok tuhaf geliyordu. Çenemi kapatsam iyi olacak.

"Beni ve Bayan Arden'i mi düşünüyorsun?" Bir kaşını kaldırırken gözleri üzerime dikildi.

"Şey, ikinizin... nişanlı olduğunuzu duydum ve kötü şartlarda ayrıldığınızı sanmıyorum." En azından ofisteki konuşmaları dostça gelmişti. Belki de bundan daha fazlası?

Sıkıntıyla nefes verdi.

"Saçmalamayı kes, Avery. Onu sevmiyorum, eğer ima ettiğin buysa. Ve hayır, o da beni sevmiyor. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Yüzümdeki birkaç ıslak teli fırçaladım ve başımı salladım. İyi plan.

"Sadece sohbet etmek istedim. Profesör olmayı seviyor musun?"

Çünkü gerçekten davranmıyordu.

"Hayır. Ailem yüzünden buradayım." Bu pek çok şeyi açıklıyordu. "Çok zor insanlar, verdiklerinden daha fazlasını alıyorlar ama yine de hayır diyemiyorum."

"Neden olmasın?" Bay Preston hiçbir şeye tahammül edecek bir adama benzemiyordu.

"Yapamam," diye sertçe karşılık verdi.

"Profesör olmayı sevmiyorsanız, öğrencileri de sevmiyorsunuz demektir, değil mi?"

Tanrım, kulağa gerçekten yanlış geldi. Aslında öğrencilerden nefret edip etmediğini ve bu nedenle bir nedeni olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Onun yerine, benimle ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istiyormuşum gibi geldi. Lanet olsun, Avery kapa çeneni.

"Ben de öğrencileri sevmiyorum." Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı ve sözleri karşısında kalbimde hissettiğim ani bıçak darbesi yüzünden neredeyse kendimi tokatlayacaktım. "Ama bazılarından daha az hoşlanıyorum."

"Evet, bazı profesörlerden ben de daha az hoşlanıyorum," dedim, gülümsememi görmemesi için pencereden dışarı bakarak.

"Evi neden ateşe verdin, Avery?" diye sordu .

Konunun aniden değişmesine şaşırarak başımı yana çevirdim.

"Söylesem bir şey fark eder mi?" Hava normalden çok daha ağırdı.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda. "Ama yine de bilmek isterim."

Derin bir nefes aldım ve ona ne söyleyip söyleyemeyeceğimi düşünerek nefesimi verdim. Eğer birine söylerse, burada geçirdiğim bir yıl boşa giderdi.

"Bunun aramızda kalacağına yemin eder misin?" Ses tonum son derece ciddiydi, içindeki neşe kaybolmuştu.

"Ruhum üzerine." Yemin etmek için garip bir yol, ama ağzından çıkan tüm yeminlerin toplamından daha içten geliyordu. Pekâlâ...

"İfadem okumuş olmalısınız." Başını salladı. "Gerçeğin tamamı değildi. Evet, o evi yakmaktan zevk almıştım. Gerçekten zevk aldım. Ama bir canavar olduğum için değil. Bunu komşumun küçük kızı Mia için yaptım. Annesi şeytanın vücut bulmuş haliydi ve ona korkunç şeyler yapmıştı. Ben onun tek arkadaşıydım, bu yüzden kimseye söylememek şartıyla olanları bana anlattı. Travma geçirmişti, korkuyordu ve ben hiçbir çıkış yolu göremiyordum. Polise yaptığım isimsiz ihbarlar hiçbir işe yaramamıştı. Hayır, her şeyi daha da kötüleştirmişti. Mia'nın ona bakabilecek başka akrabası yoktu. Ben sadece bunun sona ermesini istedim, anlıyor musun?"

"Yani onlar başka bir yere taşınabilsin diye evi yaktınız mı? Senden daha uzakta mı?" Başımı salladım.

"Hayır. Annesini fena halde incitmek istedim, böylece Mia'ya uzun süre bakamayacaktı. Onun acı çekmesini izlemek de bonus oldu. Aldığım tatmin ruhumu bir ömür boyu besleyecek. Her neyse, koruyucu bir aile ona daha iyi bakacaktır. Tanrım, kim olsa ona o iblisten daha iyi bakardı."

"Peki ondan sonra ne olacak?" Sesi şüpheliydi, sözlerimi anlamaya çalışırken içinde neler olup bittiğini hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Babamın onu evlat edinmesini istiyorum. Bunun için ona tüm hikayeyi anlatmam gerekiyor ki bu da telefonda çok zor. Şimdi zamanı değil. Mia'nın annesinden uzakta, güvende olduğunu bilene kadar olmaz." Koltuğumda kıpırdandım. "Ve eğer istemezse ve ben buradan gidersem, işe gideceğim, bir şekilde paramı kazanacağım. Sonra da bunu onun yerine yaparım."

Babam isteyken ne kadar endişeli bir şekilde kapımızı çaldığını düşündüm. Neredeyse hiçbir şey yemiyordu, vücudu çürüklerle kaplıydı. Bazen gizlice dışarı çıkar ve pencere kenarına şeker koyardım.

Ancak yaptıklarım onun acısını hafifletmek için çok az işe yaradı. Verandamda oturduğumuz ve saçlarını ördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyorum. İlkbaharın sonlarına doğru, kendisine ne yapıldığını bana ilk kez anlatmıştı.

Bunu kendime saklamam için bana yalvarırken gözlerini hayal ettiğimde içimden bir ürperti geçti. O anda ne yapmam gerektiğini anladım.

"Yani onun başka bir yerde daha iyi durumda olması gibi küçük bir şans için kendi geleceğinizi feda mı ettiniz?"

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden. "Ve her şeyi tekrar yapardım." Bay Preston düşüncelere dalmış bir halde başını salladı.

"Tabii ki yaparsın," dedi daha çok kendi kendine ve ben sözlerine anlam veremedim. "Senin iyi bir kalbin var."

"Eminim seninki de aynıdır. Sadece bunu göstermiyorsun."

Belki de bu ifadeyle çok ileri gitmiştim. Onu tanımıyordum ama bir şey, belki de içimdeki bir his bana düşündüğümünden daha çok benzediğimizi söylüyordu.

"İnsanlar görseydi, buna güvenirlerdi." . "Yani insanların sana güvenmesini istemiyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. "Bir zamanlar biri bana güvenmişti. Ve ben o kişiyi hayal kırıklığına uğrattım."

Bir kadından mı bahsediyordu, eski bir sevgiliden mi? Kıskançlığın yersiz olduğunu biliyordum ama yine de hissetmeden edemiyordum. "Birkaç yılda bir tesadüfen karşılaşıyoruz ama eskisi gibi değil." İtirafımdan beri ilk kez bakışlarını bana çevirdi, gözlerindeki mavi daha koyu, daha vahşi, fırtınalı bir okyanus gibiydi. Gözlerinde çok fazla keder vardı ama aynı zamanda özlem ve umut da taşıyorlardı. "Biz buradayız."

Akademinin kapıları açıldı, kadersel bir davet.

W Etrafta neredeyse bir avuç araba olan boş girdik. Neredeyse zifiri karanlıktı. Sadece birkaç pencere altın ışıklarını saçıyor ama yolu aydınlatamıyordu. Ay bile yolu aydınlatmak istemiyordu.

kendini göstermeye başladı. Gece gökyüzünü ara sıra süsleyen gök gürültüsü, çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Oturuşunda, bakışında bir şeyler değişmişti. "Hiç birini sevdiniz mi profesör?" Ağzımdan kaçırđım.

Bu sözleri neden söylediğimi bilmiyordum. Sanki ruhu beni düşündüklerimi söylemeye zorlamıştı. Dudaklarından sert ve yürek burkan bir gülümseme geçti.

"Evet. Birbirimizi her yeniden bulduğumuzda onu daha da çok sevdim." Yutkundum. Bu açıklama beni itiraf etmek istediğimden daha fazla incitmişti.

"Neden birlikte değilsiniz?" Sormaya devam ettim, motor çoktan kapanmıştı.

"Olmadığımızı kim söyledi?"

Gözlerinde bir şey parladı, kesin bir meydan okuma, sanki bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmeliymişim gibi, sanki benden bunu talep edecek ve sonra kuralları anlamadığımda hayal kırıklığına uğrayacakmışım gibi.

"Gözlerinde onun yokluğunu görüyorum."

Yaklaştı, kokusu daha da yoğunlaştı.

"O benim bugünümün bir parçası değil ve kesinlikle geleceğimin de bir parçası olmayacak. Kader bundan emin oldu ve ben de bunu kabullendim." Hayır, kabullenmedin, diye karşılık vermek istedim ama ona daha fazla acı çektirmek istemedim. Zaten pişmanlık içindeydi.

Birbirimize sırlarımızı anlatabileceğimiz karanlıkta, yakınlık hissinin tadını çıkararak ona doğru biraz ilerledim.

"Senin için endişeleniyorum," diye fısıldadım ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Asla mutlu olamayacaksın."

Zor duyulur bir şekilde homurdandı ve başını salladı.

"Şu anda mutluyum." Kalbimin etrafında paslı bıçaklar gibi dans eden ve onu parçalamakla tehdit eden sözleri karşısında sersemlemiş bir halde gözlerimi kırptım.

Çenemi başparmağı ve parmağı arasına aldı, teni benimkinin aksine . Sessiz bir ürperti vücuduma yayıldı.

"O kadar güzelsin ki, bu beni öldürüyor." Ben farkına varamadan yüzümü kendine çekti, gözleri açlıktan ölmek üzere olan bir adamınki gibiydi.

Başıma keskin bir acı saplandı ve haykırdım. Sanki biri beynime kavurucu çiviler çakıyormuş gibiydi.

Unutulmuş ama sonsuza dek hafızama kazınmış görüntüler zihnimin gözünün önünde canlandı.

Bir şapelde duruyordum, üzerimde beyaz ipek bir gecelik vardı, sunak sadece birkaç mumla aydınlatılmıştı. Uzun boylu bir adam yanımda durdu ve elimi tuttu. İlk başta sadece cübbesini gördüm, sanki başka bir zamandan kalmaydı, muhtemelen uyumak içindi.

Yasağın ağızda bıraktığı tatlı tat havada asılı kalmıştı; sanki burada dış dünyadan gizli bir şekilde buluşmuş gibiydik.

Beklenti bedenimi ele geçirdi, mutluluk kalbimi kapladı. Bir rahip önümüze geçti ve anlamadığım sözler söyledi.

Çıplak ayaklarımın etrafındaki ısıracı soğuk bile beni rahatsız etmiyordu. Sadece mür kokusu, yanımdaki sıcak beden ve çılgınca çarpan kalbim vardı.

Rahip duasını bitirdi ve geri çekilerek bize öpüşmek için yer açtı. Karşı konulmaz kokulu adam bana döndü, çenemi başparmağı ile parmağı arasına aldı ve....

Alexander Preston'ın güzel gözlerine bakarken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Sorun ne?" diye derin bir ses beni transımdan uyandırdı. Etrafıma bakındım, karanlık arabaya geri dönmüştüm.

"Yok bir şey," diye temin ettim onu. "Sadece başım ağrıyor. Son zamanlarda daha da kötüleşti." Bana baktı, gözleri kısılmıştı.

"O zaman gidelim." Bay Preston'ın sert ifadesi geri döndü ve arabada kalması için ona yalvarmamak için yanağımın içini ısırdım.

biraz daha uzun.

O dışarı çıktı, ben de aynısını yaptım, acımasız yağmur kıyafetlerimi bir kez daha ıslatmaya başlamıştı. Bölgenin bu kısmında rüzgâr dinmişti ve eve dönerken hissettiğim kadar üşümeme neden olmuyordu.

Başlığa ulaştım, sakinleşmek için bir süre daha bekledim ve yanılısamaları gidermek için şakaklarıma masaj yaptım. Profesörüm yanıma geldi, adımları gururlu ve zarifti.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, sadece... bazen halüsinasyon görüyor musun?" Tamam, şu anda gerçekten deli biri gibi konuşuyordum. Keşke çenemi kapalı tutsaydım.

Bir adım daha yaklaştı, sonra iki adım daha, ta ki önümde durana kadar.

Soğuğa rağmen vücudunun sıcaklığını sanki üzerimde yatıyormuş gibi hissediyordum.

Aramızda biraz boşluk yaratmak için geri adım attım ama fazla uzaklaşmadım, kıçım çoktan kaputa dayanmıştı.

"Hayır. Bu... halüsinasyonlar sana ne gösteriyor?" diye sordu, alaycı ya da aşağılayıcı bir şekilde değil, tamamen meraktan.

"Onlara gerçekten halüsinasyon diyemezsin, bilmiyorum. Sanki hiç yaratmadığım anılar gibiler." Ya da belki de sadece Flavian denen o tuhaf adamdı, çektiğim acılarla dalga geçiyordu. Tabii ki bu ayrıntıyı hocama anlatmadım.

"Tam olarak hangi anılar?" diye ısrar etti, vücudu tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı.

Üzerimde yükseliyordu ve başımı kaldırıp beni rahatsız eden o tanıdık ama tuhaf yüze baktım.

"Önemli bir şey değil." Ondan uzaklaşmak, akademiye geri dönmek istedim ama bir kolunu sağıma, diğerini soluma koyarak beni hapsetti.

"Anlat bana." Derin bir nefes aldı. "Lütfen." Tek yapmam gereken biraz öne eğilmek, başımı kaldırmaktı ve dudaklarımız birbirine değecekti.

"*Bizim anılarımız,*" diye nefes aldım. Gözlerini kapattı, içinin nasıl görüldüğünü benden saklamaya çalışıyordu. Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum. "Ben deli değilim, yemin ederim." Ve kesinlikle bu yanılısamalara anı demek istemiyordum.

Başını salladı ve gözlerini açtı. Gözlerinde beliren duyguları yorumlayamıyordum. Öfke mi? Hayal kırıklığı mı? Arzu mu?

Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları dudaklarıma yapıştı. Bir eli belimdeydi ve beni vücuduna doğru bastırıyordu. Diğer çenemi okşuyordu.

Öpüşmelerimiz arasında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ama ben ağzımdaki dilinden başka hiçbir şey odaklanamıyordum.

Bu öpücükte sevgi dolu, şefkatli hiçbir şey yoktu. Açgözlüydü, doymak bilmez bir arzuyla besleniyordu.

Alt dudağını ısırdım ve parmaklarının sırlıslıkla olmuş üstümün altından kaymasına izin verdi, kaçacağım korkusuyla etime pençe attı.

Arkama yaslandım, omurgamı arabaya dayadım ve o da üzerime eğilerek vücudumu yağmurdan korudu.

Parmak uçlarım göğsünün, kollarının, karnının kıvrımlarında geziniyor, onu her yerinde hissetmek istiyordum. Şu anda yaptığımız şey açlığımı gidermeye yetmiyordu.

"Dokun bana," dedim çılgınca nefesler arasında ve o da itaat etti, sert meme uçlarıma masaj yaptı ve diziyle kalçalarımı ayırdı.

Ağzı boğazıma doğru hareket etti ve nabzımın üzerindeki hassas noktayı emdi.

"Alexander," diye inledim. "Daha fazla." Tek bir ustaca hareketle kot pantolonumun düğmelerini açtı ve soğuk parmakları külotumun altına kayarken inledim.

Gergin bir şekilde sağıma baktım, insanların izleyip izlemediğini görmek istiyordum.

"Buraya kimse gelmez, bu saatte olmaz." Parmağını içime sokarken alt dudağımı .

Profesörüm bir parmağını daha sokup önce yavaşça, sonra da artık dayanamayacağım bir ritimle sokup çıkarırken kalçalarım yukarı kalktı.

Boğazımı ona açtım, beni işaretlemesine, bana sahip çıkmasına izin verdim. Bu gece ben onun, o da benim olacaktı.

Alexander arzuyla sızlayan meme uçlarımı yaladı ve neredeyse acıyana kadar tenimi ısırdı. Acıdan zevk alıyordum, ayrıca parmak eklemlerini içime gömdüğü parmaklarından da zevk alıyordum.

Bizi buraya hangi koşulların getirdiği, yarın ne olacağı umurumda değildi. Bildiğim tek bir şey vardı: Ona ihtiyacım vardı, onu her şekilde hissetmeliydim.

"Lütfen." Bir elimi saçlarının arasına soktum ve dudaklarına yapışarak ağzını kendime doğru çektim.

"Lütfen ne?" diye sordu, ağzıma karşı sırıtarak.

"Lütfen sik beni. Şimdi." Onu içimde hissedebildiğim sürece tüm okulun izliyor olması umurumda değildi.

"Sadece yalvardığın için, aşkım."

Alexander beni bıraktı ve kumaşın nasıl yırtıldığını duydum, soğuğu ve yağmuru bacaklarımın arasında hissettim. Tanrım, kot pantolonumu ikiye ayırmıştı.

Deri ceketini çıkarıp dikkatsizce kirli zemine bıraktı ve üzerinde sadece bol bir tişört kaldı.

Kısa bir süre durakladı, sanki bu görüntüyü hafızasına kazımak istermiş gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

Simsiyah saçları şakaklarına , giysileri , böylece vücudunun hatlarını gözlerimle takip edebiliyordum. Şu anda altımda çıplak olmasını ne kadar isterdim.

Kot pantolonunun düğmelerini açıp boyunu serbest bırakırken gözleri hâlâ bende, göğüslerimde ve bacaklarımın arasındaydı.

İçime sığacak mı diye merak ederek dudaklarımı yaladım. Ama Alexander'a olan açlığım beni ele geçirdi ve kalçalarımı yukarı kaldırarak onu acele etmeye çağırdım.

"Bu çizgiyi geçmek istediğine emin misin?"

"Evet," diye nefes aldım. Daha önce hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım; ona, bize, bu anı vermek istiyordum.

Beni daha da yukarı kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım, soğuktan ya da beklentiden titriyordum.

Alexander ucunu girişime yerleştirdi. Güçlü bir hamleyle içime girerken gözlerimiz buluştu.

İnlememe engel olamadım, tırnaklarım derisine sertçe batıyor ve kan çekiyordu. Büyüklüğü beni genişletti ve karnımın alt kısmında keskin bir acı hissettim.

Kahretsin, o kadar acıyordu ki bundan zevk alabileceğimi hiç sanmıyordum. Acı verici bir şekilde yavaşça çekildi, sadece kendini içime daha sert itmek için. Bıçak gibi saplanan acı durmadı, hayır, sadece daha da kötüleşti.

Profesörüm acı çeken yüz ifademi fark etti ve hızını değiştirdi ama ben durmasını istemiyordum. Hayır, bedenim onun için, onun dokunuşu için çılgık atıyordu.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve acı yerini çok daha yoğun bir şeye bırakana kadar sikinin genişliği etrafında gevşeyerek itişlerine uyudum.

"İşte böyle, rahatla, seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı saçlarıma doğru ve ben de başımı sallayarak onun önderlik etmesine izin verdim.

Alexander derin ve acımasız bir ritim tutturarak her santimini içime çekmemi sağladı ve sonunda bundan zevk aldım.

İnlemelerim yerini boğuk inlemelere bıraktı. Boyu doğru yere bastırdı, beni neredeyse uçurumun kenarına iten noktanın üzerinde hızla, acımasızca süzüldü. Dudaklarım onunkileri buldu, öpüşmelerimiz asla verilmeyecek bir sözdü.

Alexander

Onu seviyorum, onu seviyorum, onu çok seviyorum.

Avery'yi aletimin etrafında hissetmek, gizlice kaçtığımız ve rüzgar bizi nereye götürürse götürsün her zaman birbirimizi arayacağımıza yemin ettiğimiz düşün gecemizden beri en yoğun andı.

Ve yavaş yavaş hatırlamaya başladı, bu da kalbimi daha da kırdı. Elimde olmadan başımı eğdim, göğüs ucunu dişlerimin arasına aldım ve ısırdım. Tam olarak nelerden hoşlandığını biliyordum, tüm arzularını kendi arzularım gibi biliyordum.

Artık insandan çok canavardım, ona sahip olmak, onu benim olarak damgalamak, kendimi tamamen onun içine gömmek için ilkel bir içgüdüyle hareket ediyordum.

Çok ıslaktı, çok sıkıydı, benim için mükemmel yaratılmıştı. Ağzı açık kaldı ve başını arkaya atıp yıldızlara baktı. Ama artık onlar bile ona yardım edemezdi. Her itişimde, her inleyişinde ve her öpüşümüzde kaderimizi mühürlemiştik.

Avery'nin hareketleri daha da sarsıldı, kasları aletimin etrafında sıkılaştı ve iliklerime kadar işleyen, dünyayı sarsan bir çığlık attı.

Ona rahatlaması zaman tanımadım, sanki sıcaklığını son kez hissediyormuş gibi içine girdim. Nefesim hızlandı ve artık kendimi tutamıyordum, bu an için çok uzun süre beklemiştim.

Saf bir coşku hırıltısıyla binlerce parçaya ayrıldım.

Avery

İçimden çıkıp beni yavaşça aşağı indirdiğinde KIVRANDIM. Bakışlarım bacaklarının arasında, kan lekesinin üzerinde dolaştı.

Bunun ne anlama geldiğini anladığında yüzündeki bir şey değişti. Alexander yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü, dokunuşumuz bir tüy kadar narindi.

Tohumunun iç uyluğumdan aşağı aktığını hissettim ve yemin ederim bu beni daha da tahrik etti. Alexander pençeleriyle beynime girmiş ve bağımlılık yapan zehriyle ruhumu ele geçirmişti. Ona izin verdim, zaten lanetlenmişim.

Beni bıraktı ve ben de üzerimize yağmaya devam eden şiddetli yağmurdan korunmak için üzerimi örtmeye çalıştım.

"Al, bunu giy." Bagajından eski bir eşofman altı çıkardı ve ben de ıslak kumaş parçasından kurtulmak için arabasının arka koltuğunda kayboldum.

O kadar ağrı vardı ki her adımda acı çekiyordum ama acımı belli etmek istemiyordum.

Biraz kuruduktan sonra geniş arabasından indim ve sessizce okula geri döndük. Anı mahvetmekten ya da onu korkutmaktan korktuğum için bir şey söylemeye cesaret edemedim.

Soğuk tenimizi rahatlatıcı bir sıcaklık karşıladı, koridorlar dar ve karanlıktı. Dümdüz yürümemiz sonsuzluk gibi geliyordu ve titremem yavaş yavaş azalmıştı.

Alexander'ın parmakları benimkilere dokundu, burada benimle olduğunu hatırlattı. Bu masum dokunuş karşısında ürperdim ve küçük parıltılar kolumdan göğsüme doğru aktı. Serçe parmağını benimkiyle iç içe geçirdi ve bu bana dünyadaki en güvenli çapa gibi geldi.

I günün ilk yarısı için hasta olduğunu söylemişti. Birincisi, çok fazla yorgundum ve ikincisi de Bay Preston'la buluşmadan önce düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu.

Bir profesörle, çok az tanıdığım bir adamla seks yapmışım ve yine de tarif edemediğim bir bağ vardı. Fiziksel ve romantik olanın . Hayır, başka bir şeydi.

Leilah yüzüme bir fiske vurdu ve kafeteryadaki masada bana katıldı. Cuma gecesi mışıl mışıl uyuyormuş, ben dönmeden önce birkaç minderden bir tür kukla yapmış ve uyuyormuşum gibi görünmesi için üzerini örtmüş. Kalp krizinden sonra gülmekten neredeyse altına işiyordum.

O gece hakkında konuşmamıştık ve detayları anlatmam için bana baskı yapmadı, ben de konuyu açmadım. Bilmemesi onun için daha iyi olacaktı.

Ekranıma bakarak "Ne dinliyorsun?" diye sordu.

"Emma, New Orleans'tan bir şarkıcı. Müziğine bayılıyorum, dinle." Bir kulaklık çıkardım ve ona uzattım.

Çılgın saçlı sarışın arada bir *Apollo's Muse*'da şarkı söylerdi ve o şehre gidersem bir ara bu barı ziyaret edeceğime dair kendime söz verdim.

Oda arkadaşım şarkıcıya daha yakından bakmak için yakınlaştırmak, "Sesi harika," dedi. "Ve çok seksi." Gözlerimi devirdim ve tableti bir kenara bıraktım.

"Cadılar Bayramı partisi . Mükemmel kostümleri düşündüm bile. Eşleşmiyorlar ama seksi görünecekler. İşte bu

Zaten en önemli kısmı da bu," diye açıkladı patates kızartmalarımı çalarken. Dolabındaki elbiselere bakarken aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Evet, akşam mükemmel olacaktı.

"Bir şekilde farklı görünüyorsun," diye ekledi ve ben gözlerimi kıstım. Farklı mı? Tanrım, profesörümü otoparkta becermiş gibi mi görünüyordum? "Sakin ol, Avery. Yüzün sadece daha mutlu görünüyor." Leilah bana yan yan bakınca zaten bildiğinden ama ilk hamlemi beklediğinden şüphelendim. Ona söyleyebileceğimden değil. Çok fazla şey tehlikedeydi.

Tam bir şeyler söyleyecektim ki melodik zil sesi bizi sınıfa çağırdı.

Dedikodu yapan öğrencilerin geçip sınıfa giderken bazılarıyla selamlaştık. Bazılarıyla tanışmıştım, hatta birkaç kızla mesajlaşmıştım. Ancak çoğu kendi halindeydi ve benim gibi zamanını dolduruyordu.

"Devam et ve bana bir koltuk ayır. Ben tuvalete gidiyorum," dedim Leilah'ya ve dönüp tuvaletlere doğru gözden kaybolmadan önce.

Her adım bacaklarımın arasındaki rahatsız edici hissin alevlenmesine neden oluyordu. Ama aynı zamanda hoşuma da gidiyordu çünkü Bay Preston'ın bayılacağımı sandığım ana kadar acımasızca içime girdiği dün geceyi hatırlatıyordu. Kalçalarımı sıktım, tatlı sıcaklık şimdiden karnımın alt kısmına doğru yayılıyordu.

Bir sonraki sapakta hoş bir ses fark ettiğimde adımlarım yavaşladı - Penelope Arden. Telefonla konuştuğundan emindim, bu yüzden durdum ve kulaklarımı zorlayarak taş duvara yaslandım.

"Tabii ki artık küçük bir çocuk değil," diye tısladı, bu onun için doğal değildi. "Bu onun kendi hatası. Onu sınıfta kışkırtmamalıydı. Bu kız saygısızlık yaptı ve onun ne kadar çabuk sinirlendiğini biliyorsun." Telefondaki diğer kişinin ne dediğini duymadığım bir duraklama oldu. "Bir ölümlü için geleceğini riske atmayacağı kesin. Ailelerimiz bunun olmasına asla izin vermez." *Ölümlü mü?*

Penelope'nin sesi daha sessiz, daha tehditkâr bir hal aldı. "Ve eğer sözlerinin onu incitebileceğine inanıyorsan, düşündüğünden daha aptalsın. Sevdığım insanlar için neler yapabileceğimi bilmiyorsun." Sinirli bir homurtuyla telefonu kapattı, yüksek topukların mermer üzerindeki tıkırtısı giderek artıyordu.

Bana doğru geliyordu ve ben uzaklaşamadım. Bu çok belli olurdu. *Kahretsin.* Neden kalmıştım ki? Bu konuşma endişelerimi daha da arttırmıştı.

Bay Preston'dan bahsettiği çok açıktı. Acı gerçek kalbimin derinliklerine işledi: Bir katille mi yatmıştım? Hayır, olamazdı. Profesörüm kana susamış bir canavar değildi. Sinir bozucu ses yaklaştı ve cebimden tabletimi çıkardım. Bayan Arden köşeyi dönmeden önce oynat tuşuna bastım.

"Tanrım, evlat, beni korkuttun," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. Kulaklığı bıraktım ve dindar bir şekilde ona baktım.

"Özür dilerim, seni duymadım." Özür dileyerek tabletimi kaldırdım, arka planda Emma'nın şarkısı çalıyordu.

Penelope diz hizasındaki eteğini düzeltti ve boğazını temizledi.

"Sorun yok, şimdi sınıfa git." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Teknik olarak hâlâ işlemeye gitmek istiyordum ama Penelope'nin yüzüne bakınca onunla tartışmamayı tercih ettim. Hızlıca başımı sallayarak vedalaştım ve geldiğim yöne doğru geri döndüm.

Lanet olası Bay Preston. Benimle oyun mu oynuyordu? İçgüdülerimi dinlemeliydim, yolundan çekilmeliydim.

Şimdi tek yapmak istediğim odama girip her yerimi kaynar suyla ovmağı. O eller, Olivia'yı öldüren eller, vücudumun her yerine dokunmuştu. Eşarby bulduktan sonra bile şüpheli olduğunu çok iyi bildiğim halde izin vermişim. Her şey sırf aramızda bir çekim hissettiğim içindi. Beni baştan çıkarmasına izin vermiş, kendimi ona teslim etmişim. Bu beni ne hale getirmişti? Ben de onun kadar berbat mıydım?

Başım döndü, göğsümdeki gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Tüm bu olanların en zor kısmı, belli etmeme izin veremememdi. Profesörümün herhangi bir şeyden şüphelenmesine izin veremezdim, Bayan Arden'in az önce bana teyit ettiği şeyi bilmesine izin veremezdim.

Beni kendi tarafında bir diken olarak gördüğünde bana ne olacağını kim bilebilirdi? Olivia'dan kurtulduğu gibi benden de kurtulur muydu? Hayır...yoksa kurtulur muydu?

Zil tekrar çaldı ve koridorlardaki son öğrencilerin bile acele etmesine neden oldu. Kalbim küt küt atarak sınıfa girdim ve doğruca Mr. Preston'ın sinirli yüzü. Beni tepeden tırnağa süzerken yüz ifadesindeki hiçbir şey değişmedi.

Bana daha fazla bakmasına fırsat vermedim ve bana şüpheyile bakan Leilah'nın yanındaki boş koltuğa geçtim.

"Neyin var senin?" diye fısıldadı ve ben başımı salladım.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yatakta kalmalıyım." O daha bir şey söyleyemeden profesörümün sinirli sesi duyuldu.

"Kapa çeneni, Bayan James. Eğer bir kelime daha duyarsam, Cadılar Bayramı partisinden çıkarılırsınız. Ve sonunda ucuz bir fahişe gibi giyinmek için ne kadar hevesli olduğunuzdan eminim." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve ağzım açık kaldı.

Diğer öğrenciler kıkırdamaya başladı ve ben onun kibirli suratına bir yumruk atmayı çok isterdim. Fakültenin bizimle bu şekilde konuşabilmesi benim için hâlâ muammaydı. Ama yine de bu okulda normal olan neydi?

Tabletim titreştiğinde CALEB VE LEILAH bana henüz veda etmişlerdi. *Bilinmeyen* adını okumadan önce bana kimin mesaj attığını bildiğim için tabletimi çıkardım.

BİLİNMIYOR:

Özel dersin iptal olduğunu düşünmeyin.

Onu görmezden gelsem mi diye düşündüm. Beni odamdan çıkarmaya cüret edemezdi, değil mi? Hayır, çok riskli.

AVERY JAMES:

Ben de orada olacağım.

Dik bir sırt ve sert bir ifadeyle aslanın inine doğru ilerledim. İyi bir yalancı olmasam da, yine de korkmuş bir köpek yavrusu gibi görünmemeye çalıştım.

Ofisinin kapısı açıktı ve içeri girdim. Koltuğa oturup ödevimi çıkarırken Bay Preston başını kaldırıp bana bakmadı. Bunu bilerek yapmamıştım ki bugün üzerinde çalışacak bir şeyim olsun.

Bir süre sessizlik içinde vakit geçirdik ve ben kendimi konuşmaktan kesinlikle uzak tuttum. Ancak ilk birkaç matematik alıştırmasını bitirdikten sonra dikkatini bana çevirdi.

"Bugün çok sessizsin. Genelde dakikada bir mil konuşursun." Yutkundum ama cevap vermedim. "Sen iyi misin? Biliyorsun, dünden sonra," diye daha sessiz sordu, sanki bizi duyabilecek biri varmış gibi. Bu soru karşısında hazırlıksız yakalandığım için hareketimde durakladım.

"Evet, iyiyim," diye karşılık verdim, başımı kâğıttan kaldırmadan.

"O zaman sana neler oluyor?" diye ağızından kaçırdı. İlk kez bakışlarımı kaldırdım ve onun gergin yüzüne baktım. "Seni incittim mi, Avery?" Soruyu dile getirişindeki yumuşaklık karşısında dudaklarım aralandı.

"Hayır, Profesör." Bir kaşını kaldırdı. Omzumun üzerinden açık kapıya baktım ve kapatmaması için dua ettim.

Performansım son derece kötüydü ve bugünün bir an önce bitmesini umuyordum.

Bay Preston sandalyesinden kalktı, cilalı masasının etrafında yürüdü ve arkamda durdu.

"Sendeki korkunun kokusunu alıyorum, küçük velet. Söyle bana, benden korkuyor musun?" Başımı kaldırmaya cesaret edemedim; gözlerim bana ihanet edebilirdi.

O küçük, tozlu odaya adım attığım andan itibaren vücudum tamamen silahlanmıştı. Çarpan kalbim için hiçbir şey yapamıyordum. Bilinmeyen korkusu çok güçlüydü. Bayan Arden'in bugün yaptığı telefon görüşmesi ve ortaya çıkan yeni bilgiler bana gerisini getirmişti. Onunla müdür arasındaki ilk konuşma beni meraklandırmıştı. Atkı olayından sonra imdat frenini çekmeliydim ve şimdi tüm kırmızı bayrakları görmezden geldiğim için dizime kadar boka batmıştım.

Eğildi, dudakları neredeyse kulağıma değecekti. "Benden korkuyor musun?" Sıcak nefesi tenimi gıdıkladı ve ürperdim.

"Hayır." Yalanı ben bile duydum. Sert eli boğazımı çevreledi ama sıkmadı, henüz değil.

"Peki ya şimdi?" Nabzım parmak uçlarına çarpıyor, bana ihanet ediyordu.

"Hayır," diye daha sert cevap verdim ve çenemin altındaki kavrayışını sıkılaştırdı.

Bay Preston'ın diğer eli göğüslerimin üzerinde gezinerek tenime ateş çizdi. Onun dokunuşuna verdiği tepki için vücuduma lanet ettim.

Meme uçlarım sertleşti, sütyenime ve beyaz bluzuma battı.

Başparmağını hassas noktanın üzerinde gezdirerek benden bir inilti çıkardı.

Titreyen göğsünü sırtıma bastırıldığını hissettim, dudaklarından derin, tehditkâr bir kıkırdama geliyordu. O avcıydı, ben de av.

Profesörüm karnımı üst uyluklarıma kadar okşadı.

"Bacaklarınızı açın, korkunun sizi ne kadar ıslattığını görmek istiyorum." İtaat ettim.

"Aferin kızıma." Parmakları eteğimin altına kayd ve hızlı bir hareketle siyah naylon çoraplarımı yırttı.

Külotumu kenara itti ve orta parmağını içime soktuğunda keskin bir nefes aldım. Acı verici derecede yavaş bir hızda içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığında tüm kararlarım kaybolmuştu.

Tanrım, bunun gerekiyordu. Ama neden bu kadar iyi hissettirdi?

Böyle düşünmek yanlıştı, çok yanlıştı.

"Kahretsin Avery, çok korkmuş ve ıslak." Elini çekti ve hayal kırıklığı dağılmış beynimde dalgalandı. "Kendin gör."

Az önce içime masaj yapan parmak sevgiyle alt dudağımı okşadı ve ıslaklığımın çeneme doğru süzüldüğünü hissettim. Bu hayatımın en ateşli anlarından biriydi.

Başımı arkaya yasladım ve dudağımı yalarken ona baktım, gözleri arzuyla parlıyordu.

"Tadına bakmak ister misiniz profesör?"

İkinci kez sormama izin vermedi, başını eğdi ve ağzımı aldı. Öpücüğü açgözlüydü, şefkatli hiçbir yanı yoktu. Bay Preston'ın boğazımdaki tutuşu sıkılaştı ve bir adrenalin dalgası vücudumda dalgalandı. Burada yaptığım şey çok yanıltıcı ama yine de çok doğru hissettiriyordu.

Parmakları tekrar girişimi buldu ve boğazımı yukarı ve aşağı öperken dokunuşuna yaslandım.

"Söyle bana, benden neden korkuyorsun?" Cevap vermedim, sadece arkamdaki katilin dokunuşunda kayboldum.

Kalbimin her an boynumu kırabileceğinden emin olduğum için mi yoksa orgazm olduğum için mi çarptığını bilmiyordum.

Hareketleri sonunda tamamen durana kadar yavaşladı ve ben de elini tuttum, böylece geri çekilemedi.

Bu tatlı boşalmaya ihtiyacım vardı, *ondan* ihtiyacım vardı. Bay Preston duramıyordu, bu yüzden kontrolü ele aldım ve parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirdim, onun yardımıyla kendimi becerdim.

"Pis küçük velet, şu haline bak, beni kullanıyorsun." Yine de bana izin verdi, parmaklarını kıvırdı ve beni inleten o noktaya bastırdı.

"Son kez soruyorum, benden neden korkuyorsun?" diye kulağıma fısıldadı. "Cevap vermezsen duracağım."

Yutkundum, ağzım aniden çok kurudu.

"Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandım. Öpücüklerine devam etmeden önce bir an dondu kaldı.

"Ben çok şey yaptım. Devam et." Sesi daha derin, daha tehditkârdı.

Bunu söylemek istemedim, burada yalnızken olmazdı. Ama başka seçeneğim yoktu. Eğer kaderimi şimdi mühürlersem, en azından parmakları içimde olacaktı.

"Olivia'yı öldürdün."

Profesörüm yüksek sesle güldü ve gerginliğin onu terk ettiğini hissettim.

"Demek böyle düşünüyorsun, öyle mi?" Parmakları şimdi daha sıkı bir şekilde devralırken başımı salladım.

"Penelope ve müdür bu konu hakkında konuştular, sonra senin odadaki konuşma ve..." Durakladım, sandalyenin derisine yapıştım, iniltimi tutamadım. "Ve Olivia'nın eşarby ekmecelerinizden birindeydi." Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı.

"Eşyalarımı mı karıştırdın?" Dilini şaklattı. "Belki de seni cezalandırmalıyım, sana ait olmayan şeylere dokunmamayı ğretmeliyim." Bay Preston omzumu öyle sert ısırđı ki canım acıdı.

"Ama şu anda bana dokunuyorsun." Daha fazlasını isteyerek eline doğru eğildim.

"Doğru, çünkü sen benimsin. Sana dokunabilecek tek kişi benim." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. *nk sen benimsin.*

Tek bir yumuşak hareketle nmdeydi, beni yukarı çekti ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım, sert aleti sıırıslıkla klotuma bastırıyordu.

Kapı ardına kadar açıktı, yani herkes her an içeri dalabilirdi.

Masasının zerine çöktüm ve o da bacaklarımın arasına yerleşti.

"Yani onu sen mi ldrdn?" Bilmek istiyordum, bunu ondan duymaya ihtiyaım vardı ama bunun yerine siyah pantolonunun düğmelerini açtı ve gözlerim büyüdü.

Aleti hatırladığımdan daha büyüktü, muhtemelen bu oda daha iyi aydınlatıldığı içindi.

şeytani bir gülümsemeyle ucunu girişime yaklaştırdı ve sertçe içime girerken gözlerimin içine baktı. Beni acımasızca sokarken içimden geçen ani acıyla tısladım.

"Bu doğru olsaydı bile seni becermeme yine de izin verir miydin?" Alexander sordu. "Söyle bana Avie, bir katilin seni boşaltmasına izin verecek kadar kafayı mı yedin?"

Beni yanaklarımdan tuttu ve ona bakmaya zorladı, yüz ifadesi eğlence ve sonsuz arzunun bir karışımıydı. Her itişinde daha derine itti. "Söyle." Başparmağı klitorisime gitti ve daha fazla dayanamadım.

"Evet."

Alexander'ın dudakları benimkileri buldu. ılgın pcklerinde ham, tehlikeli duygular yankılanıyordu.

"Biliyorum."

Alexander

Bu küçük canavar gerçekten de sınıf arkadaşının ölümünden benim sorumlu olduğumu düşünüyordu. Belki öyleydim ama onun düşündüğü şekilde değil. Ellerimde yeterince kan vardı, ama Olivia'ninkiler değil.

Kurbanlarım çoğunlukla berbat şeyler yapmış erkeklerdi. Ölmeyi hak etmişlerdi.

Onu her halükarda bana vereceğini söylediğinde on kat daha sertleştim - benim kötü kızım. Ağzına karşı gülümsedim, açık kapıdan kimse bizi duymasın diye inlemelerini bastırdım.

Açgözlülükle parmaklarını saçlarıma doladı ve beni vücuduna doğru çekti.

Kasları sikimi sıktı ve o anda boşalmamak için kendimi zor tuttum.

O otoparkta hâlâ bakire olduğunu düşünmemiştim. Bilseydim, o kadar ileri gitmezdim. Tamam, bu bir yalandı ama yine de onun için güzel bir şeyler hazırlamayı tercih ederdim, çiçekler, mumlar falan. Arabamın kaputunda hızlı bir sikişten daha fazlasını hak ediyordu.

Yine de o gece hayatım boyunca yararlanabileceğim görüntüler yaratmıştı, Avery sıırıslıklam ve yırtık kot pantolonuyla kişisel ziyafetim gibi yayılmıştı.

Ben de bu anı asla unutamazdım. Onu bu masanın üzerinde becerdiğimi kaç kez hayal etmişim ve şimdi burada oturmuş, her santimimi almaya istekliydi.

Hareketlerim hızlandı, nefesi düzensizleşti.

Son anda susturduğum bir zevk çılgılığıyla etrafımda sıkılaştı ve aynı anda boşalmamı sağladı.

Kahretsin, orgazm hiç onunla olduğu kadar yoğun hissettirmemişti. Alnımı onunkine yasladım, hâlâ vücudunu hissetmekten bunalmışım.

"Şimdi git benim için piyano çal."

I bütün gece Penelope Arden'in şifreli konuşmalarıyla ne demek istediğini düşünmüştü. Eğer Bay Preston'la ilgili değilse, o zaman mutlaka çok başka biri olmalıydı. Ayrıca bir sonraki

Kardeşi Flavian'dan şüpheleniyordum ama ne kadar tuhaf olursa olsun bir çocuğun böyle bir gaddarlık yapabileceğini hayal etmekte zorlanıyordum.

Servis yeni bitmişti ve kafeteryaya doğru yol aldık. Midem o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki muhtemelen salondaki herkes duymuş olmalıydı.

Biri ağır kolunu omzuma doladığında irkildim. Noah. Binlerce kez özür diledi ve her seferinde iyi olduğumu söyledim. Tabii ki bu onu tekrar denemekten alıkoymadı. Yüzündeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediğini, evinde ailevi bir acil durumdan daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve çökmüş yanakları bana gerçekten kötü bir durumda olduğunu söylüyordu ve bana güvenmesi için onu acele ettirmek istemedim.

"Bu senin için," dedi ve bir gül çıkardı. Bana çiçek verilmeyeli uzun zaman olmuştu. Kocaman bir sırıtışla kabul ettim ve onu yanağından öptüm.

Aramızdaki arkadaşlık bağı güçlenmişti ve bu ince jestleri romantik bir şekilde yapmadığını fark etmiştim. Diğer sınıf arkadaşlarından hoşlanması bunun kanıtıydı.

"Çok tatlısın," diyerek onu temin ettim ve başımı omzuna yaslayarak yürümeye devam ettim.

Biz geldiğimizde sınıfın yarısı hâlâ boştu; oda sıcak bir ışıkla yıkanıyordu. Şakağıma masaj yaptım ve tabletime baktım. Sosyal platformumuzda gelecek hafta yapılacak parti hakkında hararetli tartışmalar yapılıyordu ve ben de diğerlerinin nasıl giyineceğini görmek için birkaç gönderiyi okumaktan kendimi alamadım.

Bir kızın gönderisinin altında hardal sarısının neden Şeytan'ın rengi olduğuna dair bir tartışma başlamıştı ve ben de yorumları takip ederken hayali patlamış mısırımı yiyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi sınıf sessizliğe büründü; bu Bay Preston'ın içeri girdiğinin işaretiydi. Doğrudum ve siyah pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli gömleğiyle inanılmaz derecede iyi görünen hocama baktım.

Sınıfı taradı ve bakışları bana, daha doğrusu sıramın üzerindeki cennet kokulu güle takılana kadar devamsızlıkları not etti. Kayıtsızlık maskesini takmadan önce gözleri karardı.

"Ödevleri kontrol etmeyecek miydiniz efendim?" diye sordu bir sıra arkamızdaki çocuk ve Leilah dönüp ona ekşi bir bakış attı.

"Kapa çeneni. Kimse bir sıçanı sevmez," diye araya girdi Bay Preston ve adam başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı.

Noah bana "Birinin keyfi yerinde değil," diye fısıldadı ve ben de kıkırdadım. "Bay Preston muhtemelen az sevişiyordur," diye yeterince yüksek sesle cevap verdim.

Beni duyması için. Tanrım, onu kızdırmayı ne kadar çok seviyordum.

"Bayan James?" Sesi saf bir sakinliğin yansımasıydı ama arkasında ne sakladığını biliyordum.

Belki de beni herkesin önünde cezalandıracaktı ve belki de, sadece belki de, bundan olması gerekenden daha fazla hoşlanacaktım. "Ayağa kalk."

Emrini yerine getirdim. "Tekrar söyle." *Kahretsin*. Sessiz kaldığımda, şimdi daha tehditkâr bir şekilde tekrarladı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve kişisel alanımı işgal etti.

Boğazımı temizledim, başkalarının önünde aniden yakınlaşmasına şaşırmıştım. "Sadece bir şakaydı," dedim utanarak. "Biz de şakayı duymak istiyoruz."

Odada kıkırdamalar patlak verdi.

Onu görmezden gelip gelmemeyi tartıştım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu büyük bir günah olurdu.

"Az sikildiğini söyledim profesör." Mükemmel kıvrımlı dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"Seks hayatım hakkında çok düşünüyor gibisin." Yüzündeki meydan okuyan ifadeyi görerek ona baktım.

"Pek çok şey hakkında uzun uzun düşünürüm. Senin sakin bunlardan biri değil."

Göz ucuyla Caleb'in yumruğunu ağzının önünde tuttuğunu gördüm, kendini zar zor kontrol edebiliyordu.

Bay Preston işaret parmağını alnıma bastırdı ve beni sandalyeme geri itti.

"Umarım sözlü sınavda da aynı büyüklükte bir ağzın olur. Seni cezalandırmak zorunda kalmadan önce otur ve sessiz ol." Buna hiç karşı çıkmazdım. Tabii ki bu yorumu kendime saklamıştım. Sınıf zaten yeterince kulak misafiri olmuştu. Gösteri bitmişti.

Yirmi dakika boyunca tam bir sessizlik içinde oturmuştuk. Profesörümüz bize tablet veri tabanımızı kullanarak kendi başımıza araştırmamız gereken bazı sorular vermişti.

Çoktan bitirmiştım ve doldurduğum kâğıda bakıyordum. Bize hiç aldırış etmedi, masasında oturup tabletinde gezinirken her zamankinden daha sıkılmış görünüyordu.

Ona bir mesaj göndermeye karar verdim ama o beni engelledi.

BİLİNMIYO
R:

Çalışman gerekmiyor mu, Avery?

Ona baktım ama başını kaldırmadı.

AVERY JAMES:

Çalışıyorum, görmüyor musun?

BİLİNMIYO

R:

*Hayır, bana öyle bakıyorsun ki sanki seni diğer öğrencilerin önünde
becermemi istiyorsun.*

Ortaya çıkmaması gereken görüntüler zihnimin gözünün önünde canlandı. Ben, masasının üzerine eğilmiştim, o ise arkamdan çalışıyordu.

AVERY JAMES:

Belki de istediğim budur.

Ben senin üzerine inerken onlara benim olduğunu göster.

Süslü koltuğunda kaykıldı, bacaklarının arasına gizlice uzandı ve ayak bileğini diğer dizinin üzerine yerleştirdi.

BİLİNMIYO
R:

Kapa çeneni yoksa bu şımarık lafları ağzından alırım.

AVERY JAMES:

Neden kendinizi yeniden düzenliyorsunuz, profesör?

BİLİNMIYO
R:

Çünkü sadece ağzının sıcaklığını düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Tatlı sıcaklık içime yayılırken bacaklarımı birbirine bastırdım.

AVERY JAMES:

İlk elden bir deneyim mi istiyorsunuz?

Bir sırtımayı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

BİLİNMIYO
R:

*Dikkatli ol, yoksa seni bu sınıftan kendim çıkarır ve o pis ağzının seni neye
bulaştırdığını öğretirim.*

AVERY JAMES:

Avla beni. 10 dakika.

Kaşlarımı kaldırarak ona kışkırtıcı bir şekilde baktım. Bay Preston ilk kez bakışlarını kaldırmıştı. Gözlerinde açıklayamadığım bir açlık, onda daha önce hiç görmediğim bir ateş vardı. Cinselliğin ötesine geçmişti.

BİLİNMIYO
R:

Koş.

I Küçük canavar kaçarken kalp atışlarını duydum, her zaman koridorda. Onu bulmak kolay olurdu ama içimden bir ses bulunmak istediğini söylüyordu.

Avery büyük bir hata yapmıştı.

İçgüdüleri ve bu sefer o kadar kolay kaçamayacaktı.

"Hey, inek," diye seslendim arkadaki çocuğa. "Sınıfı sen devral. Ben dönene kadar burada otur. Ve ortalığı karıştırma." Çılgınca masama doğru yürürken gözleri parladı ve neredeyse gözlerimi deviriyordum.

Arkama bakmadan karımın peşine düştüm. Yeminimiz artık bağlayıcı olmasa da, o hâlâ benimdi.

Ve sonsuza dek öyle kalacaktı.

Ona doğru koştum, her zaman onun tatlı kokusunu takip ettim. Onu aramak dünyadaki en kolay şeydi. Sadece artan duyularım yüzünden değil, vücutlarımız birbirini mıknaş gibi çektiği için de.

Muhtemelen bu yüzden buraya gelmişti. Bu kaderdi. Neredeyse her nesil.

Katları bir aşağı bir yukarı yürümüş, odasının bulunduğu batı kanadına giden en hızlı yolu seçmişti. Başımı salladım. Avery beni doğruca yatağına çekmeye çalışıyordu.

Ama işte... Fikrini değiştirmiş, sağa doğru gitmişti. Keskin bir dönüş yaptım ve duyularımın ele almasına izin verdim. Kokusunun kaynağını bulmam uzun sürmedi, o gece buluştuğumuz çok küçük dolabı.

Kapıyı arkamdan kapatıp tek ışık kaynağını öldürdükten sonra, "Çok çabuk oldu," diye nefes aldı.

"Başın büyük belada, aşkım," diye karşılık verdim, içimdeki yırtıcı öfkeyle. Şimdi yüzümü görseydi, içimdeki canavarı hatırlatan gözlerimin etrafındaki siyah damarları fark ederdi.

"Öyle mi?" Sesindeki alaycılığı ve göğüs göğüse gelene kadar yaklaştım. Avery kollarını bana doladı, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Benim cezam ne profesör?"

Bana böyle seslenmesinden nefret ederdim. Olduğumuz her şeyi, aramızdaki hissetmediği bağı bile aşağılıyordu. Ve bunun farkına vardığında, kaderi mühürlenmiş olacaktı. Görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım.

Boğazımı öpmeye, nabzımı yalamaya başladı ve ben ürperdim, zaten kaya gibi sertleşmişim. Elleri vücudumu taradı, göğsümü ve karnımı okşadı. Karanlık, dokunuşunun hissini yoğunlaştırıyordu. "Gözaltı mı? Yoksa beni dizine yatırıp, dokunuşuyla boşalana kadar tokatlayacak mısın?"

"Siktir, Avery..." Onu hemen o anda almak, kendimi onun derinliklerine gömmek isterdim. Ama yine de anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Bu şeyleri denemeye hevesli görünüyorsun." Bunu sevdiğini zaten biliyordum, onu kendimden daha iyi tanıyordum.

"Ya da sana hizmet ederim, burada olduğumuz sürece her dileğini yerine getiririm." Elim en zarif kaşmir kadar yumuşak olan kıvrıkcık saçlarında gezdirdim.

"Dizlerinin üzerine çök." İtiraz etmeden isteğimi yerine getirmeden önce kısa bir süre durakladı.

Bir elim aletimi okşarken diğer elim dizimin arkasını kavradı. Pantolonumun düğmelerini açtım ve sikimi hapsoldüğü yerden kurtardım. Onun nefesini hisseder hissetmez zonklamaya başladı.

"Ağzını aç." Dudakları ayrıldı ve beni karşıladı, önce uysalca, sonra daha açgözlüce. İlk kez ucunu yaladığında alçak bir hırıltı çıkardım.

Beni ağzının derinliklerine doğru iterken saçlarını tutuşum daha da sıkılaştı. Kutsal ruhlar...

Avery elini ağzının hareketlerine ritmik bir şekilde hareket ettiriyor, bileğini büküyor ve beni çıldırtıyordu.

"İyi hissettiriyor mu?" Dudaklarımdan sadece yumuşak bir *mırıltı* geçti, zevkten işkence görmüştü.

"Kelimelerini kullan." Kahretsin, bu sözler karşısında neredeyse patlayacaktım. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Evet, hanımefendi." GörünüŖe göre, ona böyle seslenmem hoşuna gitmişti, çünkü diliyle bana masaj yaparken hareketleri daha hızlı, daha açgözlü hale geldi.

Artık dayanamıyordum, serbest kalmamı engelleyemiyordum. "Sert olabilir miyim?" Hırıldadım.

"Israr ediyorum." Söylemesi gereken tek Ŗey buydu. Saçlarını öyle sert pençeledim ki canı acıyacaktı, ağzında yer kalmayana kadar onu becerdim.

Hepsini içine aldı, ben onu doldururken inledi. Aletimi kavrayışı sıkılaştı ve kısık bir iniltiyle boğazının derinliklerine boşaldım.

Avery itaatkâr küçük canavar gibi her damlayı yuttu. En azından bazen. Zamanın yüzde 99'unda benim saçmalıklarına katlanmıyordu, bu da onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Titreyen dizleriyle ayağa kalktı ve çenesini parmaklarımın arasına alıp onu öptüm, dilini kendi dilimle okşadım ve tohumumun tadına baktım.

Aldırmadım, tam tersi.

"Zaten çok geç oldu. Gitmek zorundayız." Omuzlarını çökertti ama itiraz etmedi. "Siz gidin, ben yetişirim."

Avery yanağımdan öptü. Bu küçük jest bile içimi titretti, kalbimi eritti. Beni, bizi asla hatırlamayacağını umuyordum.

"Bana bir tane daha ver."

ALEXANDER

A Arden ailesinin hizmetçisi bana kapıyı açtı ve beni içeri davet etti. Penelope'ye cinayetle ilgili olarak babasını yatıştırmak için onu ziyaret edeceğime söz vermiştim. Bu benim işim değildi, ama ailelerimiz birbirlerine çok yakındılar ve birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlardı.

Geçmişte Penelope ile aramızda ne yaşanmış olursa olsun, onun için hâlâ üzüliyordum. Onunki gibi bir ailede büyümek tam bir kabustu ve en azından onun durumunu biraz daha iyi hale getirebilirim, o zaman bundan mutlu olurum.

"İşte buradasın," sesini malikânenin birçok katından birine çıkan büyük çift kiraz ağacından merdivenden duydum. Doğaüstü hızıyla bana doğru koştu ve beni sıkıca kucakladı.

Çekilmeden önce tereddütle sırtını sıvazladım.

"Baban mı?" Büyük salonda etrafıma bakınırken sordum.

Yüzlerce kristalle süslenmiş avize tavandan aşağıya sarkıyordu. Ayakkabılarımın altındaki siyah mermer, yansımasında kendimi görebileceğim kadar parlatılmıştı ve duvarlar her zaman olduğu gibi çöküşün çığlığını atıyordu.

Kraliyet ailesi gibi yaşadılar, herkesin görmesi için gösteriş yaptılar. Annemle babam da öyle yaşamıyordu. Bizim çevremizde zenginliğini ve gücünü göstermek yaygındı.

Penelope beni ailenin özel yemek salonuna götürürken, "Her an gelebilir," diye cevap verdi.

Masa hazırlanmıştı, kan çoktan kendinden soğutmalı bardaklara doldurulmuştu. Yanına oturdum ve sohbet etmek için hiçbir çaba sarf etmedim.

Birkaç dakika sonra babası geldi.

Diğerleri için kırk yaşından büyük görünmüyordu, bu bir güç statüsü, içindeki büyüünün güçlü olduğunun ve onu genç tuttuğunun bir .

Bana elini uzattı, ben de sıkıca kavrayarak sıktım.

"Zaman zaman ziyaret etmeniz çok nazık bir davranış." Açık görünmesine rağmen, bu cümle alaycı bir ton taşıyordu.

Nicholas Arden en büyük kızıyla nişanı bozduğum için beni hâlâ affetmemişti. Bu birliktelik iki aileyi birbirine daha da yakınlaştırabilirdi ama kendimi bir ömür boyu bu işe adayamazdım.

-Bazılarının hayal edebileceğinden çok daha uzun bir süre, beni hiçbir şekilde etkilemeyen bir kadına.

Dayanıklılığından ve hiç kırılmamasından etkilenmiştim ama hepsi bu kadardı. Penelope'nin beni sevmediğinden de emindim. Bu gösteriyi babasını memnun etmek için yapıyordu, başka bir şey için değil.

"Çok iş var, biliyorsun." Başını salladı ve kandan birkaç yudum aldı. En azından alkol değildi. İşin içine çok fazla içki girdiğinde benim türüm çok sinir bozucu olabiliyordu.

"Evet, işlerin yoğun olduğunu duydum. Özellikle de bu okul yılından beri." Bakışlarım yana kaydı ve kare yüz hatlarına sahip adamı süzdüm.

"Suçluların sert bir ele ihtiyacı var ve ben bunu onlara veriyorum." Yalan yok.

"Görünüşe göre, etrafta koşturan ve diğerlerini katleden kudurmuş bir alt sınıf varken yeterince güçlü değil. Söylemeye gerek yok, zaten üzerimizde çok fazla göz var, özellikle de Flavian'ın üzerinde."

Oğlu yakında on beş yaşına basacak ve aile işlerine daha fazla dahil olacaktı. Eski hiyerarşilerinde hâlâ büyük kızının üstündeydi. Tabii Flavian sadist bir pislik değilse.

Penelope'nin korkusu haklıydı. Nicholas oğlunun sağı solu belli olmayan biri olduğunu ve ailenin itibarını tehlikeye attığını öğrenirse, kesinlikle ondan kurtulur ve tahta yeni bir varis çıkarırdı. Damarlarımızda saf ve asil kan aktığı için, bu sorunlarımızın en küçüğü olurdu.

Sadece saf olmayanlar yavru üretemezdi. Özellikle de insanlarla. Bu yüzden Flavian'ı tutmak için hiçbir nedeni yoktu ve çocuk da umurunda değildi.

"Her şey kontrolümüz altında," diye teminat verdim ona. "Kanıtlar bunun gerçekten de bir ölümlü olduğunu kanıtlıyor. Suçlu kişiyi bulacağız." Bir süre bana baktı

Bir süre bana inanıp inanmayacağını tarttı. Kısa bir baş sallamadan sonra ilk seçeneği seçtiği . *Aptal*.

Sessizce yedik ve içkilerimizi bitirdik.

"Bir puro için beni takip et, evlat." Bu reddedemeyeceğim bir istekti, bu yüzden ona ayak uydurdum ve sigara odasına girdim. İğrenç doğasına rağmen bana, daha doğrusu aileme saygı duyuyordu.

Dünya çapında daha fazla etkimiz, gözümüz ve kulağımız vardı.

"Aslında nişanlanmayı yeniden düşüneceğini umuyordum." Bir puro yaktı ve göz ucuyla beni süzdü.

Ben de bir paket sigara çıkardım ve aynısını yaptım.

"O zaman seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diye yanıtladım dumanı içime çekerek. Gözlerini devirdi.

"Aşk için evlenmeyiz evlat, görev için evleniriz. Ve senin görevin de varisler üretmek. Onu birkaç kez hamile bırak, böylece bazıları aptallaşırsa bir yedeğin olur. Sonra hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin. Düzinelerce başka kadın alabilirsin." Şaşkınlığımı belli etmedim.

Bu adam ailemize ciddi bir hamle yapabilmek için kızını satmak istiyordu. İğrenç. "İstersen onu bir geceliğine deneyebilirsin. Umurumda değil." Yavaşça çenem düştü.

Penelope'yi hiçbir zaman fazla önemsememiştım ama diğer odada bizi duyabiliyorken onun hakkında böyle konuşması kanımı kaynattı.

"Aristokrat bir ağızdan böyle iğrenç sözler duymak hayal kırıklığından da öte. Ailem, türümüz için böylesine utanç verici bir kişiyi ailemize kabul etmemekle iyi yapıyor." Neyse ki ailem Arden'lerle ittifak kurmanın bize yarardan çok zarar getireceğini son anda fark etmişti.

Yine de evlilik konusunda ısrar etselerdi, onların iradesine bağlı olarak itaat etmek zorunda kalacaktım.

Nicholas deri koltuktan kalktı ve ben de aynısını yaptım, her an ona saldırmaya hazırdım. Ailem anlayışla karşıladı. Kimsenin varislerine zarar vermeye hakkı yoktu.

Gözü korktuysa bile bunu belli etmedi.

"Kendi evimde benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye neredeyse bağırıyordu.

Dudaklarıma alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Benim yanımda bir kadına hakaret eden biri, kötü sözlerden daha fazlasını hak eder." Bir adım daha yaklaştım, onun üzerinde yükseldim. "Soyadını asla unutma ve benimkini de asla unutma. Ailem seni küçük bir böcek gibi ezebilir.

Ve eğer bir kez daha aile meselelerimize burnunu soktuğunu duyarsam, ziyaretim o kadar da dostça olmayacak. Kızı hangi küçük suçlunun öldürdüğü tamamen beni ilgilendirir."

Sert yüz hatlarında sinirli bir ifade belirdi. Sigaramdan son bir nefes çektim ve doğruca takım elbisesine üfledim.

"Özür dilerim." Koçanı düşürdüm ve bir servete mal olması gereken antika halının üzerinde tepindim. "Faturayı bana gönder." Başka bir şey söylemeden döndüm ve çıktım.

Penelope beni fuayede karşıladı, ceketimi aldım. Sessiz bir teşekkür cümlesi kurdu ve ben de karanlığın içinde kaybolmadan önce başımla onayladım.

Öfkem beni alt etti. Taze kana ihtiyacım vardı.

W Geç kalıyorduk. Cadılar Bayramı partisi iki saat önce başlamıştı ve biz de giyinmeyi yeni bitirmiştik.

Kumaş parçasına kostüm diyemezsiniz ama Sıcak ve Alexander'ın da hoşuna gideceği kesin.

Üzerimde daha çok kışkırtıcı bir geceliğe benzeyen, sırtı tamamen açık, çok kısa ipek bir elbise vardı. Askısı küçük taşlarla kaplıydı ve bulutsuz bir gecede küçük yıldızlar gibi parlıyordu. Elbisenin askılarıyla uyumlu yüksek topuklu ayakkabılar giymeye karar vermiştim.

Leilah da benimle hemen hemen aynı kıyafeti giyiyordu ama elbisesi ve ayakkabıları gümüşü beyazdı.

"Unutmadan." Gözlerimi kapatan maskemi bana uzattı. Üzerine sivri boynuzlar ilâştirilmişti, bu da beni şeytanın sürtük kız kardeşi gibi gösteriyordu. Ya da en azından uzak bir kuzen gibi.

Kıkırdayarak, genellikle ayınların salona doğru ilerledik. Ölümler gecesinin kutsal bir yerde kutlanması bir şekilde şiirseldi. Tam da benim mizah anlayışım.

Yüksek bas sesleri koridordan duyulmaya başlamıştı bile ve kalbim beklentiyle çarpmaya başladı. Arkadaşlarımla hiç gerçek bir Cadılar Bayramı partisine gitmemiştim.

Sadece alkolsüz içeceklerin servis edildiği barda, her ikisi de Operadaki Hayalet gibi giyinmiş olan adamları gördük. Kostümleri kesinlikle bizimkinden çok daha süslüydü, onlara bunu vermek zorundaydık.

Caleb, Leilah'nın yanağına bir öpücük kondurdu ki bu daha önce onlardan hiç görmediğim kadar samimiydi. Noah dönmemi işaret etti ve sanat eserime bakarken kısık bir ısıklık çaldı.

İnsanlık tarihinin en kötü komplo teorileri hakkında derin sohbetlere daldık ve karnımız ağrıyana kadar güldük. Caleb bile güldü, ki bu Sahra'daki bir sel kadar nadir görülen bir şeydi.

"Hadi çocuklar, dans edelim. Burada kaldırımda fahişeler gibi dikilmek için bulunmuyoruz," diye ısrar etti Leilah ve bizi dans pistine sürükledi.

"Ama onlar gibi giyindiğimiz kesin" diye mırıldandım onu takip ederken.

En sevdiğim şarkılardan biri çaldı ve kendimi müziğin içinde kaybettim, yoğun mür ve tozlu İncil kokusunu çektim. Gözlerimi kapattım, her şeyi ve hiçbir şeyi düşündüm. Çocuk suçlular için bir akademideydim, arkadaşlarımla bir partide dans ediyordum. *Arkadaşlarımla*. Bunaltıcıydı.

Leilah her anı yakalayarak yüzlerce fotoğraf çekti. Çocuklarla birlikte poz verdim, ikisi de kaslarını göstermeye çalışıyordu. Bense sadece kollarımı onlara dolamış ve sıkıca sarılmıştım.

Sonra sırayla Caleb benim ve Leilah'nın fotoğraflarını çekmek zorunda kaldı ve bu tabii ki çok daha uzun sürdü.

"Sanırım bu kadar yeter," dedim ve tabletini çantasına geri koydu.

Gözlerini devirerek "Asla yeterli değil," diye cevap verdi.

Tam arkamı dönecektim ki, tüy gibi bir dokunuş çıplak omurgamı gıdıkladı. Sinirlenerek etrafıma bakındım ama tanıdık birini göremedim. Zaten çoğunun yüzünün bir kısmını kapatan maskeleri vardı.

Sırtımdaki o garip his yeniden ortaya çıktığında, bıraktım ve dikkatimi tekrar arkadaşlarıma verdim. Bu da neydi böyle?

Gözlerim uzun boylu bir adama takıldı, yüzünün yarısı ürkütücü siyah ve kırmızı bir maskeyle kaplıydı. Saçları özenle arkaya taranmıştı ve kıyafeti onu kalabalığın içinde neredeyse görünmez kılıyordu. Bu gururlu duruşu biliyordum, onu sadece duruşundan tanıyabilirdim - Bay Preston.

Çıkışa doğru bir baş hareketi yaptı ve ben de kısa bir süreliğine arkadaşlarımin yanına gittim.

Terli vücutlar birbirine sıkıca bastırılmıştı ve özgürlüğüm için savaşmak zorundaydım. Yolda birkaç dirsek kaburgalarımla tanıştı ve zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak dişlerimi sıktım.

Temiz havanın ilk nefesi, sıcak bir yaz gününde havuza atlamak gibiydi. Vücudumun bu serinlemeye ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordum.

Tenimdeki yumuşak his tekrar ortaya çıktı ve ani dokunuştan korkarak bir adım geri çekildim.

Sol tarafıma baktım, siyahlar giymiş adam yavaşça ormana doğru ilerliyordu.

Karnımın alt kısmına bir karıncalanma hissi yayıldı, çünkü ağağların örtüsü altında beni neyin beklediğini biliyordum.

Dışarı çıkmadan kısa bir süre önce askıdan aldığım paltomu kendime yaklaştırdım ama buz gibi hava yine de beni titretmenin bir yolunu buldu.

Yüksek topuklar ve engebeli zemin iyi bir kombinasyon olmadığı için neredeyse birkaç kez düşüyordum.

Sonunda parmaklarım ilk ağağ gövdesine dokundu ama hocamı hiçbir yerde göremedim. Beni buraya sadece eğlenmek için mi çekmişti yoksa korkutmaya mı çalışıyordu?

"Yemin ederim, ağağtan falan atlarsan seni hadım ederim," diye bağırdım ama tek bir ses bile gelmedi.

Sessiz orman her adımımı izlerken bir zamanlar kulakları sağır eden müzik uzaklarda kaybolmuştu.

Sinirli bir iniltiyle arkamı döndüm ve tam çıkmak üzereydim ki biri beni sertçe geri çekip bir ağaca yasladı. Kurumuş boğazımdan bir dehşet çığlığı kaçı.

Düşünecek vaktim yoktu, zaten yumuşak dudakları üzerimde hissediyordum. Sadece daha derin nefes aldığımda, rüyalarım da bile beni rahatsız eden baştan çıkarıcı kokuyu fark ettiğimde vücudum rahatladı.

Alexander'ın açgözlü parmakları göğsümün üzerinden boğazıma doğru ilerledi.

"Beni korkuttun," diye mırıldandım ateşli öpüşmelerimiz arasında ve gülümsediğini hissettim.

"Seni tahrik etti mi?" Ağzı önce çeneme, sonra köprücük kemiğime gitti.

"Kendin gör," tek cevabım oldu. Hiçbir uyarıda bulunmadan parmakları tangamın altından kaydı ve bir inilti çıkardım. Çok soğuktu.

"Daha fazlası için yer var." Alexander göğüslerimden birini serbest bıraktı, meme ucumu ısırđı ve beni inletti. Tanrım, kelimenin tam anlamıyla onun dili ve dişleri için çığlık atıyorlardı.

Parmakları bacaklarımın arasındaki en hassas noktada acımasızca yavaş daireler çizirken, öpücükleri göğüslerimde küçük arzu alevleri bıraktı. Eğer hava bu kadar soğuk olmasaydı, çoktan elbiselerini yırtıp atmıştım.

Alexander'ın vücudu beni sıcaklığından mahrum bıraktı, dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarımın birini omzuna koydu, böylece önünde yayıldım, hareket edemiyordum.

"Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun, Avie."

Dantel parçasını kenara çekti ve sonra açgözlülükle her santimini keşfederken dilinin ani sıcaklığını hissettim.

Gözlerim geri düştü ve bacaklarımın arasında sihrini yaparken kendimi tutamayarak düşük bir inilti çıkardım.

Alexander onları daha da araladı ve dilini içimde hissettiğimde ürperdim. Onun uzunluğundan çok farklı ama aynı derecede sıcak hissettiriyordu. , bana açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi gülümsedi.

"Çok güzelsin, sen benim kurtuluşumsun," diye mırıldandı, zar zor duyuluyordu. *Ve sanırım sana aşık oluyorum.*

Alexander

Günahın ve en tatlı baştan çıkarmanın, sonsuzluğumun TADINI ALIYORDU. Dilimin baskısını artırdım, saçıma yapışıp onu çekerken hareketlerim hızlandı.

Bir parmağımı içine kaydırıp ve kendini ağızma daha sert bastırdı.

Avery iliklerime işleyen derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı, eşsiz kokusu duyularımı bulandırdı.

Dişlerimi tenine gömmeyi, onu bir kez olsun tatmayı ne kadar çok isterdim. Bir ömür boyu yeterdi. Hayır, bu bir yalandı. Onun kanına asla doyamazdım.

Avery'nin kalçası yanağıma bastırıyordu. Tek yapmam gereken başımı çevirmek ve onu benim olarak işaretlemektir. Ama ya duramazsam? Ya kanı o kadar sarhoş ediciyse?

Durabilirsin, kendimi temin ettim. Sadece bir tadımlık. Kafamın içindeki merhamet ve pişmanlık nedir bilmeyen şeytani ses üstünlüğü ele geçirdi ve başımı çevirip elimle kalçasını sabitledim ve diğer parmaklarım sertçe içine girip çıkarken onu ısırdım.

Dudaklarından bir şaşkınlık nefesi kaçtı ama paniğe kapılacak zamanı yoktu çünkü zehrimin küçük bir damlası onu tamamen kendinden geçirdi. Bu, insana hayatının en iyi orgazmını yaşatan saf bir yüksek duyguydu.

Kanı dilime değdi ve neredeyse oracıkta boşalıyordum. Tadı hayatımda içtiğim her şeyden daha yoğundu. Onun hayat iksiri, sadece benim için yapılmış, benim kişisel ilacım.

Sertçe emdim ve kanı boğazımdan aşağı aktı, onu ilk gördüğüm an gibi hafızama kazındı ve sonra ikinci, üçüncü ve birkaç hafta önce dördüncü kez. Her hayatında onu bulmuştum ya da o beni bulmuştu, tekrar aşık olmaya ve yine de birlikte olamamaya mahkumdu.

Kasları parmaklarımın etrafında kasılırken ve ıslaklığı bileğimden aşağı süzülürken dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Yeter, diye bağırdı kafamın içindeki daha mantıklı olan diğer ses. *Yeter...*

Dişlerimi geri çektim ve solgun tenindeki iki delik izini gördüm. Birkaç dakika içinde iyileşeceklerdi, tıpkı avucundaki yaranın iyileştiği gibi.

Boğazından bir çığlık daha çıkınca irkildim, bu sefer zevkten değil, dehşetten.

Avery

ONU GERİ İTTİM, ağzının ve çenesinin köşeleri koyu kırmızıya boyanmıştı. Beni ısırılmış mıydı? Hayır...

Ürkütücü bir şekilde farkına varınca ondan uzaklaştım. Ayakkabılarım çamura saplandı ve aramıza daha fazla mesafe koymak için onlardan çıktım.

Rüyalarım, siyah gözler, Leilah'nın kan korkusu. Soğuk kol ve bacaklarımı sertleştirmeseydi bayılabilirdim.

Yavaşça ayağa kalktı, sanki ona silah doğrultuyormuşum gibi ani hareketler yapmadı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çılgınca çarpıyordu ve parmaklarım kontrolsüzce seğiriyordu.

Elini uzatırken "Benden korkma," diye yalvardı ama ben geri çekildim. Bir zamanlar gökyüzü kadar parlak olan gözleri koyu maviye dönmüştü.

Bazen canavarlar size sandığınızdan daha yakındır. Bir keresinde bana bunu söylemişti.

Buna inanamıyordum, inanmak istemiyordum ama yine de kalbim hep biliyordu, sanki bunu bana uzun zaman önce itiraf etmişti.

Kalbim acıyarak arkamı döndüm ve koşarak uzaklaştım. Taşlar ve küçük dallar çıplak ayaklarıma batıyordu ama acıyı hissetmiyordum bile. Adrenalin duyularımı uyuşturmuştu.

Akademiden uzaklaştıkça uzaklaştım, orman daha yoğun ve daha karanlıktı. Ana yola çıkmak için bir dönüş yapmak istiyordum ki çok uzağımda olmayan bir hışırtı duydum. Bana yetişmişti. Ya da hayır, yetişmemiştir.

Gözümün ucuyla beyaz bir gömlek parladı ama bunu düşünecek vaktim yoktu, aramıza bir yarım küre sokmak istiyordum.

Alexander bana yalan söylemişti, beni ısırılmıştı. Belki daha kötüsünü de yapabiliirdi.

Ciğerlerim pes etmekle tehdit etti, hareketlerim yavaşladı. Sadece çılgınca çarpan kalbim beni *vampirden* uzağa koşmaya devam etmeye zorladı.

Alexander

Peşinden koştum ama onu daha fazla korkutmak istemediğim için aramızda yeterince mesafe bıraktım. Bir noktada yorulacaktı.

Kızım tamamen dehşete düşmüştü ve bu kalbimi kırdı. Ona yaşattığım acı için kendime lanet ettim ve benden nefret ettiğini bilerek yaşayamazdım.

Ayağındaki kan kokusu daha da güçlendi ve gözlerimin etrafındaki siyah damarları bastırmak için tüm gücümü toplamak zorunda kaldım. Bu onun işini tamamen bitirecekti.

Uzaktan dalların çatırdadığını duydum, birinin bize doğru koştuğunu gördüm. Flavian. Onu ondan korumak için hızımı artırdım. Sadist pislik, ölümlü öğrencileri korkutmaya bayılıyordu.

"Paylaşmak önemsemektir," dedi , onu duyabildiğimi bilerek.

Avery'nin onu görebilmesi için bir adım öne çıktı. Dudaklarından bir çığlık daha kaçtı ve Flavian onu yakalayamadan, onu elimle ittim.

doğüstü bir güç. Çarpmanın etkisiyle ikiye bölünen bir ağaca çarptı. Penelope'nin kardeşi sanki tüm bunlar onun için bir şakaymış gibi aptal gibi güldü.

Kovalamacasını sürdürmeden önce "Hiç hoş değil," diye takıldı.

Avery'nin kanı, korkusu ve ondan kaçıyor olması, onu içgüdülerini körükleyen nihai av haline getirmişti.

Kendimi yakalamak için zamanım yoktu ve Avery bizden zikzak çizerek kaçarken o hızlanmaya devam etti. Flavian bileğini bana doğru çevirdi ve tam ortama bir rüzgâr göndererek sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi geri uçmamı sağladı.

Kahretsin, küçük piçi hafife almışım, özellikle de birkaç güçlü vampirin sahip olduğu elemental büyüsünü.

Parmaklarımdan bir ateş kementi çıktı, kollarını yakmak istiyordum ama son saniyede kaçtı, Avery'nin topuklarına yaklaştı.

Her adımda zorlandığını gördüm ve daha fazla dayanamayacağından korktum. Tek bir düşünceyle sırtına rüzgâr gönderdim, böylece hız kazandı, ama bunun boşuna olduğunu biliyordum.

Sarmaşıklar bacaklarıma dolanıp beni yere çekmeden önce çocuğu gömleğinden yakaladığımda ayaklarım yere zar zor değdi. Avery'nin çığlığını duyduğumda sarmaşıkları yaktım ve ayağa kalktım. Kanım dondu.

Flavian onun arkasında durmuş, elini boğazına dolamış, parmakları kırılgan derisini kazıyordu. Kadının gözleri kırmızıyken, Flavian'ın kiler gece gibi siyahtı.

"Bir adım daha atarsan onu öldürürüm *profesör*."

I Beden dışı bir deneyim böyle mi hissettiriyor?
Net düşünemiyordum, sadece önümde Avery'nin işkence görmüş
yüzünü görüyordum. Kollarını şiddetle tırmalıyor, tekmeliyor ve
büküyordu ama

Sanki bir duvarla savaşıyor gibiydi. Flavian'ın gözleri öldürücü bir öfkeyle
doluydu, onun kanına susamıştı.

"Seni onun üzerinde kokladığımda zaten bir şeylerin yanlış gittiğini
anlamıştım ama öğrencilerini beceriyor olman benim için yeni bir şey," dedi
eğlenerek. Dudaklarımdan bir hırıltı çıktı. "Yoksa daha fazlası mı var?"

Tüm gücümle ona olan hislerimi gizlemeye, onu bu akademide gizlenen
canavarlardan korumaya çalışmıştım. Bu sadist bile ona olan sevgimi fark
ettiğine göre, görünüşe göre başarısız olmuştum.

"O umurumda bile değil," dedim, bana inanmaması için dua ederek.
Gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir ışık yandı ve bir sonraki
konuşmamda söyleyeceğim sözler için kendimden nefret ettim. "O sadece bir
sikiş için iyiydi. Daha iyisini tatmış olsam da kanı bir ikramiyeydi."

Flavian homurdandı ve Avery'nin gözlerinde biriken yaşları gördüm. Ne
kadar istesem de soğuk kayıtsızlık maskesini çıkaramadım.

"Bunu duydun mu? Profesörümüz az önce senden faydalandı." Kızın
yüzündeki bir bukleyi fırçaladı ve neredeyse parmaklarını kırmak için ona
doğru koşacaktım.

"Bırak onu da bu işi erkek erkeğe halledelim." Sırıttı ve gösterişli bir
şekilde onu daha sert kavradı.

Onu öldürmek için gücünün sadece bir kısmını kullandı. Bunun tekrar olmasını izleyemezdim, zaten birçok kez ölmesini izlemek zorunda kaldım.

İlk seferinde ailem onunla gizlice evlendiğimi öğrendi. Avery'ye işkence etmişlerdi ve sonunda onu bulduğumda yaraları çok ağırdı. Kollarımda öldü.

Ailemin vasiyetine bağlı olmasaydım, tüm soyumu katledebilirdim. Onlar benim küçük umut kıvılcımımı elimden alan ilk kişilerdi.

İkinci hayatında, onu bulduğumda çoktan evlenmiş ve çocuk sahibi olmuştu, her zamankinden daha güzeldi.

Sadece konuşmuştuk ve bana kocasıyla yaptığı yolculukları ve maceraları anlatmıştı. Mükemmel bir hayat... bensiz. Her bir gülümsemesi içimde yeni bir şeyler açtı ve eski bir şeyleri iyileştirdi.

Geçmişimizi hatırlayamadı. Ama neden hatırlasın ki? Sadece ben hayatımın her dakikasında onu özlemeye mahkûmdum.

Ailemin onu bu hayatta da bulacağından korktuğum için onu geride bıraktım ve normal hayatına devam etmesine izin verdim.

Ama bir gün kalbim bu ayrılığa daha fazla dayanamadı ve onu ziyaret ettim. Ben onu terk ettikten kısa bir süre sonra çocukları ve kocası çiçek hastalığından ölmüştü.

Döndüğümde son nefesini veriyordu, tüberkülozdu. Onu iyileştirmek istedim ama artık çok geçti. Kollarımda ölmüştü.

Sanki ruhu onu son bir kez görmeye geleceğimi bilerek bekliyormuş gibiydi.

Sözde üçüncü hayatında dünyanın yarısını dolaşmışım ama onu bulamamışım. Onu rahibe manastırlarında bile aradım ama boşuna. Sanki Avery'm gönüllü olarak rahibe olacakmış gibi. Belki onun yerine beni bulur diye bekledim ama o kadar şanslı değildim.

Bir ömür sonra, onunla konserlerinden birinde tanışmışım. O bir müzisyendi, bir tanrıça gibi piyano çalıyordu. Onu zaten sevmemiş olsaydım, ona yeni baştan aşık olurum.

Her konserine gittim, hiçbirini kaçırmadım, her zaman ilk ve en yüksek sesle alkışlayan ben oldum. O benim kızımdı, şimdi olduğu gibi yetenekli ve güzeldi.

Ailemin öğrenmesinden korktuğum için aylarca ona yaklaşmaya cesaret edemedim ama bir gece, düğün günümüzde konuşmaya başladık ve ona evinde eşlik ettim.

Sonra bu bir alışkanlık haline geldi. Yıllarca karanlık sokaklarda yürürken çantasını taşıdım, ta ki yaşlanmadığımı göstermeye başlayana kadar, bu yüzden onu geride bırakmak zorunda .

Yine de kendi başına gitmeden önce her gece beni beklemekten hiç vazgeçmedi.

Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için uzaktan izlediğim zamanlar oldu. En azından bunu, gölgelerin arasında gizlenmiş onu hayranlıkla seyretmek için bir bahane olarak kullanmıştım.

Avery hiç evlenmemişti, hiç çocuğu olmamıştı. Ölüm döşeğinde yasını tutan tek kişi bendim ve son nefeslerinde beni, birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırladı. Bu kalbimi kırmıştı.

Beşinci yaşamında beni bulmuştu, tehlikenin her yerde olduğu bu yerde.

Birkaç hafta önce onu sınıfımda tekrar gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim, yüzü her hayatımda olduğu gibi aynıydı.

Kalbim onun için yanıyordu. Burada olmaması gerekiyordu ve beni mahvedecek olsa bile onun gitmesini istiyordum.

Ama sefil bir şekilde başarısız olmuşum, kendime bir anlık mutluluk hissi vermişim ve şimdi burada, bu lanet ormandaydık, bir psikopatın eli onun boğazındaydı.

"Seni avlamak Olivia'dan daha eğlenceliydi," diye fısıldadı kulağına ve Olivia gözlerinin önünde ölümü görerek titredi.

"Bırak onu, yoksa canlı canlı derini yüzerim," dedim sakince. Sadece gözlerimin etrafındaki öfke damarları ona ciddi olduğumu gösteriyordu.

"Kardeşler gibi paylaşabiliriz." Penelope'nin kardeşi bana meydan okuyan bir bakış attı, beni test etmek istiyordu.

"Onu istemiyorum." Avery'nin titreyen dudaklarına sessiz bir yakarış yapıştı ve zihnim bomboş kaldı.

Dişlerini kıza gömmek üzereydi ki ben bir savaş çılgılığıyla ona doğru hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde koştum. Piç kurusu gözlerini kaldırdı ve gülümsedi.

Sonra da boynunu kırdı.

A Very'nin kalbi durmuştu, son atışını duymuştum.
O battı cansız bir şekilde için ve Zemin,
Flavian vardı çoktan kayboldu. Hayır... Sadece
onun için atan kalbim dondu ve ben artık yoktum.
artık etrafımın farkındaydım.

Birdenbire altımdaki zemin karanlık, öfkeli büyümden dolayı titredi.
Bir rüzgâr ağaçları yok etti ve ateşim toprağı yaktı.

Yanına yere düştüm ve parmaklarım buz gibi tenine dokundu. "Lütfen
beni bırakma," diye bağırdım, umarak omuzlarını şiddetle sarsarken. "Sana
ihtiyacım var, lütfen, zamanımız yoktu."

Acı gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Beş yaşam boyunca birbirimizi sevme şansımız olmamıştı ve şimdi bir kez
daha veda etmek zorundaydım.

Tüm o kötü yorumları dinlemek, onlara inanmak zorundaydı.

Ağzımdan duyduğu son sözler onu istemediğim yönündeydi. İçten içe
istiyordum, onu çok istiyordum. Bunca yıl boyunca ona hiçbir zaman
gerçekten ne hissettiğimi söyleyemedim, kalbimi ayaklarının altına
seremedim.

"Seni çok seviyorum, bu hayatta, tüm geçmişte ve tüm gelecek olanlarda.
Birbirimizi tekrar bulacağız, *ben* seni tekrar bulacağım."

Sonsuza dek onun bedeninin yanında durdum, onu ileri geri salladım ve
saçlarına sarılıp ağladım.

Ta ki parmakları kıpırdayana kadar.

DAHA FAZLA BİLMEK İSTER MİSİNİZ?

İkinci kitap için şimdiden heyecanlı mısınız? [Ruin and Redemption](#) için ön sipariş verebilirsiniz.

İğrenç, biliyorum. [Bianca Mov tartışma grubuna](#) katılın
cebook'a girip ikinci kitabın ilk bölümünü okuyabilirsiniz.

- Fa

TikTok: [biancamov_author](#)

Instagram: [biancamov_author](#) Hive

Social: biancamov Goodreads:

[Bianca Mov](#)

Yorumlar biz yazarları motive ediyor ve görünürlüğü artırıyor. Eğer bir tane yazarsanız benim için dünyalara bedel olur. Çok teşekkür ederim!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.